

Владимир Мегре
Енергията на живота

ТВОРЯЩАТА МИСЪЛ

Човешкият живот! От какво или от кого зависи той? Защо едни стават императори и пълководци, а други събират огризки от боклука?

Битува мнението, че още от раждането съдбата на всекиго е предначертана. Ако е така, то човекът е само едно незначително винтче в системата на някакъв механизъм, а не високоорганизирано Божие творение.

Има и друго мнение: човекът е самодостатъчно творение, в което съществуват всички енергии на мирозданието.

Но има в човека една енергия, която е присъща само нему – тя се нарича „енергия на мисълта“. И ако човек разбере какво притежава и се научи да я използва в пълна степен, то той ще се превърне във властелин на цялата Вселена.

Кое от тези две взаимноизключващи се определения е истинското?

За да разберем това нека си спомним старата притча, която се е превърнала почти в анекдот.

Един човек, ядосан от живота си, се втурнал в горичката в покрайнините на града, вдигнал нагоре ръце стиснати в юмруци, и закрещял обръщайки се към Бога:

– Не мога да продължавам да живея. Несправедливост и хаос царят в Твоето земно стопанство. Някои хора се возят на скъпи коли из града и преяждат по ресторантите, а други събират огризки от боклука. На мен например парите не ми стигат дори нови обувки да си купя. Ако ти Боже си справедлив, и ако Ти изобщо съществуващ, направи така, че на моя лотариен билет да се падне голямата печалба.

Разсеяли се облаците на небето, слънчев лъч топло и ласкаво докоснал крещящия човек и зазвучал спокоен глас от небето:

– Успокой се сине Мой, Аз съм готов да изпълня молбата ти.

Зарадвал се човекът. Тръгнал по улицата, усмихвал се, разглеждал с удоволствие витрините на магазините, представял си какво ще си купи с печалбата от лотарийния билет.

Изминала година. Нищо не спечелил човека. Решил, че Бог го е измамил.

Съвсем ядосан човекът отишъл на онова място в гората, където чул обещанието на Бога и пак закрещял:

– Ти не изпълни обещанието си Боже. Измами ме. Цяла година

чаках. Мечтаех какво ще купя със спечелените пари. Но годината мина, а аз така и нищо не спечелих.

– Ах сине Мой, – зазвучал от небето тъжен глас. – Ти искаше да спечелиш много пари от лотарията. Но защо тогава за цяла година не си купи нито един лотариен билет?

* * *

Тази малка притча-анекдот се разказва сред народа. Хората се смеят на неудачника:

– Как пък не се е сетил, че за да му се осъществи мечтата да спечели от лотарията нужно преди всичко да се купи поне един лотариен билет. Та човекът не извършил от само себе си разбиращо се действие.

Тук е важна не притчата сама по себе си, и не това дали се е случило в действителност или не, това за което се говори в нея. Най-важно е отношението на хората към станалите събития.

Това, че хората се смеят на несъобразителността на човека, говори именно за това, че може би интуитивно или подсъзнателно хората разбират, че техният собствен живот не само от някакви Висши сили и от Божият промисъл, но и от тях самите.

А сега нека всеки се опита да анализира своите житейски ситуации. Направили ли сте всичко необходимо за събъдването на вашата мечта?

Смея да твърдя и не без основание: всяка, дори изглеждащата нереална, мечта ще се сбъдне, ако човекът, който иска изпълнение на желанието си извърши прости и последователни действия в посока на тази мечта.

Това твърдение може да се илюстрира с множество примери. Ето един от тях.

НЕВЕСТАТА НА АНГЛИЙСКИЯ ЛОРД

Веднъж на малкия пазар в град Владимир случайно станах свидетел на скандал между млада девойка продавачка и пийнал мъж купувач.

Девойката продаваше цигари и очевидно работеше отскоро и все още зле се ориентираше в стоката си, объркваше названията на цигарите и затова обслужваше бавно купувачите. Натрупа се малка опашка – трима човека. Пийналият мъж, който стоеше на края високо каза на момичето:

– Не можеш ли да мърдаш по-бързичко, повлекано?

Бузите на момичето пламнаха. Няколко човека, които минаваха наблизко се поспряха да разгледат нескопосаната продавачка.

Пийналият мъж високо продължаваше своите не ласкави коментари. Той искаше да купи два пакета цигари „Прима“, но когато дойде неговия ред девойката отказа да го обслужи. Пламнала от смущение и явно едва сдържайки сълзите си, тя заяви на купувача:

– Вие се държите оскърбително и аз отказвам да ви обслужвам.

Мъжът купувач отначало замря от неочаквания поврат на събитията, после се обърна към увеличаващата се група зяпачи и се разрази в още по оскърбителни изрази:

– Вижте я тази невзрачна малоумница. Като се омъжиш, мъжът ти и нещо по силно ще ти каже ако в кухнята като варена кокошка се движиш.

– А аз и на мъжа си няма да позволя да ме оскърбява, – отговори девойката

– Че коя си ти бе? Гарга наперена – още по-силно и раздражено възкликна пияния мъж, – на мъжа си нямало да позволи. Да не би да се жениш за английски лорд?

– Може и за лорд да е, това си е моя работа – кратко отвърна девойката и се обърна.

Ситуацията се нажежаваше. Някой от страните не искаше да отстъпи. Развръзката се очакваше от порядъчно увеличила се тъппа хора – постоянните посетители на малкия пазар. Събралите се започнаха да подвикват подигравателни реплики по повод намерението на продавачката да се омъжи за английски лорд.

От съседната сергия се доближи и застана до своята приятелка друга една девойка. Застана мълчаливо и толкова.

Те стояха в мълчание – две млади момичета, очевидно съвсем неотдавна завършили училище, – стояха пред събралите се хора, които обсъждаха дързостта на поведението и надменността им.

Най-вече се пускаха шеги по повод невъзможното желание за женитба с английски лорд, оценяваха се външните им данни и възможности.

Ситуацията разреши един младеж – собственика на търговските сергии на пазара. Когато той приближи първо поиска със строг тон девойката да продаде цигари на купувача, но като получи отказ, бързо намери изход добър за всички. Той извади пари от джоба си и каза обръщайки се към момичето продавачка.:

– Уважаема, бъдете добра и ми продайте моля ви, два пакета цигари „Прима“ ако това не ви затруднява.

– Моля, – отговори момичето като подаде цигарите.

Младежът даде цигарите на мъжа купувач и конфликтът приключи, тълпата се разпръсна. Но тази история имаше продължение, доста неочаквано.

Когато отивах на пазара за покупки аз вече всеки път неволно обръщах внимание на двете млади продавачки. Те работеха така сръчно както и техните по-възрастни колеги, но в същото време значително се отличаваха от тях. Стройни, скромно, но акуратно облечени, без излишна козметика на лицата, а и движенията им бяха много по-елегантни от другите. Момичетата работеха на пазара почти година и изведнъж едновременно изчезнаха.

След още половин година, през лятото, на същия онзи пазар, аз обърнах внимание на вървящата покрай сергиите с плодове елегантна млада жена. Тя се отличаваше от останалите и с гордата си осанка, и с модното, скъпо облекло. След ефектната жена вървеше солиден мъж с кошница пълна с различни плодове.

Аз разпознах в тази млада жена, привличаща възторжените мъжки погледи и явно завистливите женски, приятелката на продавачката на цигари.

Приближих се и обясних на младата двойка, по-скоро на подозрителния спътник на госпожата, причината за моето любопитство. Младата жена накрая ме позна. Седнахме в едно кафене на открито, и Наташа, както се нарича, разказа за събитията, станали през последните година и половина.

– В онзи ден когато пред много от постоянните посетители Катя се скара с купувача, ние решихме да напуснем, за да не ни се смеят.

Помните ли, че тогава Катя каза, че ще се омъжи за английски лорд. И хората се смяха на това. Значи, ще се смеят и занаят и с пръст ще ни сочат – решихме ние.

Само че не можахме да си намерим работа на друго място. Тогава тъкмо бяхме завършили училище, а в института не можахме да постъпим. Вярно, че аз не бях сред най-добрите, но Катя беше почти отличничка. И изпитите взе с високи оценки, но не успя да влезе. Безплатните места в института бяха съкратени, а да плаща за обучение тя нямаше възможност: майка ѝ не печелеше много, а баща няма. Ето как се уредихме като продавачки на пазара, а на други места не ни вземаха.

Ние работехме и се готвехме да кандидатстваме пак в института следващата година. Но едва седмица след случая на пазара Катя внезапно ми каза: „Аз трябва да се подготвя да стана достойна жена на английски лорд. Искаш ли заедно да се занимаваме?“

Мислех си, че приятелката ми се шегува, но не беше така. Катя и в училище беше такава.

В библиотеката беше намерила програма от института за благородни девиги, адаптира я за съвременните условия. И започнахме ние да се занимаваме по Катината програма като ненормални.

Занимавахме се с танци, аеробика, изучавахме историята на Англия, езика, правилата на доброто поведение и маниерите. Гледахме политическите дискусии по телевизията за да можем да поддържаме разговор с умни хора. Дори на работа, зад сергията ние се стараехме да се държим като на светски срещи за да бъдат маниерите ни естествени.

Получавахме заплата, но не я харчехме за себе си. Дори козметика не си купувахме – събирахме. Събирахме пари, за да си ушим прилични дрехи и да отидем в Англия като туристи.

Катя каза, че английски лордове не идват на малкия владимировски пазар. Значи, ние трябва да отидем в Англия. Тогава шансовете значително ще нараснат.

Отидохме ние в Англия с туристическа група. Двете седмици бързо отлетяха. Разбира се, както и сам се досещате, английски лордове не ни посрещнаха и не ни съпровождаха. А и аз самата не разчитах на нищо, всичко пряхех с Катя за компания. А тя се надяваше. Тя е упорита. Все се вглеждаше в лицата на англичаните, търсеше онзи, който ѝ е съден. Дори ходихме два пъти в клуб за танци, но никой дори веднъж не ни покани да танцуваме.

В деня на отпътуването вече вървахме от хотела към автобуса, който щеше да ни откара на летището. А Катя все се надяваше и все се

оглеждаше наоколо. На стъпалата се спряхме, Катя изведнъж остави чантата си, погледна настрани и каза: „Ето го идва.“

Гледам аз: по тротоара към входа на хотела върви млад човек, мисли си за нещо свое и дори не поглежда към нас. Когато се изравни с нас, дори и не забеляза Катя и отмина.

И внезапно Катя – ама как можа да го направи – високо го извика.

Младежът се обърна към нас. Катя бавно, но решително се доближи до него и му каза на английски: „Казвам се Катя. Аз съм от Русия. Сега заминавам на летището с този автобус и с моята група. Дойдох при вас... почувствах, че мога да ви стана много добра жена. Аз още не ви обичам, но ще мога да ви обикна, и вие ще ме обикнете. Ще имаме добри деца. Момче и момиче. Ще бъдем щастливи. А сега, ако искате можете да ме изпратите до летището“.

Младият англичанин гледаше Катя много сериозно и нищо не отговаряше, изглежда се беше шашнал от изненада. После каза, че има сериозна делова среща, пожела щастлив път и си отиде.

По целия път към летището Катя мълчаливо гледаше през прозореца, не си казахме нито дума. И на мен, и на Катя, ни беше някак неудобно пред туристите, които видяха тази сцена. Направо с кожата си чувствах, как се присмиват хората на Катя, как я осъждат.

А когато пристигнахме на летището слизащата по стълбите на автобуса Катя я посрещна с огромен букет цветя същия онзи млад англичанин.

Тя пусна чантата си на асфалта, не – тя направо хвърли чантата си, не взе букета, а се притисна до гърдите му и заплака.

Той изгърва букета, цветята се разпиляха. Ние с групата събирахме цветята, а те стояха. Англичанинът милваше косите на Катя. И сякаш нямаше никого наоколо бързо ѝ говореше, какъв глупак е, как едва не е изпуснал съдбата си, а че ако не беше успял, би страдал после цял живот, и все благодареше на Катя, че го е намерила.

Самолетът забави излитането си. Няма да ви разказвам как, но аз го задържах.

Нейният англичанин се оказа потомък от семейство на английски дипломати и самият той се готвеше за работа в някакво посолство.

Когато се върнахме в Русия, той звънеше на Катя всеки ден. Те дълго разговаряха. Сега Катя е в Англия, бременна е. Мисля, че те истински се обичат. А пък аз повярвах в любовта от пръв поглед.

Наташа, която ми разказа тази удивителна история, се усмихна на седящия до масата свой спътник. Попитах ги отдавна ли се познават.

Младежът отговори:

– Ами че аз бях в онази същата туристическа група. Когато англичанинът разпиля цветята, Наташа започна да ги събира, а аз и помагах. А сега нося кошницата с плодове след нея. Къде ще се мерим ние с английските лордове!

Наташа положи нежно ръка на рамото на своя спътник и с усмивка каза:

– Не могат да се мерят те с вас – руските мъже.

После щастливата девойка се обърна към мен и каза:

– Ние с Андрей се оженихме преди един месец, сега сме дошли да навестим моите родители.

* * *

Като узнаят историята на тези две момичета мнозина ще помислят: провървяло им е, или пък – необичайната ситуация. Но аз се наемам да твърдя, че в дадения случай ситуацията е била абсолютно стандартна и закономерна. И дори повече, аз твърдя, че ако повторят последователността на действията на Катя и Наташа, и други момичета биха могли да прогнозира за себе си изхода от подобна ситуация. Различията, разбира се са възможни в имената и характерите на избраниците, както срока на изпълнение на замисленото, но това, че подобна ситуация би се случила и с други е предопределено. От кого? От самите девойки, от техния начин на мислене и последвалите го последователни действия.

Съдете сами. При Катя се е появила мечта или цел, – да се омъжи за англичанин. Не е важно под чие въздействие тя е започнала да мечтае за това. Най-вероятно и е била неприятна атмосферата на пазара, пианите купувачи, грубостта, а може и присмеха на скандалния купувач.

И така, мечтата се е появила. Е и? Малко ли девойки мечтаят за принца в бял „Мерцедес“, а се женят в края на краищата за обикновени неудачници. На повечето от тях мечтите им не се сбъдват.

Съгласен съм, разбира се, че не се сбъдват, но само защото техните действия или по-скоро бездействие по отношение на мечтата приличат на анекдотичната ситуация с лотарийния билет. Когато човек мечтае за печалба и дори Бог моли за помощ, а не извършва дори елементарно действие – да си купи поне един лотариен билет.

Девойките са започнали да действат и се е изградила определена последователност: мечта-мисъл-действие. Ако се опитате да изхвърлите от верижката дори и един елемент съдбата на момичетата би се оказала съвсем различна.

ТВОЯТА СЪДБА ОТ ТЕБ Е СЪТВОРЕНА

Човешката съдба! Мнозина са свикнали да смятат, че съдбата ме сформирана от някого свише. И този някой просто дава на разположение на всеки човек най-силната вселенска енергия, която е способна и съдбата на собственика си да формира и нови галактики да създава. Тази енергия се нарича „човешка мисъл“.

Едното само знание, че това е така, не е достатъчно: това явление трябва да се осъзнава и чувства.

От това доколко пълно ние можем да осъзнаем това, да почувстваме и да разберем, зависи в каква степен пред нас ще се откриват тайните на мирозданието, механизма на чудесата, а по-точно – закономерните явления.

Само осъзнаването и приемането на енергията на мисълта позволява да направите своя живот и този на близките си по-щастлив. А именно, щастливия живот е предопределен за човека на земята.

И така, ние трябва да убедим в безспорността на следните изводи:

Първо – човекът е мислещо същество.

Второ – няма във Вселената равна по сила на енергията на мисълта: всичко видимо и ние самите сме сътворени от енергията на мисълта.

Могат да се изброят названията на милиони предмети: от примитивния чук до космическия кораб, и появата на всеки един от тях ще бъде предшествана от мисълта.

Въображението изгражда материалния предмет в невидимо за нас пространство, ние още не виждаме неговата материализация, но това съвсем не означава, че този предмет не съществува. Той вече е построен в мисленото пространство, а това е много по-важно, отколкото последващата материализация.

Космическия кораб се строи с мисълта на един или няколко човека. Ние още не го виждаме, не можем да го пипнем, и в същото време той съществува! Съществува в невидимо за нас измерение, а впоследствие се материализира, приемайки видима за нашето обичайно зрение форма.

Кое е по-важното в създаването на космическия кораб? Мисълта на изобретателя и конструктора или действията на работника, изработващ детайлите според чертежите? Разбита се, всеки труд в дадения случай е необходим, но първична е все пак мисълта.

С реалния космически кораб може да стане авария и причина за нея

винаги ще бъде не някой бракуван детайл, а не докрай отработената мисъл. Казано по-просто „недомислие“.

Мисълта може да предвиди всички аварии. За мисълта не съществуват непредвидими ситуации. Но аварияте и всевъзможни неуредици все пак се случват. Защо? Прибързано е с материализацията, без да се даде възможност на мисълта да завърши проекта.

Така като поразмисли сам всеки може да се убеди в безспорността на извода: всички предмети, изработени някога на Земята представляват материализация на мисълта.

Сега е нужно да се осъзнае, че абсолютно всички житейски ситуации, включително и самия живот, първо се сформират в мисълта.

Видимият за нас свят на живата природа, включително и самия човек са сформирани първоначално от мисълта на Бога.

Човек, също както Бог, е способен с мисълта си да сформира нови предмети и собствените си житейски ситуации.

Ако мисълта ви е слабо развита, или под въздействието на някакви причини не ви е дадено да използвате присъщите ѝ енергия и скорост, върху вашите житейски ситуации ще въздейства чужда мисъл, на ваши близки, познати, общо приети постановки в обществото.

Но във всички случаи вашите житейски ситуации се градят отначало от човешката мисъл. И вие сами сте си виновни ако сте вързали и закрепостили собствената си мисъл, с което сте се подчинили на волята на друг човек, и вече от този друг или други ще зависят вашите неудачи или успехи.

В казаното по-горе можете да се убедите от множество житейски примери. Помислете, какво прави човек, преди да стане известен артист? Разбира се, отначало мечтае за това, после мислено изгражда план за постигането на мечтата си и после действа: Самодейност, съответно учебно заведение, постъпване на работа в театър, киностудио или филхармония.

Могат да ми възразят, че всички мечтаят да бъдат най-известите артисти, но такива стават само единици, а някои изобщо са принудени да търсят работа в друга област, която не е свързана с артистичната кариера: освен мечтата за това е нужен и талант. Да, нужен е. Но талантът също може да се произведе със силата на мисълта.

Физически и природни данни? Разбира се и те имат значение. Но пак мисълта не е толкова глупава, че да гради за човека без крака, план за постъпване в балетно училище.

Как така, може да си помисли читателят, ако всичко, дори

професията и благосъстоянието зависи от собствените ни мисли, тогава всички биха били знаменити и богати, не би имало хора, които влачат жалко съществуване и се ровят в боклука в търсене на храна?

Какво пък, нека отидем на боклука, в прекия смисъл на думата.

МИСЪЛ В БОКЛУКА

Направих това по следния начин. Оставих брадата си да порасне, разроших си косата, взех на заем от един познат бояджия стари работни дрехи и като се снабдих с найлонов чувал и пръчка се доближих до един от боклукчийските контейнери. Порових с пръчката в боклука, намерих няколко празни бутилки, сложих ги в торбата и тръгнах към контейнера до съседната къща. Усилията ми се увенчаха с успех. До втория боклукчийски контейнер след около десет, максимум петнадесет минути, върху мен почти се нахвърли мъж в метален прът в ръка:

– Не пипай чуждото, – каза той с нетърпящ възмущение тон.

– Значи това е твоя територия? – попитах го аз спокойно, като леко се отместих от контейнера, като му дадох при това моята торба с бутилки.

– Че на кого да е? – вече не така агресивно отговори приближилият се, взе торбата ми и започна, без да ми обръща внимание да ровичка съдържанието на боклука.

– Може би ще ми кажеш, къде тук има свободно място? – попитах аз и добавих: – почерпката от мен.

– Бяла, – обърна се към мен неофициалния собственик на боклукчийския контейнер.

Отидох в магазина и купих бутилка водка и малко мезе. Докато пийвахме се запознахме и Павел ми разказа за много от хитростите на своя занаят, а те не са малко.

Трябва да се знае в кои дни е нужно особено внимателно да се следи да не се намъкват „Прилетели“ като мен и да не откраднат богатството. Това е много важно за следпразничните дни, когато се изхвърлят особено много бутилки. Също така трябва да се знае, в кои от изхвърлените вещи има цветни метали и как да се събират. Кой от приемателните пунктове плаща повече за бутилките или цветните метали. Къде да се намери изхвърлено, но още годно за носене облекло.

Аз се опитах да насоча разговора към други теми.

Павел можеше да говори за политиката и правителството, но със значително по-малък интерес. Неговата мисъл работеше само в една посока – боклукчийските контейнери.

За да се убедя окончателно в това му предложих следното:

– Знаеш ли Павле, тук наблизно един мъж строи вила, за зимата са

му нужни пазачи, а ако се наложи и да се помага при строителството, ще плаща допълнително. И с продукти подsigурява пазачите си. Всяка седмица шофьорът му докарва картофи, лук, цвекло. Ти си свестен мъж, ще те вземе. Искаш ли да отидем и да се спазарим.

Като си пийнахме, ние както се полага станахме приятели. Затова още по неочаквана за мен беше рязката смяна на настроението му. Отначало Павел напрегнато мисли половин минута. После недружелюбно, мълчаливо още половин минута ме разглежда и накрая се изказа:

– Мислиш, че съм се напил и не мога да се сетя? Ти какво си намислил гадино, да ме пратиш пазач значи, а ти да вземеш моите контейнери, а?

Той дори не попита каква заплата ще има пазача, какво жилище му се предоставя, какви конкретно задължения по стопанството трябва да изпълнява за допълнителното заплащане. Неговата мисъл изцяло беше насочена към кофите за боклук, как по-добре да се справя с тях, как да се опази от конкурентите.

Ето как се получава: човекът сам е насочил мисълта си – как да решава въпроса за съществуването си чрез кофите за боклук – и сам е последвал мисълта си.

Могат да се приведат още огромно количество примери, които потвърждават неоспоримостта на това, че създаването на всички предмети, житейски ситуации и социално явления е предшествано от енергията на мисълта.

С помощта на собствената си мисъл един човек може да повлияе на друг. За това говорят и най-древните предания и притчи. Ето какво разказа за енергията на човешката мисъл дядото на Анастасия.

ЖЕНАТА – БОГИНЯ

– Да, Владимир, мисълта на човека притежава ненадмината енергия. Много творения на тази енергия хората оценяват като вълшебство, причисляват ги към чудесата, извършвани според техните представи от Висшите Сили.

Има например чудотворни икони. А защо изведнъж те са станали чудотворни? Защо е станал чудотворен този къс дървена дъска с нанесени от човешка ръка изображения? Това се случва тогава, когато човекът рисува иконата е вложил в нея достатъчно количество своя психическа енергия. След това онези, които я гледат добавят и своята. Има такова понятие: „Намолена икона“ или с други думи: „икона, в която е вложена много енергия от човешки мисли“.

По-рано онези, които са рисували икони са знаели за свойствата на великата енергия. Преди да пристъпят към работа, майсторите са гладували, очиствайки организма си от непотребното и ускорявали по този начин мисълта си. После са изпадали в състояние на самозабрава, като концентрирали енергията си върху едно – изписването на иконата. Когато тя била напълно готова, те дълго съзерцавали направеното. Ето как се получавали понякога чудеса

Понякога хората виждат необичайни явления, разни ангели. Но забележи, хората виждат винаги само тези, за които мислят. Винаги виждат образите на тези, в които вярват.

Християните например, могат да видят само своите светии. Това е защото те виждат проектираното от своята или колективната мисъл.

Преди около хиляда и петстотин години все още е имало хора, разбиращи свойствата и силата на човешката мисъл и са оставили притчи за това. Искаш ли да ти разкажа една от тях?

– Да.

– Ще я превода от древния език на съвременен, и предметите, които по-рано са фигурирали в нея ще заменя със съвременни за да бъде същността и по-разбираема. Каж ми само, какво днес най-често прави мъжът, който е женен от години за една жена? Какво прави, когато се върне в къщи?

– Ами мнозина, ако не пият, сядат пред телевизора, четат вестник, гледат телевизия. Могат да изхвърлят боклука ако жената ги помоли.

– А жените?

– Ами жените, ясно какво – в кухнята готвят вечеря, после мият съдовете.

– Ясно. Лесно ще е преведа притчата към съвременните условия.

* * *

Имало едно време обикновени мъж и жена. Жената се казвала Елена, а мъжът – Иван. Връщал се мъжът от работа, сядал пред телевизора, четял вестник. Жена му, Елена, приготвяла вечерята. Сервирала на мъжа си вечерята и мърморела, че нищо не прави в къщи и малко пари печели... Иван се дразнел от мърморенето на жена си. Но не й отговарял грубо, само си мислел: „Самата тя – мърлячка, а пък придирия. Когато се женихме, съвсем друга беше – красива и нежна.“

Веднъж когато мърморещата жена поискала Иван да изхвърли боклука, той с неохота се откъснал от телевизора и тръгнал към двора. Като се връщал се спрял пред вратата на къщата и мислено се обърнал към Бог:

– Може мой, Боже мой! Несполучлив излезе живота ми. Нима цял живот ще трябва да се влача с такава тантонеща жена, че и некрасива? Това не е живот, а истинско мъчение.

И внезапно чул Иван тих глас Божи:

– Бих могъл, Иване, да ти помогна в бедата: мога да ти дам прекрасна богиня за жена, но щом съседите ти видят внезапната промяна в съдбата ти ще се изумят. Нека постъпим тъй: жена ти аз ще променям постепенно, ще вселявам в нея на богиня дух и външността й ще променям. Но само запомни, ако с богиня искаш да живееш, животът ти достоен за богиня трябва да стане.

– Благодаря ти Боже. Всеки мъж живота си да промени заради богиня е способен. Каж ми само: кога ще почнеш да променяш моята жена?

– Още сега аз малко ще я променя. И с всяка минута ще я променям все към по-добро.

Влязъл в къщи Иван, седнал креслото, взел вестника и пак включил телевизора. Но не му се четяло, не му се гледал филм. Няма търпение да погледне – дали пък поне мъничко не се променила жена му?

Станал, отворил врата към кухнята, опрял рамо на рамката и почнал внимателно на разглежда жена си. Тя стояла с гръб към него, миела съдовете след вечеря.

Елена изведнъж почувствала погледа и се обърнала към вратата. Иван гледал жена си и мислел: „Не, няма никаква промяна в жена ми“.

Елена като видяла необичайното внимание на мъжа си и без да разбира нищо, изведнъж оправила косите си, поруменяла и попитала:

– Защо ме гледаш така внимателно, Иване?

Мъжът не се сетил какво да каже и сам смутен внезапно произнесъл:

– Да ти помогна ли за съдовете? Не знам защо се сетих...

– Съдовете? Да ми помогнеш? – тихо повторила удивената жена смъквайки мръсната престилка, – ами аз вече ги измих.

„Наистина, направо пред очите ми се променя, – помислил Иван, – изведнъж се разхубави.“

И започнал да бърше съдовете.

На другият ден след работа Иван бързал към къщи с нетърпение. Няма търпение да види как постепенно се превръща в богиня мърморещата му жена.

„А ако изведнъж много е станал богиня? А аз както преди не съм се променил. За всеки случай ще купя аз цветя, за да не се излагам пред богинята.“

Отворил към дома вратата и спрял като омагьосан Иван. Пред него Елена стояла с хубава рокля, която преди година той й купил сам. Хубава прическа, в косите панделка. Той се объркал, неловко подал цветята, без да откъсва поглед от Елена.

Тя взела цветята и тихо ахнала, цялата поруменяла и свела поглед.

„Ах колко са прекрасни на богините ресниците! И колко са кротки по характер! Каква необичайна вътрешна красота и външност!“

И ахнал на свой ред Иван като видял масата с приборите от сервиза, запалени две свещи, и две чаши, и с аромат божествен привличала храната.

Когато седнал той на масата, жена му Елена срещу него седнала, но скочила внезапно и каза:

– Извинявай, забравих да ти включа телевизора, но ето купила съм ти новите вестници.

– Не ми е нужен телевизор, и вестници не ми се четат, все едно и също пише в тях, – Иван й отговорил искрено, – по-добре ти ми кажи, как утрешната събота би искала да си прекараш.

Съвсем изумена, Елена го попитала:

– А ти?

– Случайно два билета за театър купих. Но през деня ще си съгласна може би да се разходим в магазините. Щом ще ходим на театър, трябва първо да отидем в магазин и да ти купим достойна рокля.

Едва не се изгървал Иван да каже заветните думи: „рокля достойна за богиня“, затова се смутил, погледнал я и ахнал пак. На масата пред него седяла богиня. Лицето ѝ от щастие сияло, очите ѝ блестели. Стаената усмивка била и малко въпросителна.

„О Боже, колко са прекрасни наистина богините! А ако все ден се разхубавява тя, дали ще успея аз да съм достоен за богиня? – мислел Иван, и изведнъж пронизала го мисъл като мълния: Трябва да успея! Докато все още е богинята до мен. Трябва да поискам и да моля дете да ми роди. Дете от мен и от най-прекрасната богиня.“

– Какво замисли се Иване, вълнение ли виждам на лицето ти? – Елена питала мъжа си.

А развълнуван той седял, не знаел как да ѝ каже съкровеното. Шега ли е – дете да искаш от богиня?! Бог такъв подарък не му бил обещал. Не знаел, как да каже за желанието си Иван и станал мачкайки покривката и промълвил:

– Не знам... Ще може ли... Аз... исках да кажа... Отдавна... Да, от теб дете аз искам, богиньо прекрасна.

Тя, Елена, се приближила към мъжа си Иван. От пълните с любов очи, сълза щастлива се плъзнала по алените бузи. Ръка на рамото на Иван положила и сгряла го с дъха си горещ.

„Ах, каква нощ! И какво утро! Какъв ден! Прекрасен е животът с богиня!“-мислел Иван, като обличал за разходка втория си внук.

* * *

– Какво разбра от тази притча Владимир?

– Всичко разбрах. Не Бог е помогнал на Иван. Сторило му се е само че чува Божи глас. Иван е направил с мисълта си своята жена богиня.

– Разбира се, вярно е: с мисълта си своето щастие е сътворил Иван. Направил своята жена богиня и изменил се сам. Но Бог помогнал на Иван.

– Кога?

– Още тогава, когато всичко всекиму Бог е отдал, когато е замислял сътворението на човека. И на първия от сътворените е пояснил. Спомни си ти от „Сътворението“ думите на Бог: „Мой сине, ти си безконечен, ти си вечен. В тебе са твоите творящи мечти.“

Тези думи, Владимир са верни и до днес. Мечти творящи има всеки човек. Въпросът е в това – към какво насочени са те? И колко е силна мисълта и нейната енергия в живеещите на земята днес Негови синове и дъщери?

С КАКВО Е ЗАЕТА СЕГА ВАШАТА МИСЪЛ?

Няма да затормозвам читателя с повече примери, всеки сам от примерите в своя живот може да определи, кои части от битието му са построени от неговата мисъл, а кои от чужда.

За да приключим с този въпрос нека приемем за основа очевидно; мисълта е първична за всичко.

Вече казвах: пред онзи, който успее не само да осъзнае, но и да почувства, ще се отрият много тайни на мирозданието. Преди всичко ще се изгради ясна картина за сътворението.

Бог, с помощта на мечтата, с енергията на своята мисъл е сътворил света, в който ние живеем. Създал е човека, дал му е пълна свобода на действие и го е надарил със най-силната енергия, способна да твори подобни светове или възможно е дори – светове превъзхождащи по съвършенство земния.

За да се сътворят нови или да се усъвършенства вече създадения свят е нужно скоростта на мисълта на човека да съответства на скоростта на божествената мисъл.

Обаче ако погледнем света, създаван днес от човешкото общество, можем ясно да видим, че той е несъвършен и освен това представлява все по-голяма опасност за съществуването. Следователно, извърша се явна деградация на съзнанието, а по-точно намалява скоростта на мислене.

Първите хора са имали скорост на мислене равна на Божествената. Иначе не е могло да бъде, тъй като Бог, като всеки създател-родител не би могъл дори да помисли да сътвори своето дете по-малко пълноценно от себе си.

Какви сили са се оказали способни да повлияят на човешкото съзнание и да го насочат о пътя на деградацията? Ако някому това е по силите, значи той трябва да превъзхожда енергията на човешката мисъл и на Божествената. На такова същество на земята няма, няма и извън земното битие

Доказателството на това твърдение е много просто. Ако съществуваше същност, притежаваща скорост на мислене по-голяма от тази на човека, то тя отдавна би създала свой свят и ние бихме могли да го видим.

Да пренасочи и да пороби човешката мисъл може единствено

мисълта на човека. С други думи, един човек, притежаващ по-висока скорост на мислене от другите, и пожелал да подчини другите на себе си, може при определени обстоятелства да направи това.

В днешната ситуация човешкото общество е подчинено на потомците на онези египетски жреци, съхранили знанията на науката на образите и с помощта на специални упражнения поддържащи способността на мислят със скорост, много по-голяма от тази на другите хора живеещи на земята.

И съществуват обстоятелства потвърждаващи даденото положение на нещата.

Съществува човек, оказал се способен сам да противостои на жреците.

Разбира се, аз говоря за отшелницата от сибирската тайга Анастасия. И забележете, тя постига осезаеми резултати без помощта на армия или технически супер устройства, а единствено със силата на своята мисъл.

Това, че от началото на новото хилядолетие човечеството върви към прекрасен свят и към Божествена цивилизация – лично за мен е безспорен факт. Искам да споделя и с читателите радостните съобщения.

Разполагам с информация за това, че няколко независими една от друга групи от учени, без да се наговарят са започнали да работят върху програма за развитие на държавата, образът на която създаде Анастасия. По тези програми работят и хора с научни степени и студенти.

За да се подготвят подобни програми е необходим упорития труд в продължение на две-три години на цяла армия специалисти. Но първите резултати могат вече да се видят и днес.

Например в Интернет в сайта www.Anastasia.ru е публикуван реферата на студентка от четвърти курс на украинския университет, в който се предлага програма за развитие на Украйна. За основа е взета идеята на Анастасия за родовите имения. Проекти за устави на селищата предлагат хора от различни райони и страни от ОНД.

Не мога да съдя доколко е съвършен реферата на украинската студентка, но той е значим дори и само за това, че пръв е публикуван. Много е важен и фактът, че учените са започнали да работят върху тези програми не по нечия поръчка, а според повелята на собственото сърце.

Ще мине още известно време и вие ще се запознаете с техните фундаментални трудове, ще ги обсъждате. Мисля, че тези проекти ще бъдат поставени на всенародно обсъждане и ще се нарекат с краткото название – „национална идея“.

Тези редове бих могъл да напиша още в предишната си книга, след разговора с дядото на Анастасия. Не ги написах. Помислих, че е рано. И без това мнозина смятат, че това което прави Анастасия е на границата с фантастиката или приказката.

А разговорът с дядото обясняваше още по-необичайно явления, от тези които по-рано демонстрираше Анастасия, Сега, кога случващите се в човешкото общество събития започнаха да потвърждават казаното в сибирската тайга, аз ще приведа част от разговора със сибирския старец.

РАЗГОВОРЪТ С ДЯДОТО НА АНАСТАСИЯ

Той стана на следващия ден след като пряддото си отиде.

Обикновено, когато близки хора си отиват от живота, роднините си изказват съболезнования. В последно време дядото на Анастасия беше неотлъчно редом със своя баща. Сега, когато той остана сам, аз реших да го намеря, да поговорим, за да разсея тъгата му, както е прието. Знаех приблизително къде може да се намира и отидох на съседната полянка.

Дядото на Анастасия стоеше неподвижно в края на поляната, гледаше и слушаше как цвърчат на клоните птичките в кедрите. Беше облечен в дълга риза изплетена от влакна коприва и препасана с някакво въже, беше бос.

Знаех, че при обитателите на тайгата не е прието да си прекъсват размишленията един на друг. И започнах да разбирам колко е висока културата им на общуване. Тя говори за уважение към мислите на другия човек.

След известно време дядото на Анастасия се обърна и тръгна към мен. Когато се доближи аз не видях скръб на лицето му, то беше както обикновено благодушно.

– Здравсти, – той ми протегна ръка и се здрависахме. Когато разговаряше, той винаги използваше в речта си съвременни и чести съвсем битови думи, понякога се шегуваше и ме поднасяше. Но не обидно. Напротив, той така предразполагаше към себе си, че изглеждаше че все едно общуваш в роднина. И да се разговаря с него беше просто, на всякакви теми, дори за това, за което обикновено мъжете си говорят когато няма жени.

Несъмнено много от способностите на Анастасия са наследени от нейните родители и прародители и разбира се, от дядото, който непосредствено е взел участие в нейното възпитание.

Какви знания за живота и какви способности се таят у този побелял старец, проживял повече от сто години, запазил остротата на ума си и юношеската си подвижност? С мен говори с прости думи, но веднъж чух как той разговаряше с баща си. Повече от половината думи аз не бях чувал дотогава. Значи, общувайки с другите, от уважение към събеседника той използва само неговата лексика и начина на построяване на речта му.

– Е, как е работата? В твоето цивилизовано общество? Започват ли

да се събуждат? – попита дядото шеговито.

– Всичко е нормално, – отговорих аз, – Учените се заинтересуваха от идеите на Анастасия. Разни групи сега работят върху държавни програми, в основата на които са нейните предложения. Работят не само в Русия, но и в други страни. Но кога ще се случи всичко онова прекрасно, за което тя каза, в нашата и другите държави, засега не е ясно.

– Всичко вече се е случило Владимир. Главното е сторено.

– Какво разбирате под „Главно“?

– Анастасия произведе мисълта, образът на бъдещата държава, направи го с присъщата ѝ придиричливост, предвиди и най-дребните детайли и ситуации при материализацията на мисълта в бъдещата реалност.

Сега ти и много хора ще наблюдавате материализацията на прекрасното бъдеще.

Енергията на нейната мисъл е необичайно силна, и няма равна на нея по сила в пространството.

Енергията на нейната мисъл е съвършена и конкретна, но главното е че тя продължава да набира сила благодарение на мислите на другите хора. Сега тя не е сама.

Ето ти самия казваш, че групи учени от разни страни работят върху държавни програми, предприемачите започват да строят именията, за които тя говореше, мисълта ѝ е възприета от много възрастни и млади хора. И тези хора, докоснали се до нейната мисъл ще произвеждат свои мисли.

Мислите на много хора сливайки се в едно, запълват пространството с енергия с небивала сила, тази енергия материализира прекрасното бъдеще. Сега вече се случват отделни проявления на тази материализация.

– А ако някой започне умишлено да възпрепятства възплъщението на бъдещето? Например жреците, които сега управляват света, ако самият върховен жрец започне да пречи?

– Той няма да пречи, той ще помага.

– Защо сте сигурен в това?

– Чух разговор и видях мисълта му.

– Какъв разговор, как сте видели?

– Владимир, ти сигурно вече си се досетил, че моят баща беше един от онези шестима жреци.

– Не съм предполагал подобно нещо.

– А би могъл да предположиш. Макар че външната простота и умението да скриват своите възможности и способности е една от най-

важните съставки на тяхното могъщество. На тях не им нужно да се хвалят със силата на своето оръжие, както правят ръководителите на големите държави. Те могат свободно да насочват това оръжие накъдето поискат, насочвайки мисълта на държавните ръководители и създавайки съответни ситуации. А и никога не са си поставяли за цел да се хвалят пред хората.

Тяхната главна тайна цел в продължение на хилядолетия е била да постигнат диалог с Бога.

Действайки те не се бояли от Божествено възмездие, знаейки, че Бог, който е дал на всекиго пълна свобода, няма да наруши Своя завет.

Те управлявали човечеството, измъчвали са го, с това показвайки на Бог, че са по-способни от другите, че от тях зависи съдбата на земната цивилизация.

Подобна ситуация е трябвало, както те смятали да принуди Бог да поведе диалог с тях.

Но диалог не се получавал. И сега стана ясно, защо не е могло да има диалог между жреците и Бог.

БЛАГОДАРЯ

Когато се роди малката Анастасия, и след като остана още като съвсем мъничко, не умеещо още да ходи дете без родители, редом с нея започна да се появява огнено кълбо.

Моят баща, както и другите жреци познаваше много природни явления, такива, които се струват на вашите учени загадъчни и необясними. Но могъществото на това огнено кълбо и за него беше необяснимо.

Непонятната енергия можеше в един миг да се разтвори в пространството на малки искрици и също толкова бързо да се събере в едно цяло.

Излизаният от огненото кълбо тъничък лъч можеше мигновено да раздроби огромен камък или скала.

Същият такъв лъч можеше да се докосне до крачето на буболечка, пълзяща по листенцето на цвете, без да ѝ причини никаква вреда.

Но най-главното и непостижимо нещо се състоеше в това, че тази съгъстена огромна енергия реагираше на чувствата и желанията на малката Анастасия. А това означаваше, че и самият той притежава и чувства и мисли.

Мисълта в цялата си пълнота е присъща само на човека. Но огненото кълбо не беше човек. Тогава кой е Той? Защо притежава присъщи на човека чувства? Откъде има у Него такава велика мощ и могъщество?

Разказвах ти и ти го написа в книгата си, как той локално променяше гравитацията на земята, когато малката Анастасия се учеше да ходи. Изстрелваше хиляди лъчи, разресваше златистите коси на главичката на малкото момиченце.

Баща ми предполагаше, проявление на какви сили би могло да бъде това огнено, могъщо и мислещо кълбо, но никога не говореше за това на глас. Предположението изисква потвърждение.

Когато Анастасия поотрасна, ние чухме веднъж как тя разговаря с кълбото. По-точно говореше тя. Кълбото никога не произнасяше нито дума, но реагираше на думите на детето със своите действия.

Баща ми запита Анастасия за кълбото, а тя кратко отговори: „Това е добро“. Отговорът ѝ беше недостатъчен за баща ми, но той повече не говори с нея за кълбото нито тогава нито след години.

От този първоначален отговор беше ясно: Анастасия нямаше желание да дава определение на самото огнено кълбо или на действията му,

по-скоро тя го възприемаше със чувствата си. Но за бащата ми поради някаква причина беше важно да разбере това явление свързано с Анастасия.

От момента на първата поява на кълбото той престана да участва в деянията на жреците и концентрира усилията си за разгадаването му.

Жреците познават способности как да потвърдят или опровергават собствените си предположения. Нужно е да се обнародва явлението с най-достоверното му описание и да се чака реакцията, отсъждането на хората. При това не бива на хората да се задача или да се разпитват за дадат мнението си. Определенията трябва да се породят свободно, на ниво чувства, а не само с разума, тогава те са най-точни.

После, по молба на баща ми аз ти разказах за детството на Анастасия, като включих разказа за общуването ѝ със загадъчното явление. Ти написа в книгата за това, без да изопачиш чутото, и което е много важно не изказа никакво мнение от себе си.

Ние с вълнение чакахме реакцията на хората, четящи книгата. Тя последва незабавно и се изрази не само с обичайните изказвания, но и емоционални изблици на чувства. Хората говореха и пишеха това, което от много години предполагаше баща ми, това, за което не говореше на глас и криеше от другите жреци.

Ти публикува стиховете на читателите, в които не по нечия поръчка, а по волята на сърцето се пишеше... Ще ти напомня началото на един от тези стихове.

В деня на раждането

Бог се яви

При своята любима Настенка...

Баща ми потвърди своето предположение, Огненото кълбо, общуващо от време на време с Анастасия е не нещо друго, а една от ипостасите на Бог.

Бог има множество ипостаси, всяка тревичка е проявление на неговата мисъл. Но кълбото представляваше ако не главната, той най-голямата, концентрирана от множество съставляващи, включително и енергиите на разума и чувствата.

И ето че веднъж... Това се случи след като ти беше вече написал пет книги. Когато бяха публикувани думите ѝ, или по-точно нейният емоционален изблик пронизал като огнен меч тъмното пространство и заключен в думите: „Готви се злобо, от земята си върви, хвърли се срещу мен...“

В устата на Анастасия думите придобиват не просто смисъл на

думи. Ти, а и не само ти, не веднъж си се убеждавал в това. И злобното с невидима енергия започна да атакува Анастасия.

И започнаха да се появяват бели кръгове, тревата побеляваше. Случваше се дори за мигове Анастасия да губи съзнание. Ние не знаехме как да ѝ помогнем.

Не искаше помощ от нас внучката ни. А щом не ни поиска, значи ѝ беше необходимо непременно да издържи всичко сама.

В последно време виждахме как се увеличават по сила атаките срещу нея. Сякаш в агония последното зло се опитваше да вземе превес.

Но заедно с това растеше и силата на нашата внучка. Напоследък тя само трепваше от поредните удари и отиваше на брега на езерото.

По някакъв начин водата в езерото бързо връщаше силите ѝ. Тя се плискаше във водата, гмуркаше се и излизаше пълна със сили както преди.

И в онзи ден ние видяхме как подложена на поредния удар, Анастасия тръгна към езерото като пристъпваше внимателно.

Когато се спре, прислонена към ствола на кедръра за да си почине, баща ми разтревожено каза: „Днес на внучката ни се наложи да преодолее нещо необичайно. Беше ѝ трудно, погледни в златните и коси се появи бял кичур.“

После видяхме, как Анастасия се отблъсна от ствола, направи крачка, после втора към езерото и олюлявайки се отново спря.

И тогава изникна пред нея от пространството огненото кълбо. Но този път бляскащите в него мълнии променяха цвета си и сякаш вътре в него клокочеха вулкани. Внезапно пронизваха невидимата му обвивка страшни огнени стрели, техните потоци се изтръгваха от кълбото и чезнеха в пространството. Но при това кълбото не намаляваше размера си, а се увеличаваше в диаметър и видимо се уплътняваше и все по-силно клокочеха вътре в него енергиите му. Самото то не висеше в пространството, а пулсираше като сърце – ту се свиваше, ту бързо се разширяваше. Изведнъж замря, сякаш за да вземе решение. И хиляди мълнии-енергии се втурнаха към Анастасия.

В кой момент тя, останала без сили успя да вдигне ръка, ние с баща ми не забелязахме, макар да наблюдавахме ставащото, без дори да мигаме. Известен ни беше смисъла на жеста ѝ, тя спираше мълниите, които се стремяха към нея. Защо? Тогава още не можехме да разберем.

Беше ни ясно, че със своята енергия кълбото може да възстанови всички сили в нея и не само това, а и да ѝ даде нова енергия и тогава никакви външни нападки срещу нашата внучка нямаше да бъдат страшни.

Но защо тя реши да постъпи по своему?

Затрептяха хилядите протегнати към нея лъчи, но не докосната стоящата с вдигната ръка Анастасия. Те ту изчезваха в бушуващото с енергиите си кълбо, ту пак се изтръгваха навън и се устремяваха към нея без да я докосват.

И тогата внезапно тя бавно и ласкаво се обърна с думи към кълбото и лъчите:

– Моля те да съдържиш порива на Своите енергии. Не ме докосвай. Аз в Твоето езеро ще мога да се възстановя. Трябва само да стигна до него.

Кълбото мигновено прибра всичките си лъчи, цялото затрепери и запулсира като сърце. Метна се нагоре, просветна, сякаш се взриви и пак се сви.

Безброй лъчи се устремиха към земята и докоснаха всичко, което се намираще на пътека водеща от нозете на Анастасия към езерото.

И се появи ново видение. Пътечката засия с милиони пулсиращи цветове и се образува арка от разноцветни дъги на нея, която водеше от краката на Анастасия към езерото.

Пътя до езерото представляваше невероятна картина.

Под триумфална арка трябваше да мине Анастасия.

Тя направи крачка, но встрани. И не мина по пътя приготвен за нея от огненото кълбо. Тя бавно стигна до езерото и се гмурна в него, като изплува просто полежа във водата разперила ръце, после започна да се плиска – силите се върнаха в нея.

Поведението на Анастасия към огненото кълбо, а фактически и към Бог беше извън разбиранията ни.

Но онова, което се случи по-нататък е сравнимо само в поврат в съзнанието на цялото човечество или с изменението на баланса на вселенските енергии. Това, което се случи после...

Анастасия наметна на още мокрото си тяло рокличката, внимателно разглади всички нейни гънки, оправя косите си, после притисна ръце към гърдите си и заговори обръщайки се към пространството:

– Отче мой навсякъде живееш, аз Твоя дъщеря съм сред творенията Твои съвършени.

Трябва аз да прекратя на същности вселенски спора, доколко съвършени са творенията Твои и дали няма недостатъци у тях.

Отче мой навсякъде живееш. Изпълни Ти молбата ми, не ме докосна.

Сега никой от тях да каже не ще може, че раят земен може да се

върне едва тогава, когато Бог поправи творенията свои и несъвършени.

Но не е нужно нищо да поправяш. Всичко от Тебе сътворено е съвършено изначално. Аз не съм сама. Отче мой, навсякъде живееш. Има Твои синове и дъщери в различни земни краища. И техните стремления са силни. Ще върнат на земята прекрасния цъфтеж първосъздаден.

Отче мой, навсякъде живееш, ние сме Твои дъщери и синове. От Тебе сътворени – ние сме съвършенство.

Сега способностите си на всички ще покажем. И нека радват Те деянията наши.

Когато Анастасия произнесе тези думи и замълча, замрялото във висините огнено кълбо се втурна към земята. На три метра от краката на Анастасия се разсипа на милиони мънички искри и в миг събра се в едно цяло.

Но това цяло вече не беше огнено кълбо.

Пред Анастасия стоеше дете на седем години по земното летоброе-не. Трудно беше да се каже момче ли е или момиче. На детските рамене беше наметната синя с виолетов оттенък тъкан, направена сякаш от мъгла. Косите на детето се спускаха до раменете. Изражението на детското лице беше осмислено, уверено, благостно...

А още по-точно, изражението на лицето на детето не можеше да се предаде с думи, може само с чувства, а чувствата преплъваха душата.

Детето стоеше с боси крачета на тревата, но не мачкаше тревичките.

Анастасия се наведе пред Него, седна на тревата и започна да гледа без да откъсва поглед от Неговия необикновен лик.

Изглеждаше сякаш още миг и Той и тя ще се хвърлят в обятията си. Но това не се случи.

Детето се усмихна на Анастасия и старателно произнасяйки всеки звук произнесе: „Благодаря на синовете и на дъщерите за стремежите“.

После Той се разтвори в пространството и във висините отново се появи кълбото, блестящо в невиджана радостна светлина. То бързо направи над езерото няколко кръга и топли капки дъжд напояваха за около пет минути всички растения и езерната повърхност.

Тази влага беше живителна. Няколко капчици паднаха на моята ръка, но не се плъзнаха по нея, а се разтвориха изпълвайки тялото ми с нея.

Моят баща, винаги невъзмутим във всяка ситуация, владеещ своите емоции, беше потресен.

Той, сякаш без да усеща тялото си вървеше из тайгата, а аз го

следвах.

Той вървя така няколко часа, после се спря и се обърна към мен. По бузата му се спускаше сълза. На него, един от върховните жреци, не му бяха присъщи подобни емоции. Но аз видях сълзите му. Баща ми каза уверено и спокойно: „Тя успя! Анастасия пренесе хората през отрязъка време на тъмните сили. По цялата земя ще се разпилеят семената на радостните и щастливи стремежи“.

После баща ми дълго и възбудено разговаря с мен. Не го бяха учудили действията на кълбото, нито това, че една от ипостасите на Бога, може би най-главната се беше явила пред Анастасия в образа на дете.

Моят баща е жрец, и не обикновен, той можеше да отделя от видимите събития най-важното. И изобщо не интересувахе самото видение.

Главното беше появилата се в пространството мисъл.

Мисълта произведена от Анастасия, не звучеше от времето на сътворението, не беше отразена в нито един трактат. Пределно проста и в същото време възвишено необичайна, тя превръщаше известните трактати в наивни измислици, нямащи нищо общо с Божествената същност. Анастасия въведе в съзнанието на човечеството недостигащото на човека понятие за Бога.

– Какво е то?

БОЖЕСТВЕНАТА ВЯРА

– Известно ти е, че земята и всичко растящо и живеещо на нея, всички процеси, и дъждът и снегът, и вятърът са замислени от Него изначално.

Създателят ни – Великият Разум – в порив на вдъхновение е сътворил великото творение. И в заключение на Себе си подобен човек могъл да сътвори.

Но от времената на творението за много същности оставало съмнението – от Бога ли наистина е сътворен човек – като творение ненадминато в цялата Вселена. Действителност ли е твърдението Божие, че не просто на много същности, а на самия Бог човек е равен? Сам Бог го казва: „подобие и образ Мой е той, Аз всичко съм му дал и в бъдеще помисленото също му отдавам.“

Бог искал е да види човекът – Своето създание – на Себе си подобен

Виж днешното човечество. Говорят за Бога мнозина. Говорят за любовта си силна към Създателя. И лъжат сами себе си в това. Не можеш да обичаш някого, без да Го виждаш, да го чувстваш и разбираш.

Мнозина казват: „Аз вярвам в Бога“. А в какво конкретно вярват? Вярват в това че Бог съществува? Това е ниво на съвсем примитивното съзнание. Човекът казва: „Вярвам в това, че Бог съществува“, фактически признава, че той не чувства, не разбира Бога, а само вярва в Неговото съществуване.

Ако под вяра в Бога те подразбират, че Бог е всемогъщ, добър, любящ родител, то какво освен слова те дават Богу? Рушат творенията Му и от света създаден от Отца се изолират зад каменни стени на манастири. Наизмислили са и са написали хиляди трактати. А едно и също е навсякъде. В трактатите говорят, че е нужно на Бог да се покланят. Покланят се неясно на кого.

Сега Владимир си представи как Бог се чувства като наблюдава тази вакханалия. Ако се постараш можеш да си представиш състоянието Му. Бог притежава всички чувства на човека, само при Него те са силни, по-остри и по-чисти.

Но и със сегашните си чувства, човешки и родителски възможно е да си представиш на нашия Родител, на нашия Създател състоянието.

Ето Той гледа Своите деца, а те не правят нищо друго освен да

хленчат: „Ние Те обичаме, Ти само ни дай още от милостта Си. Ние сме Твои раби, ние сме немощни и неразумни, ние сме глупави, Господи, помогни ни.“

Нима създания подобни Богу могат да се държат така? Какво могло би, болка по-голяма да причини на родител от безпомощните стенания на неговите деца? Ето как в същностите вселенски се появили съмнения в съвършенството на Божите творения.

– Но кой, как и кога могъл е да доведе човека до такова оглупяване?

– Да предизвика оглупяването на човека може единствено равен по мисъл нему – т.е. пак човек.

Жреците са насочили човека по път на деградация. Възнамерявали са докажат Богу, че са способни да управляват цялото човечество. А пък стенанията и мъченията хорски да заставят Бога да встъпи с тях в диалог.

Така са смятали защото знаели: Бог не говори никога и с никого, в човешките съдби не се намесва, всички съдби се определят от собствения избор на пътека.

Но ако човечеството се доведе до гибел, Бог би могъл да влезе в преговори с тези, които водят хората към пропаст, за да предотврати падението, с тези, които влияят върху психиката на човека. Да постъпи така заради цялото човечество.

Минавали хилядолетия! Но Бог не влизал в диалог с жреците, не правел нови чудеса да вразумява хората. Сега моят баща, а после и аз разбрахме защо.

Ако Той би сторил това, ако Бог се би намесил в човешкия живот, то Сам би потвърдил това, в което вселенските същности се съмнявали – че човекът е несъвършен.

Но най-важното: Неговата намеса би убила окончателно вярата на човека в самия себе си. Човек би престанал окончателно да търси в себе си Божествените начала, очаквайки единствено помощ отвън.

Той чакал, вярвал в Своите деца, гледайки ставащото страдал, търпейки присмеха и подигравките над Себе си. Той вярвал в Своето творение – човека. Неговата вяра е наистина Божествена.

Жреците се надявали, че само за миг преди мащабна катастрофа развръзка може да настъпи. Надявали се, че от тях замисленото може да се осъществи. И никой не очаквал, че само един човек, млада жена, за броени години ще разруши плановете им, хилядолетните усилия и ще се обърне човечеството към Божествения първоизточник.

* * *

Анастасия извърши този поврат. Тя показа на Вселената силата на Божието творение, Божествената мъдрост. И може би за пръв път... Ти само се замисли, представи си Владимир, величието и значимостта на това събитие. За пръв път от мига на сътворението земно Отецът наш е чул слова за съвършенството за Своето творение.

Моделираното от Анастасия прекрасно бъдеще вече живее в пространството, с всеки следващ миг го конкретизират много хора, които започват да разбират своята същност и предназначението си, и неизбежно ще настъпи материализация.

– Но кога ще настъпи тя? Жреците също могат да пречат и да действат.

– Но не върховните. Сега е нужно да се преодолее програмата създадена от жреците. Преди да си отиде моят баща говори с един от тях. Жреците не се срещат никога. Тя се намират в различни краища на земята, но могат да общуват от разстояние, като чувстват помислите си.

Моят баща стоеше на малък хълм. Първите лъчи на изгрева вече се спускаха по короните на кедрите, осветяваха лика на баща ми, фигурата му. Аз чувах как в пространството звучеше беззвучен диалог:

– Аз Мойсей потомък съм на онази династия, която хиляди години съдбите на народи управляваше. Аз съм потомък и родоначалник. Към теб, който се смяташ за върховен, аз се обръщам без молба. Усилията свои не хаби, като противодействаш на Анастасия.

Не съответстват на внучката ми стремежите на нашите помисли-замисли. Несъответствията ми се нравят, както и на моята душа. Аз съм Мойсей, аз жрец съм, по сила ние сме равни, със себе си аз внучката си ще заслоня.

И отговора на жреца върховен:

– Да, Мойсей, по сила ние сме равни. И затова аз зная: не отказ от нападки, а съвет от мен очакваш ти.

Сега аз мисля как да ѝ помогна, как да спра системата чудовищна. Създадохме чудовище и то по-силно е от нас. В създаването му участваше и ти.

То изяждаше деца и ръфаше телата хорски не едно хилядолетие. Сега са нужни усилия от нас столетни за да го спрем.

Но мислите на твоята внучка по-бързи са от нашите. Тя за година твори хилядолетие. Да ѝ помогне или да навреди сега никой от нас не може.

Единственото в което съм уверен, че собствения начин на живот сме длъжни ние да направим по образа, от твоята внучка начертан.

Да вложим знанията в сътворение, за хората като нагледен пример.

Жреците помежду си без много думи разговарят, но в казаното има много смисъл.

– Мисля, че диалога на жреците няма за всички да е разбираем. Например на мен не ми е ясно, що за звяр е този, който деца е ял. А и защо, искайки да помогнат на Анастасия, и жрецът и баща ви казват, че не са в състояние да ѝ помогнат.

– Цялата тайна е в скоростта на мисленето Владимир.

– Как в скоростта? Защо така е важна? Каква е връзката?

СКОРОСТТА НА МИСЛЕНЕ

– Сега вече се знае, че способността да мисли отличава човека от всичко растящо и живеещо на земята. Но мисъл, макар и в зачатъчно състояние имат и животни и растения. Човекът превъзхожда всички по скоростта на мислене.

Изначално скоростта на мисълта на човека е била най-близо до скоростта на мисълта на Бога и при определен начин на живот е можела да се ускори и да надмине Божествената. Или поне така е искал нашият Родител.

Ако скоростта на човешката мисъл достигне Божествената, човек би могъл да твори жив хармоничен свят на други планети.

Значението на скоростта на мисълта е най-голямата тайна пазена от жреците. Те се опитвали дори косвените изрази, упоменаващи за скоростта на мисълта за изличат по всевъзможни начини.

Сигурно си чувал изрази като „трудно съобразяващ“, „ще се мръкне докато ти светне“. За какво говорят те? За това, че с човек чиято мисъл работи бавно е трудно или неинтересно да се разговаря.

Скоростта на мислене при всички живеещи на земята хора е различна. Но различията могат да бъдат и незначителни и големи. С помощта на значително превъзходство в скоростта на мислене един човек може да покори много хора, цели народи.

Представи си на милион хора задават задача с някакви аритметични действия. Първи решава задачата онзи, чиято скорост на мислене е по-голяма от тази на другите. Той може да реши задачата по-рано от останалите с 10 секунди, 20, 30, или минута, или 10 минути. Този прост пример показва, че един човек ще знае с 10 минути по-рано отговора от другите. С 10 минути по-рано от всички останали 999 000 човека. Ще узнае нещо ново, ще получи по-бързо знание.

Примерът с аритметичните действия изглежда безобиден, но...

Сега си представи: пред хората от цялата земя е поставена някаква задача, за решението на която са нужни 1000 години. Те започват да я решават. При един скоростта на мислене превъзхожда другите три пъти. Следователно всички междинни действия на човечеството само на него ще му бъдат известни по-рано.

Онова, което човечеството ще решава 900 години, той ще го реши за 300. Следователно 600 години той ще може да контролира и насочва

действията на всички останали хора. Някому ще подсказва правилно междинно решение, ще го приближава към крайния извод, някому ще дава лъжливо решение, с което ще го връща назад. Или, което за него е по-лесно, на всички едновременно може да даде лъжливо решение, което води до задънена улица и после пред всички може да направи откритието, с други думи – той може да властва.

Още преди седем хиляди години жреците разбрали какви възможности се откриват пред човека, притежаващ по-голяма от тази на другите хора, скорост на мисълта. Те си поставили за цел многократно да увеличат разликата. Използвайки специални упражнения, те се опитвали да ускорят мисълта си, но в онези времена не успели да постигнат голяма разлика. И тогава те измислили система, която забавя скоростта на движение на мисълта на всеки роден човек. Внедрената от тях система се е усъвършенствала не едно хилядолетие, тя действа и сега.

Погледни внимателно начина на живот на повечето от съвременните хора, анализирай го и ще видиш: повечето усилия са насочени към това, да се забави движението на мисълта ти.

Анастасия започна да разкрива тайните на жреците пред хората. Тя разказа за това, че дори малкото дете не бива да бъде откъсвано то неговите занимания, т.е. да се прекъсва движението на мисълта му.

После тя ти показва още редица упражнения, насочени към ускоряването на мисленето на детето. Тя ти разказа, че началото на обучението при нас се състои в правилното поставяне на въпроси пред детето.

Когато на детето се задава въпрос, неговата мисъл започва да търси отговор и с това се ускорява повече. Така скоростта на мислене се увеличава с всяка минута, и към единадесетата година тя вече би превъзхождала многократно скоростта на мисленето на човек, обработен от системата възпираща мисленето.

Погледни какво става в съвременния свят. Още от най-ранна възраст детето е обкръжено от изкуствени предмети. Всеки предмет е възпещение на нечия мисъл. И така на младенеца се поднася нечия мисъл, освен това примитивна – например дрънкалка. Едва поотрасналото дете получава кукла или механична играчка машина. Децата обичат да играят, и те са зависими, те играят с това, което им е поднесено...

Виж разликата Владимир. Твоята дъщеря като малка е играла с дрънкалка, после е разглеждала кукла.

Твоят син роден от Анастасия, също обича да играе, както всички деца. Но за него играчки са катеричката, вълчицата, мечката, змията и много друго сътворено от Него...

Сега сравни, непременно си представи в каква степен се различават мисленето на онзи, който е създал дрънкалка за детето и на Онзи, който е създал катеричката.

По такъв начин, едно дете общува с предмет в който е заключена примитивна мисъл, а друго общува с предмет създаден от Бога. Скоростта на мислене при двете деца, общуващи с толкова различни обекти, ще се различава чувствително. При кое дете тя ще бъде по-голяма, то и сам можеш да се досетиш.

Когато вашите деца започнат да говорят, вие определяте какво те могат да правят и какво не. На детето фактически се внушава, че то не може да мисли само, че всичко е решено вместо него. Следователно на него не му нужно да мисли, а трябва само да следва нечии мисли.

Когато детето тръгне на училище, застаналият пред него учител му обяснява смисъла на нещата, правилата на поведение и устройството на света. Не просто му обяснява, той изисква от детето да мисли по същия начин както е мислил някой друг. И отново с това затормозва развитието на скоростта на мислене. Или, иначе казано, забранява се на детето да мисли самостоятелно. Във вашето училище отсъства най-главния предмет, чието предназначение е да се увеличава скоростта на мисълта. Този главен предмет е заменен с множество други, чието предназначение е да се намали вече съществуващата скорост на мислене.

ТРЕНИРОВКА НА МИСЪЛТА

Като слушах разказа на дядото разбрах, че и Анастасия общувайки със сина ни, постоянно му устройва занимания, които тренират бързината на мисълта. Външно това изглежда като игра, но мисълта се тренира и тогава, когато по време на игра детето сякаш развива само физически способности.

Вече разказвах, как една сутрин докато играеше надбягвайки се с вълчицата, Анастасия направи следния трик. Извика вълчицата при себе си и бързо побягна от нея. Вълчицата се втурна да я догони. Но когато почти я стигна, Анастасия изведнъж скочи на ствола на близкия кедър, отблъсна от него с крака, направи салто и побягна в другата посока. А вълчицата пробяга покрай дървото по инерция.

Гледах как сина ми също се гонеше с вълче. Младият вълк догонваше детето колкото и бързо да тичаше то.

Като изтичваше малко напред вълкът се обръщаше и ловко успяваше да лизне бягащото дете по крака или ръката. Володя веднага спираше, почиваше си за малко, после пак се опитваше да избяга от вълчето, и зверчето пак го догонваше.

Когато Анастасия показва на сина ни трика със скока от ствола на кедъра и рязката смяна на посоката, това упражнение много се хареса на детето и той се опита да го повтори. Успя да скочи в движение с краката напред върху ствола на кедъра, но да направи салто и веднага да побегне в обратна посока не се получаваше. Като се отблъсна от дървото за пръв път, Володя падна на четири крака. След като се изтърси и втория път, той въпросително погледна майка си. Анастасия му каза:

– Преди да скочиш на дървото Володя, трябва мислено да си представиш по-нататъшните си действия.

– Аз си ги представих мамо. Нали видях как го правиш.

– Ти видя как го направи моето тяло, но не си представи и не почувства как трябва да постъпи твоето, на какво да се подчини. Оттренирай го първо с мисълта си.

По какъв начин може мислено да се направи физическо упражнение би беше абсолютно неясно. Но детето се доближи до ствола на дървото, известно време стоя до него, като ту затваряше очи, ту правеше произволни движения с ръцете и краката си. После се отдалечи и стремително се затича към ствола на кедъра.

Той тичаше по-бързо от обикновено. Дори се изплаших – ами ако не успее, ще се удари на ствола, ще се нарани. Но той успя. Той се отблъсна, и салто направи, и леко олюлявайки се при приземяването веднага затича в обратна посока. Няколко пъти Володя направи това упражнение и всеки следващ път ставаше все по-техничен.

„Добро упражнение“, – помислих аз. „Всички мускули развива“, – казах на Анастасия.

– Да, – отговори тя, – развива мускулите, а главното е, че ускорява мисълта.

Не започнах да я разпитвам как чисто физическо упражнение може да ускори мисълта, а скоро разбрах, че именно тази задача си е поставила Анастасия показвайки трика си на детето. Стана следното.

Володя извика своя партньор в играта – вълка, и те побягнаха. Вълкът почти догонваше Володя, когато той направи своя скок с бяг обратно. Не очаквал този обрат, звярът се понесе покрай кедръа.

Докато вълкът се спираше и осмисляше това, което стана, Володя вече тичаше стремително в другата посока и ликуваше. Той се смееше, размахваше ръце, подскачаше и се чувстваше победител.

Но и младият вълк се оказа необикновено умен и съобразителен съперник. Когато Володя направи за пети път същото, вълкът забави своя бяг и спря когато Володя наближи ствола на кедръа.

Когато Володя направи салто с намерение да побегне в друга посока, вълкът ловко го лизна при приземяването, заскача на място и замаха опашка. Сега ликуваше той, а Володя удивено и объркано го гледаше.

Ние с Анастасия стояхме наблизко и наблюдавахме сцената. Володя още веднъж се опита да надхитри звяра по същия начин, но пак не успя. Умният вълк всеки път спираше предварително, спокойно дочакваше приземяването на детето и успяваше да ги лизне и то не веднъж.

Володя се замисли. Лицето му стана сериозно. Дори веждите му се смръщиха. Но очевидно нищо не му идваше на ум. Замислен той се приближи до нас с въпрос в очите. Анастасия веднага каза:

– Сега Володя, ти трябва да отчиташ не само своята мисъл, но и мисълта на вълка.

И синът пак отиде да мисли. Аз също почнах да размишлявам над ситуацията. И стигнах до твърдото убеждение – щом вълкът разбра маневрата на сина ми, то нищо повече не може да се направи. Вълкът предугажда действията и докато детето ги извършва, той просто изчаква, и дори Володя да направи този номер два пъти по-бързо, вълкът пак ще успее да го лизне, и никаква мисъл не може да помогне тук. Когато

върху лицето на сина ни, който се приближаваше към нас, видях, че е стигнал до същия извод, аз казах на Анастасия:

– Защо мъчиш детето? Ясно е, че сега вече не може да избяга от вълка. И ти не можеш да избягаш. Твоята вълчица просто не можа да съобрази какво да направи, когато ти избяга от нея, но този млад вълк се оказва по-умен от майка си.

– Да, той е по-умен, но човек винаги трябва да е по-умен. Аз не мъча детето, а му предложих да помисли, да вземе предвид мисълта на вълка и да вземе решение.

– Ами че всичко е ясно: няма решение. Ако го има, тогава покажи го. Не мога да гледам тъжното лице на сина ни.

Анастасия стана и с жест повика младия вълк. Той веднага радостно дотича при нея, замаха с опашка. Анастасия по потупа по козината и като направи призивен жест побягна.

Ние със сина ни гледахме как стремително и леко тичаше Анастасия. Удивително леките и свободни движения на зрялата жена-майка поразяваха с красотата си и стремителността си.

И все пак младият вълк тичаше малко по-бързо. Анастасия няколко пъти се изплъзна от него, като променяше рязко посоката на тичане, звярът изоставаше за малко, но скоро почти я догонваше.

Ясно беше че в края на краищата ще я настигне.

Внезапно Анастасия стремително се затича право към онзи кедър от който се отблъскваше Володя. Няколко метра преди кедъра вълкът забави своя бяг и когато Анастасия скочи, той приклезна, подготвяйки се да я лизне по крака или ръката в момента на приземяване, но...

За скачане, тя скочи, но не се отблъсна от кедъра. Тялото ѝ премина на сантиметри от дървото. Анастасия продължи да тича, отдалечавайки се от кедъра, а объркания вълк все още седеше приклезнал и се чудеше какво се е случило.

Володя подскочи на място, запляска с ръце и радостно заговори:

– Разбрах, татко, разбрах. Трябва да мисля бързо и заради вълка и за себе си. За себе си бързо да мисля и да успявам по-бързо от вълка да разбера какво той мисли, и всичко ще успее. Разбрах как се прави това.

Когато Анастасия се приближи той ѝ съобщи:

– Благодаря ти мамо. Сега той няма да ме настигне никога.

Володя се изплъзваше от вълка отначало криволичейки, като Анастасия, но после направи цяла каскада от всевъзможни трикове: ту в движение се хващаше за ствола на малко дърво и с негова помощ по-бързо от звяра променяше посоката си на движение, ту прескачайки някой

дебел клон отчупен от вятъра, после пак преминаваше през него, но просто подскачайки нагоре, а в това време вълкът правеше стремителен скок напред.

Това е само един пример, а те са много, но главното е не количеството на примерите, а разбирането на същността на задачата.

НАЙ-ЗАБРАНЕНАТА ТЕМА

Не само върху децата, но и върху възрастния човек системата стоварва потоци от информация уж значима, но всъщност целта на почти всички новини е да се отвлече човека от информацията.

Ето например ти, гледаш телевизия и във всяка програма се говори как един чиновник се е срещнал с друг чиновник или един държавник се е срещнал с друг държавник. Техните срещи се поднасят като новина. Но сам се замисли и ще разбереш, че в това няма нищо ново.

Чиновниците се срещат в продължение вече на хилядолетия. Срещат се ежечасно. Постоянно в продължение на хилядолетия се водят преговори между управниците на различни страни. Но тези преговори с нищо, абсолютно с нищо не променят главното.

Не променят, защото никой от тях не говори за главното. Никога не се говори за истинските причини за войните. Те говорят само за последствията.

Но те заблуждават като ти поднасят като новина всяка една среща.

Обърни внимание, най-забранената информация в целия свят е темата за пътя на развитие на човечеството.

Можеш ли да си представиш пътници в самолет, на които им е абсолютно безразлично накъде лети самолета и може ли да се приземи?

Мислиш, че такива пътници има. Всеки си представя предварително колко ще пътува самолета и в кой град ще се приземи. Но попитай един, двама или хиляда човека живеещи на планетата Земя, попитай и милион, и никой няма да ти каже, към какво се стреми човечеството.

Създадената от жреците система е блокирала човешката мисъл.

Съвременния човек със своето забавено мислене не е в състояние не само да определи дали е правилен пътят на развитие на цялото човечество или на отделна държава, но не е в състояние да моделира дори собствения си живот.

Всички известни на теб управници на земята всъщност нищо, абсолютно нищо важно не управляват. В нито една страна на света няма да видиш ясно изложен план за развитие на държавата. Това не възможно да се направи без да се определи ясно пътят на развитие на цялото човечество на планетата Земя.

В резултат на не много сложна комбинация на жреците при построяването на тяхната система всички управници се явяват само

надзиратели на функционирането на системата.

Всички управници са загрижени за развитието на така наречения научно-технически прогрес в техните страни, за военната мощ, за запазването на собствената власт.

Заради това те пренебрегват чистотата на въздуха и водата – всеки в неговата страна. И всички заедно по света. Управниците са под въздействието на системата, създадена от жреците. Управниците както и повечето жители на земята са само активни винтчета в тази система. Тяхната мисъл е забавена като на останалите хора.

Скоростта на мислене! О, как ми се иска ти, или някой от читатели-те на твоите книги не просто с хладен ум да разбере, а да почувства с всяка своя клетка, колко е важна за Вселената скоростта на мислене.

Не ми е лесно да подбера подходящи думи, да приведа необходимите за разбирането примери. Примери! Анастасия сравни съвременния компютър с протеза за мозъка. Следователно с протеза за мисълта. Навярно, по-бързо от другите не само ще разберат, но и ще почувстват значението на скоростта на мислене онези хора, които добре познават свойствата на компютъра. Ти, Владимир, също можеш да работиш на компютър. И може би чрез компютъра ще можеш по-бързо да си представиш катастрофалните последствия от забавянето на човешкото мислене.

Всеки човек познаващ компютрите знае, че голямо значение за компютъра има обемът на паметта и скоростта на неговата работа. Забележи – скоростта на работа!

Сега си представи, какво може да се случи ако се забави скоростта на работа на компютър, който управлява летищ самолет или следи работата на ядрена система. Компютърът може да допусне аварийна ситуация и да стане катастрофа.

Живият биологичен компютър, каквото притежава всеки роден на земята човек, е несравнимо по-съвършен от ръкотворния. Той е призван да помага в управлението на неизмеримо по-съвършен и мащабен механизъм – вселенските планети.

Управлението е възможно в случай, че скоростта му е близка до първоначалната или увеличена. Но тя е намалена. Тя продължава да намалява. Всеки може да види това сам, като разгледа ситуацията малко по-внимателно.

Ако дори и най-съвършения ръкотворен компютър ежедневно и ежечасно се натоварва с всевъзможна информация, без значение каква, но да се товари с информация, той в края на краищата ще започне да

работи по-бавно, а може и да престане да възприема постъпващата информация.

Това става, ако обеят на паметта му е толкова претоварен, че не може да побира повече информация.

При повечето хора се е случвало нещо подобно. И системата създадена от жреците е излязла изпод контрол. Започнала е да работи сама за себе си.

Когато ти чу за звяра, който яде деца, ставаше дума именно за системата изплъзнала се от контрол. Погледни внимателно: кой поема веднага в здравите си лапи роденото от земна жена-майка дете? – Системата.

Кой определя какво да яде? – Системата.

Кой определя какъв въздух да диша и каква вода да пие? – Системата.

Кой определя избора му на житейски път? – Системата.

Жреците губят управлението на системата за устройството на живота на земното общество, но те знаят законите по които тя работи, и все още и още могат да оказват влияние върху живота на планетата. Те могат и днес за забавят или ускорят развитието на отделни ситуации.

Когато излезе първата книжка с изказванията на Анастасия, жреците се заинтересуваха от нея. И още как! Та нали тези изказвания прозвучаха от устата на внучката на жрец, познаваща лостовете на управлението, освен това млада жена, живееща по начин, който позволява ускорението на мисълта.

Те разбраха, че Анастасия си е поставила задача – да пренесе хората през отрязъка време на тъмните сили. Теоретично това е възможно. Пренасянето във времето – това е изменението на съзнанието. Подобно нещо е възможно да се направи с един човек.

Значимото изменение на съзнанието на човечеството – това е процес, продължаващ хилядолетия, в него могат да участват много поколения. Но разтегнат в хилядолетия процес не може да се нарече пренасяне във времето.

Да се пренесе през отрязък време означаваше да се измени съзнанието на днес живеещите хора с онова съзнание, което е имало или ще има в условията на Божественото райско битие.

Жреците се постаряха да определят плана, по който ще действа Анастасия. Определиха и го сметнаха за наивен и съдържащ множество погрешни решения. Начинът за разпространение на информацията само чрез тази книга те сметнаха за явно недостатъчен. На съвременния

човек за да възприеме информацията са му нужни многократните ѝ повторения.

Също така те разбраха, че автор на книгата е предприемач, който не само, че не се ползва дори с минимален авторитет сред духовно мислещите хора, но и никому не е известен в тези кръгове.

Следователно, решиха жреците, по този избран път нищо значимо в човешкото общество сибирската отшелница не би могла да сътвори. Така мислеше и моят баща.

Първото учудване и подозрителност у жреците предизвика факта, че започнаха да се сбъдват предсказанията в първата книга събития.

Тя казваше: „Ще доведе при теб множество хора, които ще пояснят неясното.“ И при тебе започнаха да идват хора, които не само можеха нещо да обяснят. Хората започнаха да действат.

Тя казваше: „Художниците ще рисуват картини, поетите ще пишат стихове“. И книгата излезе на бял свят на много езици.

Жреците не знаеха с помощта на каква сила и на какви механизми се сбъдва предначертаното от Анастасия. Сбъдва се пред очите на всички.

Те разбираха, че тя започва да въплъщава в живота замисленото, но не можеха да разпознаят начина по който тя постига поставените цели.

Това можеше да означава само едно – скоростта на мислене на Анастасия значително превъзхожда скоростта на мислене на жреците. Изгражданите от нейната мисъл многоходови комбинации са непостижими. Това означава, че възможността на жреците да влияят върху човешкото общество може да бъде окончателно загубена.

Жреците не можеха да допуснат такова нещо.

Докато осмисляха комбинации за противодействие, се открии нещо още по невероятно. Бяха обнародвани нови нейни изказвания. Много хора се устремиха към създаването на именията за които тя разказа.

И тогава срещу Анастасия бяха насочени всички начини на противодействие. Един от най-ефективните беше дезинформацията чрез магическата дума-символ „секта“. В печата се появиха публикации, където се разказваше за различни ужасни секти и се казваше че сред другите има и секта „Анастасия“, използваша се думи-символи като „тоталитарна“, „деструктивна“.

Този начин на противодействие се е прилагал от жреците от древни времена. И в Русия благодарение на него са изменили религията.

Този способ винаги е действал безотказно. И този път, те смятаха, че той ще заработи. Ти и мнозина читатели, общуващи помежду си или

пък без да се познават, в удивление разбраха, че ги наричат сектанти.

Лъжливите слухове се разпространяваха умело и интензивно. Заради това администрацията не решаваше въпроса. Инициативата за получаване на земя за изграждане на родови имения получи гласно и негласно противодействие. Системата сработи.

Жреците от по-нисък ранг сметнаха, че с Анастасия е свършено. Че това не така, пръв разбра върховния жрец... Той разбра: мисълта на Анастасия, която е моделирала бъдещето, не просто е предвидила противодействието на системата, но и го е пренасочила към добро.

Случи се следното. Именията, основани на принципите формуирани от Анастасия е невъзможно да бъдат създадени по традиционен начин. Нужен е детайлен проект за изграждането им. Необходимо е да се разработи дългосрочна програма, която ще отнеме работа не по-малко от година, а за някои и по-дълго време. Неомислените действия могат да доведат до дискредитиране на идеята.

Но като се забави процеса на получаване на земята, с това се предотвратяват прибързаните действия.

Забавяйки процеса на получаване на земята те не можаха да унищожат мечтата за бъдещето, да забавят мисълта на много хора, които формираха образа на своето бъдещи имение, бъдещето на страната и прекрасното бъдеще на цялото човечество.

Анастасия, като говореше за първенството на Русия в построяването на новото бъдеще, разбираше добре: не е възможно да се построи рай само в едно отделно селище или дори отделна държава. Нейната мечта все повече се приемаше в сърцата на хората от други страни. Ти можеш Владимир да прецениш по популярността на твоите книги, издадени в тези страни. Сегашната им популярност е голяма, но тя не може да се сравнява с бъдещата. Когато хората започнат да осъзнават...

Сега жреците осъзнаха това. Анастасия започва да разкрива тайни, над разгадаването на които те са се трудили не едно хилядолетие. Ето една от тях.

БОЖЕСТВЕННОТО ХРАНЕНЕ

В разговора с баща ми, върховния жрец каза:

– Твоята правнучка Мойсей, знае тайни на битието, които нам не са дадени. Тя знае тайните на храненето на тялото и духа. Разбира се ти и сам си го разбрал от думите й: „Трябва да се храним както дишаме.“ Тези думи нашите предци са прочели на стените на своите древни храмове. Ние им придавахме значение, но тайната им досега не е разкрита. Като я открива пред онези, които ще създават свои имена, тя създава условия, при които скоростта на мислене на хората от новите имена ще надвиши нашата. Пред децата родени в нейните имена ние ще изглеждаме като неразумни дечица. Изграждайки комбинацията си, тя ни показва единствения изход – всеки един от нас трябва да изгради имението, за което тя каза на хората. Ние ще ги изграждаме, ще се стараем да го правим по-добре, по-съвършено от другите, ние разполагаме с много по-големи възможности за това.

Тя открива тайните на битието пред всички, и ние ще ги узнаем вече имайки свои имена в същото време когато друга едва ще пристъпват към тяхното създаване. И отново разликата в скоростта на мислене ще ни позволява да предугаждаме, а следователно и да контролираме живота на планетата. Аз мисля тъй и искам да чуя мнението ти Мойсей.

Баща ми отговори:

– Искаш да чуеш мнението ми защото има в теб съмнения. Искаш да предвидиш, каква ли ситуация ще моделира Анастасия в случай, че жреците и ти, наричащ се върховен, започнеш пръв име да градиш, което да те приближи до битие Божествено? Искаш да знаеш дали предвидила е мисълта й подобна ситуация?

– Аз съм убеден, че е така, – отговори върховният жрец на баща ми, – тя не скрива онова, което е предвидила. Но искам да чуя твоето мнение защо тя така открито провокира нас, като ни предоставя възможност да възстановим властта си над света?

– Затова, – баща ми отговори, – че не смята с вас да се бори, внучката ми Анастасия. Когато именята си жреците – земните управници – почнат да създават, техните помисли ще се променят. В душите им ще възсия светлина.

* * *

– Благодаря ти Мойсей! В едно се сляха нашите мисли. И се радвам аз на осъзнаването, че ни предстои живот в друга реалност. Възможно е дори в онази, където всеки с Бог ще може да говори.

Пред мисълта на внучка ти аз се прекланям, Мойсей. Нека намери сили в себе си Анастасия, системата създадена от нас да победи като лют звяр или множество зверове. Помогни ѝ ако можеш, Мойсей!

– Да ѝ помогнеш постарай се сам. Не смогвам аз да следвам младата мисъл. За алогични действията ѝ аз смятах.

– И аз не я настигам Мойсей. Те се храни както диша. Ние плътта си замърсяваме. Не ми е по силите да храня духа си. Само предполагам какво ѝ помага.

* * *

Начинът на живот на хората от първоизточника се различавал от сегашния. Те не просто са познавали природата, но и са я управлявали. Чрез звуците на природата, силата на светлината на небесните тела, те можели да използват информационната база на Вселената. Те получавали информация не само с разума, но и с чувствата си. Скоростта на техните мисли многократно превъзхождала сегашната.

По-рано жреците разбирали, че тяхната абсолютна власт над човечеството е възможна само в случай, че успеят да постигнат значително по-голяма скорост на мислене, от останалите хора, но как да го осъществят? Един от древните жреци в таен диалог с върховния му казал:

– Ние не можем да ускорим своята мисъл с достатъчно превъзходство над всички останали хора. Но ние можем чрез специални методи да забавим мисълта на цялото човечество.

– Ти каза, на цялото човечество, значи и нашата собствена? – отговорил му главния жрец.

– Да, в крайна сметка и собствената ни, но в значително по-малка степен. Разликата ще бъде огромна. Превъзходството ще е на наша страна.

– Щом ми казваш това, значи си намерил начин, който позволява да се забави мисълта на цялото човечество. Кажете го.

– Той е прост. Трябва да се скрие от хората съществуващият Божествен начин на хранене. Да се заставят да употребяват храна не ускоряваща, а забавяща мисълта. Това е главното условие. После ще започне верижна реакция. Деграцията на мисленето ще повлече след себе си множество фактори, влияещи върху скоростта на мисълта. Всички хора в сравнение с нас ще бъдат непълноценни.

– Как може да се скрие това, което всекиму е предоставил Бог?

– Като се наложи необходимостта да се благодари на Бога за предоставеното.

– Разбрах. Измислил си нещо чудовищно, но ненадминато. Хората ще се съгласят да благодарят на Създателя и няма да видят в това нищо лошо. Ние ще измислим ритуали, които ще отвлекат хората от непосредствените творения на Бога...

Те ще смятат, че благодарят на Бога. Но колкото повече време губят те за благодарности, събирайки се около измислените от нас изваяния, толкова по-малко ще общуват със създадените от Бога творения. Толкова повече ще се отдалечават от информацията, идваща непосредствено то Бога.

Те ще получават информацията идваща от нас, но ще мислят, че така е пожелал Бог. Тяхната мисъл ще поеме по лъжлив път. Ние ще я поведем по лъжливия път.

* * *

Минавали векове и хората все повече време отделяли за ритуалите, измислени от жреците, като при това смятали, че отдават дължимото Богу. Така хората все по-малко общували с непосредствените творения на Създателя, а следователно и не могли да приемат в цялата й пълнота вселенската информация. Неговата информация. Те причинили на Бог болка и страдание, но смятали, че му носят радост.

През това време жреците започнали да разказват на хората, каква храна трябва да предпочитат. Те създали тайна наука за храненето. Тя била нужна на жреците за да поддържат своя мозък, дух и физическо състояние, а следователно и мисълта си в по-работоспособно състояние от колкото при другите хора.

По такъв начин, те предлагали на хората да сеят едни растения, но самите те се хранели с други. По-точно с по-разнообразни отколкото другите. Настъпвала чудовищна деградация на човешкото съзнание.

Човекът за пръв път познал болестите на плътта и духа. Интуитивно хората усещали значението на храненето и в продължение на хилядолетия се опитвали да изяснят този въпрос.

Появили се мъдрци, опитващи се да дават съвети за това, кои продукти са най-полезни. Появили се и множество учения за храненето. И в известните на тебе книги – Библията и Корана, този въпрос не е подминат. Ето например какво се говори в Стария Завет:

3. Не яж нищо нечисто.
4. Ето какъв добитък можете да ядете: волове, овци, кози,
5. елен, сърна, бивол, кошута, зубър, орикс, жираф.
6. Всеки добитък, който има раздвоени копита и на двете копита дълбок разрез, и който добитък преживя, него яжте.
7. От ония, които преживят и имат раздвоени копита с дълбок разрез, не яжте само: камила, заек и скокливата мишка, защото макар те и да преживят, но техните копита са нераздвоени: те са нечисти за вас;
8. и свинята, защото копитата ѝ са раздвоени, ала не преживя: тя е нечиста за вас; месото им не яжте и до трупове им се не допирайте.
9. От всички водни животни яжте всички ония, които имат перки и люспи;
10. а всички, които нямат перки и люспи, не яжте: това е нечисто за вас.
11. Всяка чиста птица яжте;
12. но от тях не бива да ядете тия: орел, гриф, морски орел,
13. пиляк, сокол, лешояд с породата им,
14. всякакъв гарван с породата му,
15. камилска птица, кукумявка, чайка, ястреб с породата му,
16. бухал, ибис, лебед,
17. пеликан, сип, рибар,
18. щъркел, гушавец с породата му, папуняк и прилеп.
19. Всички крилати влечуги нечисти са за вас, не (ги) яжте.
20. Всяка чиста птица яжте.
21. Не яжте никаква мърша; дай я на чужденеца, който е в твоите жилища, нека той я яде, или продай му (я), защото ти си народ свет за Господа, твоя Бог. Не вари яре в млякото на майка му. (Второзаконие, гл.14)

* * *

В продължение на хилядолетия са писани различни книги, съветващи хората с какво и как да се хранят, за да бъдат здрави. Но в нито една книга, на нито един мъдрец или на всички учени взети заедно не се е удало да осветлят този въпрос в цялата му пълнота. Като доказателство се явяват все повече увеличаващите се болести на човешката плът и дух.

Започнаха да се появяват много книги как да се лекуват болестите. И днес съществува наука – медицина. Казва се, че тя постоянно се усъвършенства. Но заедно с това то можеш да наблюдаваш, че се увеличава количеството на болните хора.

Тогава какво усъвършенства медицинската наука? Изводът говори сам по себе си – тя усъвършенства болестите.

Виждам, че този извод ти се струва странен. Но помисли сам, защо толкова животни в природните си условия не боледуват, а човекът, смятащ се за високо развито същество, не може да се справи по никакъв начин със собствените си болести?

Вашата наука, призвана да лекува, за цялото време на своето съществуване така и нито веднъж не се е докоснала до първопричината на всички заболявания. Тя винаги е отделяла внимание на последствията. На болния разбира се са му нужни лекари. Но в не по-малка степен в условията на съвременното устройство на света на лекарите са им нужни болни хора...

Но и при жреците скоростта на мислене намалявала. Макар и в такава степен както при всички останали хора, но все пак намалявала. Това явление повече от всичко безпокояло жреците. Те отделяли все повече внимание на тайните на Божественото хранене и не могли да го разгадаят.

Един от жреците, комуто било поръчано да се занимава с науката за храненето изглежда е осмислил нещо и написал на стената на тайното подземие, в което никой освен няколко главни жреци не можел да влиза. Той написал: „Да се храним трябва, както дишаме.“

Написвайки последната буква от тази фраза, по-точно без да я допише докрай, старият жрец умрял. Той не успял да разшифрова значението на тази фраза на своя потомък-приемник и на никой от другите жреци.

Тайната на фразата „Да се храним е нужно, както дишаме“ жреците усилено се опитвали да разгадаят през всички следващи хилядолетия. Те се бояли, че тя ще стане известна и на още някой, и тайната ще бъде разгадана преди тях.

Те я заличили, изсекли я от стените на своя храм. Но я предавали устно от поколение на поколение на своите последователи, надявайки се да бъде разгадана в бъдеще. Напрасно.

С проблемите на храненето хилядолетия се занимавали работещите при управниците звездобройци, знахари и мъдреци. Не било по силите на никого обаче да ги разреши.

Ако на някой от мъдреците беше се удало да разбере как трябва да се храни човека, то управниците, смятащи се за най-силни на света биха престанали да боледуват, животът им би се удължил.

Ако някой от земните управници би знаел, какво му е необходимо

да яде, той би могъл да стане управник единовластен на земята. Той би могъл да надмине скоростта на мисленето на жреците.

Но всички земни управници боледуват и умират. Животът им не е по-дълъг от този на обикновените хора. Макар че редом с тях са били най-добри знахари и мъдrecи.

Деградацията на човешкото общество си продължава.

Анастасия сякаш между другото произнесе фразата: „Да се храним трябва както дишаме.“ Ти я публикува в книгата. Ти я публикува в контекста на останалото и не ѝ придаде значение.

Но за жреците, които и днес живеят, публикуването на тази фраза, заличена от стените на техния храм преди повече от пет хиляди години, стана повод за най-силното вълнение.

Те много пъти внимателно прочели книгите с изказванията на Анастасия и разбрали: тя не само знае тази фраза, а напълно владее знанията за Божественото хранене.

Човекът притежаващ тези знания, естествено ще превъзхожда по скорост на мисълта всички взети заедно жреци, а следователно способен той ще бъде да управлява цялото човечество, включително жреците. Но за да се управлява е нужно да скрие информацията, а тя напротив я разкри пред всички. Значи тя освобождава хората от влиянието на жреците върху тях, и следователно ги приближава до непосредствено общуване с мислите на Бог.

Те разбраха това, като видяха как влага между своите фрази Анастасия информацията за храната на Адам.

Разнообразие от плодове, на вкус различни, около него имало, и годни за храна треви. Но глад в първите дни Адам не изпитвал. Бил сит от въздуха.

С въздуха, който се диша днес от човека действително не бива да се храниш. Сега е мъртъв въздуха и често за плътта е вреден и за душата. За поговорката ти спомена, че с въздуха е невъзможно да се храниш, но има друга поговорка: „С единичък въздух аз се храних“, тя съответства на това, което на човека изначално е било предоставено. Адам родил се е в градина най-прекрасна и във въздуха край него не се намирала нито една пращинка вредоносна. Прашец и капчици роса най-чисти в него е имало.

– Прашец? Какъв?

– Цветен прашец и от тревата, който излъчвал е ефира на плодове и на дървета. На тези, които близко били, и от други по-далечни, които вятърът донасял. От дела велики човекът не отвличало добиването на

храната. Чрез въздуха го хранело всичко наоколо. Така Съзателят е сторил всичко изначално, че всичко живо на земята в порив на любов, да се стреми да служи на човека, живителни били и въздух, и вода и вятър.

Разбира се в менюто на хранене на хората от Божествения първоизвор влизал не само въздух живителен, и много друго те употребявали, но въздухът им и водата хранели и плътта им и душата в голяма степен.

Ти написа думите на Анастасия за храненето, а жреците замръзнаха от удивление: как тази проста истина не бе могла да стигне до главите им. И разбраха защо не е могла.

Уединени в своите храмове, те не са могли да дишат въздуха наситен със прашец. Събирайки хората на ритуали, където прах вдигала единствено тълпата, те дишали праха на собствените си замисли.

Жреците разбирали значението на храненето: в менюто им били отвари от целебни билки, разнообразни плодове и зеленчуци. Сред другото значението придавали голямо на маслото от кедър, което им доставяли слугите от далечни краища. Освен това в менюто им имало винаги и мед и прашец цветен, събиран от пчелите. Но Анастасия им показа, че това е безкрайно недостатъчно. Събрана от пчелите и вкарана в пчелните пити, прашецът разбира се бил много полезен, но и значително се различавал от онова разнообразие, което може във въздуха да се намери на родовото пространство.

Пчелите събират мед от сравнително малко цветя. А във въздуха е цялото разнообразие и там прашецът се отличава от пчелния по своята мекота и лекота на усвояване.

Прашецът от въздуха е жив, способен да опложда. С всеки дъх той влизал в човека и се разтварял, хранейки неговата плът и мозъка включително.

Когато жреците видели какво говори Анастасия за имененията, за хектара родова земя за всяко едно семейство, те разбрали: Тя връща на хората живота от първоизвора.

Те веднага разбрали: родовите именения не само са способни да донесат на хората материално благополучие, а важното е друго. В смисъла на казаното от Анастасия хората могат да сформират пространство, което е способно да храни плът и душа и дух. Най-важно да разкрие пред всички хора истината за Божественото мироздание.

Назрява ситуация в която човечество може да се озове в два свята едновременно. Ще е възможно то да ползва както постигнатото от изкуствения технократичен свят, така и Първоизвора Божествен. Като

сравнява не по слухове двата свята, а като използва възможността си да отсъди сам, по собственото състояние, човекът може да направи своя избор или да създаде нов свят. Да сътвори Божественото свое бъдеще.

Анастасия показва на хората не само значението и същността на Божественото хранене, но и как да го постигнат. Нейните родови имена...

Представи си утро, Владимир. Човек се буди с изгрева, излиза от дома в градината на родното имение, в което растат повече от триста вида нужни за него растения. Става му навик всяка сутрин той да обхожда своите владения.

Върви човекът по пътеката очите му се радват от живото многообразие на билките, дървета и цветя. Със сигурност го радва, дарява му положителни емоции. Нищо не може да даде по-голям емоционален заряд, повече енергия от родното живо пространство.

Минали много векове. Във всеки век опитвали се да увлекат човечеството със всевъзможни ценности.

Човек се радвал на голяма къща, на нова дреха, нова кола или на някаква друга вещ. Човек се радвал на пари и своето обществено положение. Но всички тези радости са скоротечни и условни. Те носят удоволствие и радост само в началото, след кратко време те стават обичайни, причиняват грижи и понякога и раздразнение.

С всяка минута стареещата и разпадаща се къща започва да иска ремонт. Колата излиза от строя. Дрехата се износва.

Човек интуитивно е чувствал винаги истинската красота и вечното съвършенство, и затова дори на царя, заобиколен от разкош и притежаващ дворци, градини са му трябвали. Това е истината, останала непоколебима през милионите години откакто живее човек на земята.

Истинско наслаждение и умиротворение може да се получи само в собствено родово имение.

Човекът ходи сутрин из своето имение, и всякоя тревичка му се радва, реагира на човека.

И не се руши, а се разраства градината му с всяка следваща минута от живота благодатен.

Човекът разбира, че зададената от него програма – подобрите и засадени от него самия дървета, храсти и треви – не ще се разрушава а ще живее векове. Те могат дори вечно да живеят, ако човекът не помисли друго.

Върви си човекът сутрин из своето родово имение, диша въздуха му и всеки дъх в него навлизат невидими малки частички – растителен

прашец. Въздухът е наситен с тях, те живи влизат в човека, разтварят се в него без остатък, плътта му хранят с всичко необходимо. Не само човешката плът изхранва въздухът в родовото имение. Духът подхранва той с ефирите и ускорява мисълта.

Върви си човекът сутрин из своето родово имение и изведнъж се спира, откъсва си от храст три плодчета от касис, изяжда ги. Защо се спира точно пред храста касис? Защо откъсва именно тези плодчета? В коя ли мъдра книга човекът е прочел, че именно днес сутринта ще са му нужни тези плодчета?

А те наистина са му необходими. Именно в този ден, в тази минута, и именно в това количество.

После човекът прави още няколко крачки, навежда се и цвят помиришава. Защо го прави? Кой му подсказал необходимостта да вдъхне ефирът – аромат на този точно цвят?

Той пак тръгва и откъсва...

Върви човекът сутрин из своето родово имение, усмихва се, мисли за нещо свое, и в същото време се засища с плодове, за тях без да помисля, а чувствайки ги.

Човек се храни както диша.

Та кой ли с точността неимоверна разчел е за човека неговото хранене?

Къде записал е цялата информация за всеки човек роден на земята?

А тази информация Владимир, повярвай Владимир, и разбери, цялата тази информация съдържа се у всеки човек роден на земята. Виж.

Във всеки човек си има механизъм, друга дума не успях да подбера. Във всеки човек си има механизъм, способен да извика чувството на глад, което му сигнализира, че на плътта или духа е нужно нещо от веществата на вселената. Няма да казваме точно какво, или в какви съотношения, в какво количество, – на никой с ума това да изчисли не е по силите. Единствен твоят организъм знае и си избира той сред разнообразието само три плодчета от касис.

Но за да има той възможност за правилен избор, твоят организъм трябва да знае за тях цялата информация. И само и единствено имението родово такава информация способно е да му предостави.

Сега си представи, отиваш в магазин, където много плодове са сложени на рафтовете. Ти искаш ябълка. Виждаш различни сортове ябълки. Кой ще си избереш от тях? Точният избор не е възможен. Твоят организъм, способен да направи точен избор, не разполага с информация за ябълките лежащи на рафтовете. Той не ги е пробвал. Не познава вкуса и

съотношението на веществата в тях. Кога откъснати са също не се знае, а това е също много важно.

И като резултат, от тебе купените ябълки могат да се окажат и полезни, но не така, както биха могли да бъдат, когато твоят организъм знае цялата информация за този продукт, който си го заставил да преработва в тебе.

Но може даже вреден да се окаже продуктът който си го заставил да приеме. В краен резултат се появява болест. Такова нещо е невъзможно в родово имение. Там знаеш с точност от коя ябълка в градината растяща, са кисели или пък сладки ябълките, кога готови са за теб. За всички плодове в имението родово организъмът получава информация.

Той е получил цялата информация за тях още тогава, когато бил си в майчина утроба. После когато си пиел мляко от мамината гръд. Та майка ти на същите плодове се е наслаждавала. И млякото ѝ са сформирали самите те.

И сега вече възрастен човек...

Върви човекът из пространството на родното имение, вкухва плодове и ягоди, всички онези, които са съставяли майчиното мляко.

Вие имате такова разбиране – полезно е да се ядат пресни продукти. Но какво означава пресни продукти?

Не замразени, не сушени, не в буркани или затворени в кутии, както си помисли ти, а такива, които са в естествен вид. Вие сте отгледали множество сортове – хибриди, които се запазват за много дни и изглеждат като пресен продукт. Те вредни са с измамата за свежест, повярвай ми.

Сега го знай, и казаното да провериш ще можеш.

Почти всички горски плодове могат да бъдат свежи едва минути няколко. Череши, вишни, ябълки – не повече от час. Но с всяка минута въпреки това те се променят, стават нещо друго.

Вишничка откъсни, за нощ я остави и после с нея при дървото отиди и я изяж и след това веднага от клона нова откъсни, опитай я. Ти разликата ще почувстваш, дори и със затворени очи, коя от вишните по-прясна е и е по-вкусна.

Малина след час ще можеш да определиш, а други – след денонощие. И ще видиш и ще разбереш: онзи, който си няма родово имение, колкото и властен и богат да е, не може да употребява прясна храна и като следствие не може бързо да мисли.

Още в трактати древни опитвали са да изложат своите съображения мъдреци, в кое време на годината какъв продукт полезно ще е за човека

да яде. Това е много важно. Но между многото незаменим е единствено един трактат. Това е онзи, който Бог съставил е за всеки.

Сам погледни, как постепенно, първо през пролетта, поднасят ранни плодове растенията. После вече други е началото на лятото и в края, а през есента – на други идва ред.

Какво има да се яде, когато ясно е определено и нагледно, какво и кога е нужно да се яде. И не по месеци и времена годишни. Подказва се дори ежеминутно. Само се замисли, Владимир, и разбери. Създателят ни сякаш с лъжичка готов е да храни всеки един човек.

Помисли си само как съвършена е и точна Неговата програма.

В определено време от годината плодът узрява. Планетите застават в същото време в определен ред. И това време е най-благоприятно човекът този плод да изяде.

И именно в минута подходяща, от Бог отбелязана, берял човекът плодове – щом изведнъж поисквал организъмът. И никакви сметки при това не правел човекът. Не се товарел с този проблем – кога и с какво да се храни. Той просто ядял. Ядял защото е поискал. В същото време мисълта му се увличала от съвместното сътворение.

Тя се стремяла все напред, без да се занимава с измисленото вече от Отеца, искала още повече да сътвори за радост на всички от съзрцаването на новото творение.

И Ликувал Отецът: „Моят син е творец!“ и хранил Своето дете със Своите творения.

ОБЩЕСТВО ОТ ШИЗОФРЕНИЦИ?

Като слушах разказа на дядото на Анастасия за това, как и с какво трябва да се храни човек, аз неволно сравнявах с това храненето на съвременния човек, дори на богатия, живеещ в т.нар. цивилизована страна. Получавах се доста загадъчна ситуация. Нека заедно най-сетне да я разберем.

И така, всички знаем, че в природата има растения, способни да лекуват всякакви болести на човешката плът. Стоп, тук трябва да се изрази по-точно: в природата съществуват растения способни да не допуснат болест на човешката плът. Тогава защо ги няма край нас? Защо, под чие въздействие ние избираме начин на живот, който унищожава нашите плът и разум? Ами че някой просто се подиграва с нас, че и освен това ни кара да наричаме този начин на живот цивилизован.

Ако ние употребяваме термините „цивилизована страна“, „цивилизована държава“, и подразбираме под тях общество от хора, достигнало определено, и разбира се правилно ниво на развитие, то това развитие трябва да е отразено включително и във въпросите за храненето. Даже не включително, а на първо място.

Сега нека заедно да посетим един супермаркет – по руски – магазин, на една съвременна, така наречена цивилизована държава. Онези, които не са били в западна страна могат да посетят и нашите. В големите градове асортиментът на стоките не се различава много.

Ще видим, че повечето продукти са красиво опаковани и имат дълъг срок на годност. Ще видим множество сушени, замразени и концентрирани продукти. Целият този асортимент не може да бъде наречен – пресни продукти.

Освен това в супермаркета могат да се видят така наречените пресни зеленчуци – красиви на вид домати, краставици и други. Но днес вече е общоизвестно, че това са хибриди – специално създадени сортове, способни дълго време да запазват красивия си външен вид, и които значително отстъпват по качество на нормалния, т.е. естествен плод.

В европейските страни това е известно едва ли не на всеки възрастен жител. Там вече има вериги магазини, в които има надписи, че предоставената в тях стока е екологично чиста, и стойността ѝ е около пет пъти по-висока, от обикновените магазини. Следователно обществото признава, че в останалите магазини, които са значително повече,

продуктите не са екологично чисти.

Но нека наричаме нещата със собствените им имена. Обществото е признало, че в повечето случаи употребява за храна вредни за здравето продукти.

Стоп! Но какво да правим тогава с термина „цивилизована държава“? Нима могат хората от една „цивилизована държава“ да употребяват недоброкачествена, вредна за здравето храна?

По-точно ще е да наречем такава държава „оглупяла държава“ или „държава с оглупяло население“.

В „оглупелите държави“, на които така старателно се стреми да прилича и Русия, се разкрива определена система за оглупяване на населението.

Вижте какво става. Човек употребява за храна некачествени продукти и започва да боледува.

Заболелият човек попада в ръцете на системата наречена „здравеопазване“. Тази система разполага с огромно количества лекарствени препарати, болници, научни центрове. Тя е платена. В нея се въртят огромно количество пари.

Казват ни, че тя непрекъснато се усъвършенства.

Но обърнете внимание: според статистиката всяка година се увеличава броят на болните хора. При това се появяват нови болести, с които по-рано човечеството не се е сблъсквало. Появяват се множество психични заболявания, появи се модерната професия психотерапевт.

Резонен е въпросът: каква е причината за влошаването на здравето на населението в „цивилизованите държави“? Дали към влошаване не е причастно самото здравеопазване?

Това, че има влошаване на състоянието на физическото състояние на човека е факт, в който при желание може да се убеди всеки, като сравни данните от различни източници.

Ние говорим за физическото състояние, но по-опасен фактор е психиката.

Ако само се откъснем от натрапчивата, еднообразна информация, която не позволява на човека да се замисли над същността на ставащото, можем, меко казано да се усъним в нормалността на по-голямата част от населението на т.нар. „цивилизовани страни“.

Можем да оценим изобраният от обществото начин на живот като последствие от шизофренично заболяване. Съдете сами.

Човекът, живеещ в свое имение, поисква да изяде например ябълка. Какво прави той? Влиза в градината, откъсва си пресен плод и го

изяжда. Сега да видим действията на другия човек живеещ в апартамент в град на развита държава. Той също иска да изяде една ябълка. Човекът взема пари, отива в магазин, купува ябълка, но вече не прясна. Той купува ябълка, която някой си е отгледал и опаковал в тара. Някой е транспортирал тази ябълка с кола или самолет. После някой е построил магазина и е изложил тази ябълка на щанда. Всички операции, от отглеждането до продажбата се фиксират от определени хора, съставят се отчетни документи, вземат се данъци, такси и други вземания.

По такъв начин е задействана цяла верига, в която хората уж се занимават с работа: предоставят възможност на себе подобните да вкусят плод на ябълката. А този, който вкухва този плод, преди да удовлетвори тази своя нужда, трябва да работи някъде, за да получи първо хартийки-пари и да заплати за цялата измислена от някого верижка, стояща между ябълковия клон и човека.

И обществото смята това явление за нормално. Оглупялото общество не подозира, че някому много се е приискало да заблуди хората за истинското им предназначение и да ги застави да се занимават с безсмислици.

Към този абсурд хората са водени постепенно. Бързо не е възможно. Ако стане бързо, то дори един слабо развит човек ще успее да види налудничавостта на това, което става.

Само си представете каква парадоксална ситуация: в един прекрасен ден вие, както обикновено сте решили да отидете при своята ябълка и да си откъснете плод. Правите крачка навън от дома си по посока на ябълката и виждате редица от хора.

– Кой си ти? – питате вие човека, който е най-близо до вас.

– Аз съм продавачът на ябълки, – отговаря човека.

– А тези зад тебе кои са? – продължавате да се чудите вие и чувате отговор:

– Зад мене е човекът, който докарва ябълките в моя магазин, след него е онзи, който ги бере от дървото, а около всички нас виждаш хора в чистички костюми – това са тези, които записват, колко ябълки ще минат през нас.

– Да не сте откачили, хора? – възмущавате се вие. – Защо се занимавате с безсмислени работи? Кой ще ви каже благодаря за такава безсмислица?

А в отговор:

– Ти ще ни кажеш благодаря, ще плащаш на всички ни пари, а с тези пари, ние също ще си купим ябълки.

– Откъде ще ви взема толкова пари?

– Ами иди при съседа до крушата – там има свободно място за отчетник. Заеми го, ще получаваш пари, ще ни плащаш и ще ядеш ябълки когато си поискаш.

Пълен абсурд ще кажете, шизофрения. Разбира се, че е абсурд, разбира се, че е шизофрения. Но подобно нещо се случва с нас.

Съвършено очевидните условия за здравословен живот се налага да се излагат във вид на трактати. Е какво пък, ето един малък трактат.

Първо

За осигуряване на качествено хранене на организма всеки човек живеещ на земята трябва да има собствено имение, собствено пространство.

Второ

В собственото пространство човекът трябва, желателно е със собствените си ръце, да посади растения даващи плод. Онези растения, които според него ще му бъдат вкусни и полезни. Ако например човек знае, че не обича касис, то не е и нужно да го сади в голямо количество. В имението трябва да има засадени като цяло не по-малко от триста вида многогодишни растения. Няма да повтарям необичайните методи на засаждане и общуване с растенията, те са описани още в първата книга, когато Анастасия разказваше за дачниците. Разбира се, такова нещо не може да се направи за една година, а за две или три да речем. Но е напълно възможно и за децата ще остане фактически идеален източник на храна.

Трето

Всяка сутрин, щом се събуди човек трябва да се поразходи из своето родово имение и ако има желание да изяде узрял плод, ягода или тревичка. Но това трябва да се прави изключително ако има желание, а не по препоръка на диетолог, дори да има звание академик.

Вашият организъм, веднъж запознал се с всички вкусови качества на растенията във вашето имение, сам ще състави идеалната диета за вас като качество, количество и време на хранене. Нужно е да се ходи из имението не само сутрин или в някакви строго определени от някого часове за хранене, а когато имате желание да хапнете.

В съвременните условия много хора не ще могат постоянно да живеят в имение, дори и да го имат. Но е желателно да ходят там поне веднъж на седмица.

В случай на неразположение, преди да се вземат лекарства, най-добре е просто да се отиде за няколко дни в своето родово пространство, там да се поседи.

Ако вече сте сформирали собствено пространство, ако организъмът ви разполага с информация за растенията в това пространство, то той с абсолютна точност би могъл да избере необходимите за оздравяването на човека.

Според твърденията на Анастасия не съществува болест на плътта, която да не може да победи Пространството на любовта от вас сътворено.

Разбира се, има се предвид не пространството в градския апартамент, а имението, уредено по принципите, изложени от нея.

* * *

Аз формулирах тези правила в бележника си, показах го на дядото на Анастасия и го попитах:

– Не съм ли изпуснал нещо?

Той отговори:

– Накратко и това стига за начало. Но трябва задължително да се каже и за съседите.

– Каква връзка имат съседите? – не разбрах отначало аз.

– Как така в каква връзка? – учуди се дядото на въпроса, – замисли се сам: ако току до оградата на имението ти има завод, изхвърлящ смъртоносни газове, и вятърът донася тези газове в пространството на твоето имение, какво ще дишаш ти?

– Никой няма да построи имение до завод, – възразих аз и млъкнах.

Спомних си. В Новосибирск, само на около петстотин метра от оловния комбинат се намираха градинските участъци. А в Германия селскостопанските полета са до автомагистрала с осем платна.

Помислих си: как така, такова съвсем просто нещо, като отглеждането на селскостопанската продукция за изхранването на човека в екологично чисти места, желателно не край големите градове... Такова просто нещо е да се разбере, а не достига до човека. Наистина трябва да запиша още една точка.

Четвърто

Вашето имение трябва да се намира в екологично чиста зона, Трябва да го обкръжават имения на еднoмишленици по създаването на родови райски оазиси. Живителен прашец от вашето имение вятър ще отнесе и при съседите, но и от тях към вас друг вятър ще донесе

живителен прашец.

ПРОТИВОПОСТАВЯНЕ

В това, че съществува противопоставяне срещу хармоничния, здравословен физически и духовно начин на живот, можах да се убедят вече не малко читатели на книгите от серията „Звънящите кедри на Русия“.

* * *

Вече не веднъж писах, че до мен достигаха съобщения за това, че уж Руската Православна Църква се изказва срещу Анастасия. И че уж именно от църковните служители се разпространяват в административните органи слухове за това, че всички читатели на серията „Звънящите кедри на Русия“ са сектанти.

Не можах веднага да повярвам, че тези съобщения са сериозни. Но скоро членовете на новосибирския читателски клуб ми разказаха, че в Дирекцията на Културния дом са ходили представители на църквата и са искали дирекцията да възпрепятства провеждането на читателска конференция.

После ми показаха на един от православните сайтове в Интернет, човек наричащ себе си „доктор по богословие“ да подиграва всячески Анастасия, употребявайки при това далеч не богословски изрази. Читатели влязоха в полемика с него, опитваха се да обяснят, че идеите на Анастасия са положителни. Но „докторът по богословие“ вероятно не беше в състояние да обсъжда тази тема, много повече го занимаваше дискусиата на тема: истинска ли е фамилията ми или е литературен псевдоним.

После от регионите започнаха да ми изпращат вестникарски изрезки, написани сякаш с индиго: по маниера на изложение, по стандартните изрази и злобните измислици, можеше с лекота да се определи, че основното авторство излиза от един източник.

Накрая – един вече съвсем излизаш извън пътя факт. Санкт Петербургския театър „Среща“ постави спектакъл по мотиви от книгите „Звънящите кедри на Русия“, който се нарича „Анастасия“. На 23 юли 2002 година трупата на театъра пристигна във Владимир и показа спектакъла в концертната зала Танеев. На 25 юли спектакъл трябваше да се играе в Тула. На 24 юли на тулския вестник на първа страница се появило обръщение към народа подписано от мисионерския отдел на Тулската

епархия, в което се призоваваха хората да не ходят на спектакъла, казваше се също, че книгите и пиесата призовават хората да се върнат към езичеството...

Изобщо, опитваха се да уплашат народа с нещо ужасно. Спектакълът въпреки всичко се състоя в Тула и залата беше пълна. Но когато директорът на театъра „Среща“ ми донесе и ми показа тази публикация, в мен, а и в други хора, запознали се с нея, веднага възникнаха еднакви въпроси към мисионерския отдел на Тулската епархия.

Как може да се критикува спектакъл, който дори не сте видели? Единствената постановка дотогава беше във Владимир само два дни преди това. Фактически в Тула имаше премиера.

А в Санкт Петербург свещенослужителите дойдоха на спектакъла и после благодариха за високо духовната постановка. Казаха: „Да имаше повече такива!“

Сам се натрапва извод. Такива явления като Анастасия са внимателно наблюдавани от някаква противоположна на нея сила. Тази сила може да се намира както на територията на Русия, така и зад нейните предели, да разполага с разклонена мрежа, способна да реагира на процесите, които се извършват сред човешките маси, – да ги развива или да ги забавя по свое усмотрение.

Разказите на Анастасия и на нейния дядо за жреците придобиват все по-реални и конкретни очертания. Те започнаха да се изразяват в конкретни действия в днешния ден.

Дядото говореше за това, че върховния жрец, формиращ идеологиите на цели народи, се е отказал от противопоставянето на Анастасия, но че създаваната дълги векове система ще противостои. И това също намери своето потвърждение.

* * *

Усърдните изпълнители на противопоставянето на места се оказаха неспособни да вникнат в същината на това, което става. Те действат като по програма, заложена у тях предварително, обвинявайки с хули и ругатни Анастасия в извършването на неприсъщи за нея деяния. Така например на въпроса; „Всички в гората ли да отидат?“ Анастасия отговаря: „В горите не е нужно да се отива. Където си измърсил, първо почисти.“ Но в пресата се появяват твърдения, че Анастасия призовава хората да зарязват градските си жилища, децата си и да отиват в гората.

* * *

По такъв начин, може да се направи извод че някакви структури активно се опитват да възпрепятстват напредъка на идеите на Анастасия, а именно – всяко руско семейство да получи по хектар земя за устройване на родово имение върху него.

* * *

Разбира се за тази основна идея опонентите на Анастасия се стараят да не споменават и предпочитат да плашат хората със своите измислици.

Разбира се на мен ми се иска да защита и самата идея и читателите на книгите от клеветите и другите препятствия пред постигането на целта. Да защита. Но как? И от кого конкретно? Нали и клеветниците си имат конкретни имена, фамилии, господари и интереси, разбира се че имат. Но има аналитичен център от поддръжници на Анастасия. Аз познавам далеч не всички хора, които участват в него. Но техните определения и изводи са доста интересни. Като например:

„противодействие се оказва не непосредствено на Анастасия, а на националната идея, родила се в Русия. Противодействието излиза от една междинна точка. Като по сигнал тя се подхваща от приемници на места, които не контактуват помежду си. Те се намират в различни социални слоеве, в това число и църковните.

Методът е примитивен: клевета, разпространение на нарочно лъжливи слухове. При нужда провокация чрез оглавяване на движението и неговата дискредитация.“

* * *

От аналитичния център съобщават, кой конкретно е похитил компютъра с ръкописа, какъв е бил планът за похищение на сайта. Как и кой се е опитал да замени книгите на Анастасия с други, сякаш подобни, но всъщност плавно отдалечаващи от идеята?

Казаха ми и това, че едни и същи сили са организирали преследването и по един и същи начин против Анастасия и против училището на академик Щетинин и певица Басков. А Басков пък какво общо има? – ще се учуди читателят. Приятен млад човек, силен красив глас. Това именно ги вбесява. Представете си, че този млад руснак със своя превъзходен глас изведнъж изпее:

„По клоните на кедръра звънящ разцъфват изгреви.

Земята целомъдрена с лъчи те осеняват.
Утринни небеса с дъх на любов й помагат.“

Или:

Рассветают восходы на ветках звящего кедра.
И земли целомудренной роды лучом осеняют.
Небеса заревые ей вздохом любви помогают.
И ласкают свирелями сон межпланетные ветры.
В каждом зерне зарождается сила.
В каждом ребёнке восходит миссия.
В белом луче возродится Россия,
Анастасия, Россия, спаси Бог.

Тази песен пъ един детски хор на презентацията на книгата „Кои сме ние?“ в концертната зала „Октомврийска“ в Санкт Петербург. Може да сте чули тази песен и в изпълнение на бардове. И във филма „Хора върнете си Родината“. Тя е написана от учител от Белорусия и изглежда че се превръща в народна. Може и други патриотични песни да изпее за Русия певецът Басков и те ще призоват руснаците... Ето защо са страшни за някого руските начинания. Руското възраждане.

Помолиха ме да не се безпокоя, да не говоря за това което става, че за пръв път се появила възможност да се изучи механизма и да се назоват конкретните изпълнители да идеологическата диверсия срещу всички позитивни явления в Русия.

И аз наистина не бих говорил. Нека с тях се занимават компетентните органи. Обаче моля за извинение, за едно нещо не мога да премълча, иначе ще загубя уважението към себе си за цял живот.

Невъзможно е повече да се премълчават нападките срещу училището на академик Щетинин, срещу неговите педагози, въобще срещу педагозите-новатори, а главното срещу децата.

Учениците в училището на Щетинин заедно с преподавателите решиха да построят още едно училище. В Белгородска област. Започнали да поправят по споразумение с местната организация предоставеното помещение. Свикнали на труд, умеещи да проектират и строят, те бързо се справиха с поставената задача. Те искаха и други деца да могат да се учат в нормално училище... Само, че се наложило да оставят ремонтраното помещение. Защо? Защото провокаторите не спят...

От същата тази точка, която организира разпространението на

слуховете, че всички читатели на книгите за Анастасия са сектанти, за излети също такива обвинения: „Училището на Щетинин е тоталитарна секта.“

* * *

Както и в случая с Анастасия, като по сигнал, някакви уж православни отци започнаха да потвърждават казаното. И отново стандартни фрази, необосновани, не потвърдени с факти обвинения.

Учениците от училището на Щетинин, пише някой си отец Алексей, уж „...нямат никакъв опит да боравят с пари.“ Лъжа, женици, имат. Само че не са се вкопчили в тях като вас.

„В училището на Щетинин се прилага метода на «привикване в кръга», когато провинилият се оказва пред цялата група, настроена отрицателно към него и изразяваща своето порицание.“

Какво обвинение! А нима казаците не са привиквали провинилия се „в кръга“? Привиквали са го – само че не само за порицание, ами и с камшик са го наказвали. А нима нашите демократични партии и комунистическите не са привиквали в свой „кръг“ провинилите се свои и не са лишавали от сан? Църквата още по-твърдо е действала – тя ги е горילה на кладбища. А тук – порицание...

Може би този, който пише за този факт като отрицателен, има предвид, че „кръгът“ може да се състои само от неговата собствена персони? Но тогава това няма да е кръг, а наистина тоталитаризъм.

Освен това в различни статии се говори като за отрицателен факт, че училището на Щетинин го охраняват казаци и не винаги може безпрепятствено да влезе в неговата територия.

Но господи, сега много училища се охраняват. И не само в нашата страна. И а какво имате да правите вие в училището на Щетинин? Имайте страх от Бога. Пазете здравето си. Ами че вие изпадате в ужас от това, че в това училище децата не пият, не пушат, строят си сами новите корпуси и се учат добре. Изглежда, че ви става хубаво когато има наркотици и сквернословие в училищата.

Няма да изброявам всички измислици, написани за прекрасното училище. Онези, които ги написаха са осъдени дори от своите колеги.

Но ето какво написа в своя статия Александър Адамский. Ще цитирам част от нея:

„В събота, първи април, по авторската телевизия (АТВ) се излъчи запис на предаването «Прес-клуб», посветено на не еднозначните, както сега е прието да се казва, публикации в пресата за училището на

Михаил Петрович Щетинин в село Текос в Краснодарския край. Организаторите на «Прес-клуб» бяха решили да съберат журналисти, пишещи на училищна тематика, и педагози за да се обсъди всичко.

Професионално и като светоусещане системата на Щетинин, като уникално явление в съвременното образование, разбира се, предизвиква спорове. Но аргументите на «педагогическите килъри»(израз на Александър Радов) се различават от аргументите на онези, които спорят със Щетинин по същество.

Килърите не спорят, те се стремят да унищожат.

Откакто съществува, откакто се помни педагогиката, от времето на Сократ ярките учители-философи са били преследвани от тълпата за това, че смущават юношеството и преподават не по стандарта.

Така че поредния опит за погром над Щетинин не е случаен. Както каза на заседанието на «Прес-клуба» Александър Радов ако с предишните погроми са се занимавали чиновници, то сега това правят напълно мили журналисти. Мили момичета и момчета, срещайки се с това, което не се вмести в техните обичайни представи, което така не прилича на това, какво по тяхно мнение трябва да бъде училището, или какъв трябва да бъде педагога, или как трябва да бъде устроена системата за образование, се оказват неспособни да съществуват заедно с това неясно и не вместищо се в тяхното съзнание. Това, което не разбирам, няма право на съществуване – ето тяхната проста и убийствена логика.

Старият свят излива онова, което е останало да дъното му, последното, гъст остатък от тоталитаризъм, агресивен и непоколебим в своята ненавист към различното, другото, не приличащо на него. Старият свят, в който няма място за търпимост, където децата трябва да бъдат еднакви, а учителите да учат на едно и също.

Показателно беше началото на дискусиата в «Прес-клуб». Един от публикувалите нападите срещу Щетинин каза, че има основание за обвинения, то отначало би искал да чуе аргументи «за». Поразително е, колко е жилава сталинската логика, според която всеки човек изначално е длъжен да се защитава, а едва после обвинителите решават, доколко е виновен този, който се защитава. В това, че е виновен, няма съмнение, въпросът е в това, колко е виновен и каква може да бъде мярката за наказание.

Да се спори с публикуващите е безполезно, да се назовават имената им – все едно да ги рекламираш и да галиш тщеславието им, те към това се стремят – да бъдат забелязани. Трябва да ги изтърпим, разбирайки, че с техните уста говори стария, отиващ си свят, а ръката им е водена от

древно невежество и злоба. И самите те в голяма степен не са виновни за нищо, както не е виновно детето, което си играе с кибрит и подпалва къщата, в която живее. Но какво ще стане с училището, с бъдещето на нашето образование?

От наша гледна точка Щетинин е извършил голямо образователно откритие, което разбира се остава незабелязано за неговите погромаджии. Той открива ново съдържание в образованието. Той така е организирал живота в своето училище, на своя педагогически остров, че този живот става съдържание на образованието. Разбира се има програма, учебни предмети, децата учат и математика и биология. Но това е материал, а съдържанието е самият живот в Текос. Строителството на къщи, добиването на храна, защитата на жилището, изкуството, общуването помежду си. И освен това; всички говорят за това, че децата са различни и имат не само различен ритъм на учене, но и различни области, в които най-пълно разкриват своите способности. Но засега само Щетинин е могъл да направи така, че различните деца да се движат със свой индивидуален темп в своето обучение. И затова по физика щетининският ученик може да с учи в 9 клас, а по архитектура да изучава вузовска програма. Това е непрекъснатото образование.

Кой е могъл да направи това?

Това дори да си го представиш е трудно, а не да измислиш и осъществиш.

Разбира се, Щетинин е гений. Разбира се Михаил Петрович е художник, мислител, изтъкнат деец на нашата култура.

Но именно затова, нито него самия, нито неговото творчество не можеш да сложиш в предварително подготвени рамки и клишета – нито хвалебствени, нито ругателни. С Щетинин може и е необходимо да се спори, от него може да се учи, него просто трябва да го хвалим – художник без похвала, без признание не може да живее.

Но не бива да нагрубява Щетинин.

И изобщо никой не бива да е нагрубяван. И никой не бива да се унищожава. Защото рано или късно ще стане срамно. Само в бандите са самоутвърждават като се унищожават един друг, а в нормалното общество се самоутвърждават с уважение и любов не само към себе си, но и към другите.“

За осъждане, осъдиха ги нашите педагогически килъри, но нима ги стряска тях осъждане? То им е награда. Господарите им всичко компенсират. И те ще се стараят още повече. И винаги ще остават безнаказани. И как да ги накажеш? Хората просто си казват мнението. Те просто са

сгрешили, а за погрешно мнение наказание не се предвижда. Но те не са сгрешили Наричайки училището тоталитарна секта, те са преследвали с това ясна цел – да дистанцират административните органи от поддръжката към новото прекрасно начинание в Русия. Няма да тръгнат чиновниците да изясняват как стоят в действителност нещата. Но пък задължително ще се дистанцират от всякакви контакти. Ами наистина там има нещо лошо в това училище? По такъв начин училището се оказва беззащитно, то се оставя на тълпата, и тогава вече килърите се стараят методично да нанасят своите удари.

А ние какво? Та нали пред нашите очи не само педагозите, но и децата...

Разбирате ли, над триста руски деца се потъпкват в мръсотия, очернят ги, оскърбяват ги вече две години.

Не вярват че руснаци правят това. Това не е в руския характер. Но ние гледаме тази хайка. Гледат я високопоставени чиновници и прости хора. Гледаме очевидната просташина и моралния тормоз на децата.

Кой?...

Нека за това да кажат руските офицери. Но не дай Боже да се наложи да кажем на своите внуци: „Ние живеехме в онова време, когато още съществуваше училището на академик Щетинин в Текос, и там се учеха над триста деца, мечтаещи за прекрасна Русия.“

Ние трябва да кажем на своите внуци, които ще живеят в руските имения: „А това училище, в което ти сега ходиш с удоволствие, го започнахме ние. Ние го опазихме.“

Всичко това ще е после. А сега.

Михаил Петрович, преподаватели в Текос, педагози – новатори! Трудно ви е разбира се, но вие знаете... Вие прекрасно знаете, че до „истината не можем да стигнем лазейки.“ Освен това и децата! Децата от училището в Текос. Простете ми млади руснаци, ако не направя всичко, което трябва... Но аз ще успея. И много други хора ще успеят. Сега при вас сигурно е топло? Добре е ако е топло. Нека по-често над вас свети слънцето и да сгрява мечтата на всеки един от вас.

* * *

С надежда да получа съвет как да действам аз разказах за тази ситуация на дядото на Анастасия. Старецът стоеше опрян на кривака останал от баща му и внимателно слушаше разказа ми. След края на разказа ми и след молбата ми да ми даде съвет как да действам в създадената ситуация, старецът замълча за известно време. Лицето му беше

съсредоточено. След това вдигна глава нагоре, присви очи, сякаш сканирайки пространството и заговори:

– Не беше ясно никому, нито на мен, ни на баща ми, нито на върховния жрец, как ще успее да разкрие Анастасия, внучката ми, тайната на тайните и как ще отговори на въпроса защо земята се превръща на зловоние. Плътски страдания и лутане на хорските души си позволи чрез себе си да произведе човекът. Ако за най-умни са се почитали цивилизацията ранни, то защо не са запазили за своите деца начинът на живот щастлив? Сега възможно е всичко да се върне в света от Бог първосъздаден. Но как да се съхрани, как да не се повторят миналите грешки, не беше ясно никому. И ето моля ви, тя с немислима комбинация, сама със мисълта си сътвори го и тутакси го възплъти. И всички въпроси ще имат отговори. Събития, които се развивали хилядолетия, Анастасия свива ги във век. Тя ги повтаря. Сега историята на земята и на твоята страна със себе си сам всеки ще изпита. Ще оцени, свой извод ще направи и този извод ще запише в родовата си книга. Със себе си, със своите чувства и с душа хилядолетните събития ще може човек да познае.

Точно както сега се клевети Анастасия, се клеветили твоите предци в Русия, когато културата им са унищожавали.

Езичеството, вездимът на древна Русия – ужасно варварство наричали и култура безцветна. Как да се направи че да се почувства и да се разбере какво било е всъщност?

Чрез себе си показва внучката ми стремленията на руските предци и върху себе си сега приема ударите от потомците на онези, които са излъгали пред съвременността, пред децата и внуците.

Тя като в спектакъл, като в пиеса историческа предлага не живеещите днес роля за себе си да изберат. Да изиграят после ролята избрана и да погледнат ситуацията отстрани. И даже тези, които като зрители ще наблюдават ставащото отстрани, пак роля ще играят, но на зрители, ще преживяват, ще оценяват събитията, сами към действия ще се стремят.

Аз избързах. Ти искаше да чуеш отговор, кой оскърбява и препявтия поставя. Ще отговоря, защо не, за жрец не е труден отговорът.

Препявствия пред всички тези, които са разбрали, и са се запалили с идеите на внучката Анастасия, поставят хора. Но не обикновени хора. Те са хора-биороботи, ръководени от малобройна секта, родила се отдавна, и не в Русия.

– Но аз имам изрезки от вестници, там има подписи на хората, писали статиите, а в една от тях конкретно се казва, че срещу Анастасия се е вдигнал мисионерския отдел на Тулската епархия. Има съобщения от

хора от различни области, говорещи, за отрицателното отношение на отделни християнски енории. И в тях ли има, какво вие казвате, хора-биороботи, подчинени на някаква секта?

– Хората-биороботи само не знаят че са подчинени. В тях просто е заложена програма определена отдавна. И тази програма не е предвиждала появата на Анастасия затова и дава отклонения. Разрушение сама за себе си е определила.

– В главата ми не се побира такава информация. Къде да ѝ намеря потвърждение?

– Ако в главата ти не се побира, спокойно с логиката си всичко подреди, чрез своята логика ще може всеки, способен да мисли, да открие доказателства.

– Да подреди с логика?

– Да. Прости и всеизвестни факти. Ето виж как може да се разсъждава въз основа единствено на фактите.

– Как?

– Първо за себе си ти ясно формулирай какво предложи на всички да направят Анастасия.

– Тя предложи на всички да вземат по един хектар земя, не по-малко, и да изградят на нея имение за своите семейства и за бъдещия си род. Както тя говори, ако всяко семейство за себе си направи райски кът, то в рай ще се превърне цялата земя. Още тя разказа, как може растения за ядене да се саят, за да се борят с болестите на човека. Освен това тя говори и за здравословен начин на живот, за възпитанието на децата, за грижливо отношение към природата, твърдеше, че в природата са разтворени мислите на Бога. Изобщо тя изгради модел, при който Русия може да стане процъфтяваща страна, където ще живеят щастливи семейства.

– Разказвайки за родовите имена, Анастасия всъщност откри пред хората най-голямата тайна на Божественото битие. Показа пътя за завръщането на човека в рая. Това става ясно, ако разгледаш заедно изказванията ѝ, разпръснати в различни книги.

Тя разкри тайна, която хилядолетия е охранявана от тъмните сили. Те са унищожили всичко, което би могло на хората да помогне да узнаят за нея.

Във втори век на така наречената ваша ера била унищожена последната книга, написана още с руническо писмо. В тази книга се разказвало за Божествения начин на живот на човека. Говорело се в нея и за възможността за усвояването на Вселената чрез хармонично усвояване

на участъка родова земя, после и на цялата планета, която се нарича Земя.

Пред човека, Земята усвоил в съвършенство, се откривала възможност да усвои други планети във Вселената. Този метод на усвояване на другите планети не е технократичен, а психотелепатичен.

– Нима нито един мъдрец не е говорил за земята като нея?

– Не ще намериш Владимир, в нито един трактат, от тези които има днес, откритията, които за хората направи Анастасия. Не само това, те шест хиляди години отклоняват хората от разбирането на земята. Подхвърлят им учения всевъзможни и твърдят, че в тях е истината.

Едно учение човек като изучи – и види скоро, че не е в него истината, веднага му подхвърлят друго – и друго изучава той, и трето... така животът преминава, а същината на живота човек не е разбрал, дори преди смъртта си. Но междуременно човек интуитивно си го тегли към земята, към нейното велико познание. Разбрали, че тази тяга от душите хорски не би могла да се изтръгне с корен, решили силите на тъмата да компрометират притежанието на земята.

Изобщо уловки много е имало през вековете. Но през последните шест хиляди години, никой осъзнато не се е занимавал със земята.

– Осъзнато, това така ли е както го казва Анастасия?

– Да, така е, както тя говори и така както хората я разбират.

Анастасия насочи човешкото общество към път прекрасен. И никому сега не ще се удаде да я възпрепятства. Мечтата ѝ в сърцата си множество хора вече носят.

– Но нали пречат и клеветят и читателите, и Анастасия. Ако разбираха, че няма да успеят да ѝ попречат, то нямаше да клеветят.

– Сега, Владимир, йерархии по-високи, чрез усилията на клеветниците, се опитват да не допуснат да започне нова ера непосредствено в Русия. Малко по-късно в друга страна идеята те ще подсказат, но изопачена. И се опитват да опорочат идеята. Успя да го предвиди Анастасия. А нейният ход, подготвен предварително, върховният жрец поразил. Анастасия разбираше, че след като разкрие същността човешка и тази на земята, далеч не всички хора ще могат да се удържат от незабавно взаимодействие със земята. Прибързаността може да е вредна, защото непременно трябва първо в мислите да се сътвори своето пространство.

В Русия днес, клеветниците поставят препятствия пред хората, но хората мечтата не предават и мислено създават свое пространство без да отстъпват.

Разбира се, системата е силна, но не бива напразно да се обвиняват

всички хора. Между църковните служители битуват различни мнения за Анастасия.

Това го зная, срещал съм се не веднъж със свещенослужители, които разбират и поддържат Анастасия.

– Ти и твоите читатели трябва да разбирате, кому днес не е изгодна информацията, появила се в Русия.

– Мисля, че на много страни, които се смятат за развити, не би се искало изведнъж да видят страна от тях по-развита.

– Логично е. Но във всяка страна живеят хора множество, и как е според теб, дали внимателно следят те събитията в Русия, дали анализират?

– Не всички разбира се. Но има хора заинтересувани.

Какви например?

Какви? Ами например онези, които търгуват с лекарства и ги внасят в голямо количество в Русия, на тях не им изгодно, руснаците да спрат да боледуват.

– Още.

– Още... Хранителни продукти много се внасят у нас от чужбина, а при осъществяването на плана на Анастасия, обратното, Русия ще изнася хранителни продукти в много страни. И ще бъде без конкуренция.

– Така значи, планът на Анастасия е неизгоден не за населението на различни страни, а за отделна категория лица, и те могат да се намират в коя да е страна, в това число и в самата Русия? Така ли е?

– Да. Общо взето така е.

– Сега ми кажи, тази категория лица, притежаваща големи капитали, може ли да има служби, които следят тенденциите на развитие в света?

– Разбира се. Всички големи компании имат такива служби. Иначе ще се разорят. Дори има учебни заведения, които подготвят такива хора.

– Добре. Значи крупните компании имат служби, занимаващи се с развитието на своите дела в различни страни. И могат да влияят за създаването на благоприятни условия за себе си.

– Да.

– Съгласен си, Добре. По-нататъшната логическа верижка ще де доведе и до това, че такива служби могат да имат и правителствата на цели страни. В историята има много такива примери и най-значимият от тях засяга точно една съвсем малка еврейска групичка, с помощта на която днес се управляват Америка, Европа и Русия. Макар че те са само инструменти в ръцете на жреци.

– Каква е връзката между християнските епархии, които се изказват срещу Анастасия, и тази група?

– Нали ти казах, че тези, които се изказват са биороботи, такъв тип хора има. Той е създаден под въздействието на програма на жреци, разпространена от малката еврейска група.

– Къде да намеря доказателствата за такова твърдение?

– В историческите факти. Внимателно и безпристрастно ги погледни.

КЪМ ЮДЕИТЕ, ХРИСТИЯНИТЕ И НЕ САМО

Обръщайки се към юдеите и християните, аз се надявам на разбиране поне от част от привържениците на тези две взаимноизключващи се идеологии. Ясно ми е, че далеч не всички ще осъзнаят целта, заради която бях принуден да засегна тази тема.

Едва бях засегнал темата за евреите и християните в предишната си книга и веднага последваха обиди.

Макар по същество казаното от Анастасия да преследва едно единствено нещо – да хвърли светлина върху причините за конфликтите между народите. Конфликти, които не спират в продължение на пет хилядолетия.

Когато работех над тази книга, здравият смисъл ми подсказваше, че е по-добре да не засягам темата за евреите и за християните. Защо да дразня част от читателите, че и да ги настройвам срещу себе си? Но от друга страна, притежавайки определена информация смятам, че нямам право да я премълчавам, колкото и неприятна тя да се стори някому.

Привеждайки информацията за еврейските погроми, които продължават вече н едно столетие, аз упоменах само исторически факти, и доколкото можех се постарях да не коментирам описваните обстоятелства и де им давам субективна оценка.

Единствената ми цел е да се опитам да предотвратя поредния широко мащабен погром над евреите в няколко страни едновременно.

Този погром по мащаба си би могъл да бъде много по-голям, от колкото устроеният от хитлерова Германия. Той е почти неизбежен. Може да ги предотврати едно единствено нещо – достатъчната степен на разбиране на причините за предишните погроми и съответните действия за отстраняването на тези причини.

Ще се опитам да не прибягвам до твърденията на отшелницата от сибирската тайга – Анастасия и нейния дядо, макар че лично за мен те с всяка година стават все по важни.

За други те могат да изглеждат само измислица. Ще се постарая да дам доказателства от всички известни факти или от такива, в съществуването на които всеки може да се убеди сам ако поиска.

И така, както е известно от историческите извори, погромите над евреите са започнали още от времената на египетските фараони. През последното хилядолетие те са ставали с периодичност веднъж на около

сто години. Ставали са в различни, станали вече християнски страни. И с всяко следващо столетие те ставали все по-мощни. Последната широко мащабна акция по унищожаване на евреи била извършена от хитлерова Германия през 1939–1945 г. Евреите са изгаряли в пещи в концентрационни лагери, разстрелвали са ги, тровили са ги с газ. По различни данни, в този период са унищожени около шест милиона евреи.

Периодичността в повтарящите се събития, свързани с унищожаването на евреите от народи на различни страни и в продължение на хилядолетия, ясно и убедително говори за съществуването на някакви причини, предизвикващи тези събития. Но именно истинските причини някой се опитва щателно да замаскира.

Средствата за масова информация – пресата, радиото и телевизията – се стараят да не засягат тази така остра тема. Само намек за такава тема в средствата за масова информация се оценява като разпалване на национална вражда.

Всъщност за разпалването на национална вражда, по-скоро може да послужи премълчаването на острите и вълнуващи обществото въпроси.

А за това, че еврейския въпрос вълнува, свидетелстват много факти.,

На мнозина е известно публичното изказване на руски генерал депутат в Държавната дума, заявил от трибуната на митинг. Накратко следното: „Вън всички евреи от Русия!“

Редица депутати от Държавната Дума осъдиха генерала. В пресата естествено не му дадоха думата. В полемика никой не влезе с него. Защо? Може би този генерал е един-единствен в Русия, който поддържа такова мнение, и не си струва да се хаби скъпоценно ефирно време за спор на цялото общество с един човек?

Смея да твърдя, че не е единствен. Такива са много и в средите на генералите, и между чиновниците, и сред младежта.

Количеството хора, смятащи, че всички беди идват от евреите, расте от ден на ден. Мълчанието на пресата дава възможност да се натрупва критична маса. Ще приведа цифри, които повече от красноречиво свидетелстват за това.

От 1992 г. в Русия, от различни издателства за излезли над петдесет книги, изобличаващи евреите. В тази доста сериозна цифра не влизат стотиците самиздатски материали, многобройните вестници и списания.

Тези издания не лежат на лавиците в магазините, не прашасват в книжарските складове. Те се предават от ръка на ръка. Много от тях се изчитат както се казва „от кора до кора“. Тези издания са търсени. А

това, че въпросът, вълнуващ множество хора, не се обсъжда в пресата се оценява просто – „цялата преса е в ръцете на евреите“. Аргументите на тези хора са такива, че за неподготвен човек ще му е трудно да спори с тях.

* * *

В купето на влака, с който се връщаш от Санкт-Петербург в Москва, влязоха двама мъже и младо момиче. Мъжете бяха облечени в ризи с тъмен цвят, препасани с широки офицерски колани. Очевидно уморени от някакви бурни събития те легнаха на горните легла да почиват.

С момичето, което също беше строго облечено, аз се заговорих. Изясни се че се връщат от конгрес, както тя се изрази, „на патриотичните сили в Русия“.

– И какви задачи решаваше вашият конгрес? – попитах аз момичето

– Борбата със световното еврейство – гордо отговори тя.

– Как можете да се борите с някой, например в Европа или Америка, като се намирате в Русия?

– Наши привърженици има и в Европа, и в Америка. Не с всички имаме контакт, но познаваме много движения, които споделят нашите възгледи. Скоро срещу световното еврейство ще се обединят патриоти от различни страни.

Момичето говореше словоохотливо и смело, дали по поръчение, дали по собствена инициатива, тя изпълняваше ролята на агитатор на своето, както тя беше сигурна, „патриотично движение“.

Аз я попитах:

– Кажете, а на вас лично, евреите по някакъв начин навредили ли са ви?

– Разбира се, че са ми навредили. Заради тях съм принудена да живея в бедна и мръсна страна, кланяща се пред Запада, ядяща неговите оргризки.

– А защо смятате евреите за причина за неудачите в страната?

– Защото програмата на техните действия е такава особена. Да измамят, да окрадат една страна, после друга, трета. А като се изправи на крака първата, пак да я очистят. Те не ни смятат за хора. Ето прочетете какво пише тук. Това е извадка на някои цитати от Талмуда. Тя ми подаде тъничка брошура, разтвори я на определено място и аз започнах да чета.

Няма да привеждам тук тези цитати, защото тогава по време на разговора ми беше трудно да съдя доколко съответстват те на казаното в

Талмуда. Но това, че според Стария завет, на евреите се предлага да се смятат за избран народ ми беше известно. Работата е друга. Поразен от яростната агресивност на младата „патриотка“, аз помислих, че е нужно в края на краищата да погледнем истината в очите.

Причините за непрестанните вътрешни конфликти в много страни се крият в съществуването в обществото по едно и също време на две взаимно изключващи се религии-идеологии.

Нека разсъждаваме какво е това религия? Това е, преди всичко идеология, формираща определен тип човек, включваща в него определена програма за действия.

Религията, в дадения случай на еврейския народ, определя този народ като единствен богоизбран и дори конкретизира, регламентира неговите действия по отношение на другите народи.

В християнството се казва: човекът-християнин е раб и едва след земния живот някои могат да отдъхнат в рая. Богатия трудно би попаднал в рая. Трябва да се възлюби ближния и да се споделя с него имуществото.

В Талмуда се казва: „Всичко е твое“, в Библията – „Всичко давай“. Добра комбинация. Тези две взаимно изключващи се идеологии, както знаем са излезли от една точка, от Израел. Но това не означава, че техните автори са именно евреите. Важно е друго – неизбежността на конфликта.

Това, че конфликтът между привържениците на две идеологии е неизбежен, лесно може да се проследи дори по поведението на малките деца. Ако кажем на едно дете, че всички играчки, които то вижда му принадлежат, а на друго дете внушим, че трябва да дава играчките си, когато някой му ги поиска, какво ще се случи?

Детето може би два-три пъти ще се съгласи да даде играчките си, но със сигурност няма да изпита любов към този, който му ги взема. После ще поиска да си върне нещо, ще протегне ръчичка, но нищо няма да му дадат. В резултат то ще се разплаче или ще се опита да приложи сила.

Получава се, че с помощта на две различни идеологии се предопределя конфликта дори между децата, които ще се родят в бъдеще.

Националността в дадения случай няма абсолютно никакво значение.

Ако направим всички евреи християни, а всички славянски народи – юдеи. Ще се случват същите конфликти.

Не различните националности постоянно воюват помежду си, а

различните идеологии, „използващи“ националностите.

Не веднъж ни се е случвало да слушаме дори от много културни и посветени хора, че е необходима търпимост в отношението към различните вероизповедания. В Държавната Дума е приет закон, наказващ онези, които разпалват национална и религиозна неприязън. По телевизията виждаме как лидерите на различни духовни обединения заедно присъстват на правителствени светски приеми.

Всичко изглежда добре, интелигентно, правилно. Обаче екстремизмът от това не намалява. И ни показват минирани плакати с надписи: „Бий ги!“ и слушаме информация за взривове в обществени организации...

Какъв е проблемът? Всичко много просто. Само с красиви думи и призови ситуацията не е възможно да се промени.

Не само това, от тях тя само се задълбочава, умело се маскира зад тези думи. Маскира се, за да може в час „х“ да взриви и унищожи държавата.

* * *

„Хайде да сме търпими към всички вероизповедания“. Хайде. Аз например мисля така, и много други не са против търпимостта.

Но какво се получава при това със самите вероизповедания? Ето какво.

Всяко от тях с всички сили се стреми колкото може по-бързо да набере повече сила, да привлече на своя страна колкото може повече привърженици. В резултат, след като сметнат, че са завоювали достатъчно здрави позиции, двете идеологии задължително встъпват в борба. За това ясно свидетелства историята на безконечните конфликти. Но човечеството като закодирано, в продължение на много векове настъпва все върху едни и същи мазоли.

Знаели ли са това жреците създатели на двете идеологии? Знаели са. Не са могли да не знаят те, които са способни да оказват психологическо влияние върху милиони хора от различни страни. Те, които са способни така да кодират хората.

Дали наистина са искали да ощастливят еврейския народ, говорейки за неговата избраност? Историята показва, че целта е била съвършено различна. В продължение на векове еврейският народ се използва като разменна карта, като изкупителна жертва, като щит, който не позволява на хората да обърнат внимание на онези, които „играят играта си“, използвайки и юдеите, и християните като пешки в не много сложна

партия. И на едните и на другите това кодиране носи само страдания.

Сами съдете накъде отива всичко днес. В света се натрупва все повече енергия на агресия. Продължава конфликтът между Израел и Палестина. Използвайки военна техника и поддръжката на САЩ, Израел може да окупира и да накара палестинците да се подчинят на неговите изисквания. Но това съвсем не означава, че ще възникне взаимно уважение между двата съседни народи. Съвсем напротив, рязко ще нарасне агресивната енергия по отношение на евреите в целия мюсюлмански свят. Тази енергия със сигурност ще се прояви, включително и в непрекъснати терористични актове на територията на Израел и САЩ. Но работата не е само в прекия израелско-палестински конфликт.

За много хора на планетата все по-очевиден става факта на задънения път за развитие на земната цивилизация.

СПИН, наркоманията, престъпността, техническите катастрофи разкъсват хората. Огромното количество хора на планетата са лишени от възможността да употребяват храна, която не вреди на здравето, да пият чиста вода, а не замърсена, да дишат чист, а не вредоносен въздух.

А какво ще стане ако тези хора получат информация за истинската причина за социалните и технически катаклизми? Ако се появят лидери, които да покажат истинските виновници да влошаващата ситуация на планетата, ако разгадаят играта им, целите им, задачите им?

От това именно се боят световните идеолози. Затова, старейки се да не допуснат всенароден гняв в свой адрес, те подхвърлят все една и съща изпитана карта – евреите. Уж че те са виновни за всичко – дръжте ги! Масите в гнева си се нахвърлят върху всички евреи без изключение. Така е ставало не веднъж през вековете. Нахвърлят се, смятайки, че ликвидират злото. Но всъщност само „изпускат парата.“

В ДЪЛБИНИТЕ НА ИСТОРИЯТА

Разказът на дядото на Анастасия ме порази със своята необичайност и простотата на доказателството за необикновеното.

Впоследствие аз сравнявах неговите изводи с други източници и се поразявах от съпадението на фактите. Факти, които водеха логическата мисъл към определени изводи. По нататък в моето повествование аз ще се постарая да съвместя изводите на дядото на Анастасия с другите източници.

През 3 – 100 г. от нашата ера малки групи вярващи юдеи и неверници живеещи както в Израел (Палестина) така и в пределите на Римската империя започнали да се обединяват в самостоятелно течение вътре в юдаизма – възникнала малка християнска община от хора, които свято вярвали в заветите на Исус Христос и в Неговото скорошно възкресение.

Този факт се потвърждава от множество исторически монографии, в това число и от самата Библия.

С една дума, фактът, че християнското учение е започнало със събирането на малка еврейска община е потвърден.

Но хайде сега да се опитаме да определим по какъв начин учението на тази малка община изведнъж се е внедрило в Римската империя, в днешна Европа и в Русия?

Откъде изобщо за него са научили много страни? Щом дори в Израел за него са знаели малцина.

Според думите на дядото на Анастасия, жреците ръководещи юдеите през това време, са се досетили, че при определена доработка, или точно преработка на християнското учение, то може да сформира робски тип човек, който лесно може да бъде управляван. Този тип частично или почти напълно изключва собственото си логическо мислене, и човек започва да вярва в това, което му говорят свещенослужителите или някой друг. По-точно – формира се човек-биоробот, който се подчинява на зададена програма.

(Човекът-биоробот е човек, който се е съгласил, разбира се не съвсем доброволно, а под въздействието на специална окултна програма, да вярва в нереалния свят. А тъй като нереалния свят се изгражда от някого с определена цел, то този някой твърди, че познава законите на нереалния свят и изисква от човека да им се подчинява. А фактически

подчинява човека лично на себе си.)

После, от жреците на юдаизма, притежаващи по това време не само знанията, но и практическия опит за внедряване сред масите на нужните им типове учения, били подготвени стотици проповедници от средите на християните, били снабдени с пари и изпратени в различни страни за внедряването на нужното им учение.

Като косвено доказателство за този факт служи следното.

В края на второ столетие на нашата ера еврейските християнски общини разгърнали най-широка мисионерска дейност в различни страни. А тази дейност била предшествана от усилена евангелизация (издаване и тиражиране на християнската еврейска Библия).

На всички прекрасно е известно, че издаването на книги и днес изисква пари. В стародавните времена производството на всяка книга е изисквало не просто пари, а много пари. Не малки средства са били нужни и за пътуванията в другите страни. Такива пътешествия могли да си позволят търговците или състоятелните, знатни хора.

По какъв начин такава скъпо струваща и широкомащабна операция е осъществила община, в която за влизали преимуществено селски жители?

Разбира се, те са получили квалифицирана теоретична подготовка и немалко финансиране. Вниманието към тях от страна на жречеството, моралната и материална поддръжка превръщали вярващия селянин във фанатик.

Само си представете израелския селянин, комуто внезапно казват: „Ние виждаме в тебе велик мисионер и проповедник. Малко ще се понаучиш, ще получиш пари и ще учиш народа, но... Само не в нашата страна. Ти трябва да отидеш в други страни.“

И те се научили, получили пари и тръгнали. Тръгнали в другите страни. И в крайна сметка какво? Постигнали ли са успех? Ни най-малко. Населението на всички страни отхвърляло еврейските проповедници. Не просто ги е отхвърляло, първо ги изслушвало, после ги молело да се оттеглят, а особено досадните били бити и гонени с кучета.

За това свидетелстват многобройни факти от историята на Римската империя от онова време, където били насочени основните сили на проповедниците.

Резултат от широкомащабната акция била организацията на мрежа от християнски общини в редица места из Римската империя. Но те изобщо не влияели върху основите на традиционните вероизповедания.

Древен Рим с оставал езически, какъвто си бил и преди. Никакво

влияние не оказали тези секти и върху политическия живот на империята, и върху формирането на нов тип човек, раб-биоробот, за което мечтаели жреците.

Императорите на Рим не покровителствали проповедниците от първата вълна.

Император Нерон, който се отнасял спокойно към различни езически вярвания, не приемал само християните. Християните гонили от своите територии и императорите Дионис (249–251), Диоклетиан (284–285) и Галерий (305–311), който бил един от основните им преследвачи.

Успех бил постигнат едва от втората вълна проповедници. Те вече не били фанатици на вярата. Жреците ги подготвили по такъв начин, че от една страна да могат красиво да говорят за вярата, а от друга – да притежават знания на психолози, с които могли да въздействат върху човека, използвайки стремежите му за собствени цели.

В задачата на проповедниците от втората вълна влизало изключително въздействие върху управниците. Убеждаването на управника в това, че неговата власт ще бъде от укрепена от християнската вяра, която ще я направи вечна, че държавата ще бъде напълно управляема, контролируема и процъфтяваща. А тази цел били въведени доктрините: „Всяка власт е от Бога“ и „Управникът е Божи наместник на земята.“

Изповедта позволявала да се контролират мислите, копнежите и постъпките на всеки член на държавата. С една дума започнали да убеждават управниците, че християнизацията на държавата ще създаде най-удобните условия за управление.

Външно това наистина изглеждало така, но само външно. Управниците, поддали се на тези уловки, не подозирали, че всъщност самите те попадали под управлението на други сили.

Положението на християнството в Римската империя забележимо започнало да укрепва от 312г., когато на тях им се удало да убедят император Константин в това, че за него е изгодно да има християнски църкви в държавата.

Константин се съгласил да ги покровителства, да ги поддържа, заедно с храмовете на римските богове.

В резултат положението на християнството в Римската империя значително се подобрило, богатството се увеличило, а следващите поколения християнски епископи добили могъществото на римските сенатори.

Този факт и множество други говорят за това, че даденото учение не би могло да се развива и да оказва някакво сериозно влияние върху

обществото без поддръжката на светските управници. Самите му лидери винаги са се стремили към властта.

Могъществото на Римската църква е голямо и днес, но Римската империя я няма. Случайност ли е това? Изключение от правилата или закономерност? На този въпрос може да отговори историята на държавите през следващите векове чак до наши дни.

Никой няма да може да посочи нито една държава на нашата планета, която е започнала да процъфтява с идването на християнството. И обратно, могат да се посочат редица държави, постигнати от печалната участ на Римската империя.

И още един интересен исторически факт. Абсолютно във всички държави приели християнството, скоро се появявали евреи от нехристиянско вероизповедание и разгръщали доста странна дейност. Те забогатявали с необикновена лекота.

Тяхната дейност във всички християнски държави придобивала толкова мащабен характер, че не можела да остане незабелязана както от народа, така и от правителствата на тези страни.

Когато в някоя страна тя достигала кулминационната си точка, народът започвал да бие евреите. Правителството ги гонело от страната.

От началото на второто хилядолетие от нашата ера са известни многобройни факти за еврейски погроми в различни християнски страни.

През 1096 г. били прогонени и разгромени десетки еврейски общини по Рейн. През 1290 г. евреите били изгонени от Англия. В края на XIV в. в Испания били умъртвени над 100 хиляди евреи. (Наистина, след известно време евреите отново тихомълком се завръщали в тези страни).

Този списък от исторически факти може да бъде увеличен значително. Но защо? И така е съвършено ясно, че постоянно повтарящите се в продължение на много столетия и сходни една с друга ситуации са програмирани.

И тъй като загубите се понасят от представителите на християнския свят и самите евреи, то съществува трето действащо лице, което не губи. За това трето лице, типът човек в християнския свят и еврея-юдей са само биороботи, които могат лесно да бъдат манипулирани.

Кое това трето лице? Историците-изследователи опитващи се да се доберат до същината, до корените на вихрещата се в света вакханалия, която не се прекратява вече хилядолетия, посочват винаги евреите.

Сякаш те са за всичко виновни. Но ако съществува трета сила, то

евреите, както и християните, са само марионетки – биороботи в ръцете на тази трета сила. Но възможно ли е сега да се определи и докаже нейното съществуване? Разбира се, че възможно. С какво? С Помощта на историческите факти и логическото мислене. Съдете сами.

* * *

Между еврейските съсловия има един род, съсловие, националност или каста, може да го наречете както искате, същността не е в названието, накратко ще ги наричаме „левити“.

Има исторически извори според които родоначалници на левитите са египетските жреци. Обръщайки се към известни на повече хора извори, и по-конкретно на Стария Завет, можем да видим, че левитите са имали особено положение.

Например, по израелските закони те не участвали във военни действия. Не били длъжни да плащат никакви данъци и налози. При преброяването на израелското население, за което се споменава в Стария Завет, левити не подлежали на преброяване.

При разполагането на станове по време на походи израелските родове, наброяващи от петдесет до сто и петдесет хиляди човека, се разполагали в кръг. Всекиму мястото било определено предварително. Знаело се на юг, на север, запад или изток да се разположи лагера и къде да се постави охраната. Мястото на левитите винаги било в центъра. Фактически, в задълженията на всички израелски родове влизала охраната на левитите.

И с какво са се занимавали представителите на това съсловие – левитите?

В техните задължения влизало да излъчват от своите среди свещенослужители, да следят за съблюдаването на установените за евреите закони. При това тези закони регламентирали какво да се яде, как да се постъпва с неверниците, къде да се ходи.

Сурова регламентация, конкретна, обхващаща целият ден на бодърстване, от сутринта до вечерта, а също посочваща, кой, къде да се намира. С кого да воюва.

С това именно левитите се явявали фактическите управители на еврейския народ. И съдейки по всичко, доста квалифицирани управители.

Трудно е да се каже, дали самите левити са били евреи. Далече не всички закони, към които трябвало да се придържа всеки един евреин, се отнасяли за левитите. Например, в противоречие на задължителния за всички еврейски закон, те не били задължени да извършват обрязване

на осмия ден след раждането.

По такъв начин, познавайки тайните науки на египетските жреци, имайки възможност да се занимават с експерименти, да наблюдават и размишляват, освободени от военна повинност и обичайната за всички работа, те можели от поколение в поколение чак до днешния ден да усъвършенстват своите знания.

Как така „и до ден днешен“ би могъл да се усъмни някой, ние не сме чували за такава националност или съсловие – левити. За англичани, руснаци, французи се чува много, а неясно защо, за най-умните, че и всичко ръководещи левити, на малцина е известно.

Ами защото, както и египетските жреци, те трябвало да остават в сянка. В случай на нещо, всички претенции се отправяли към евреите – изпълнителите на тяхната воля.

И ето че се нападат евреите в продължение на хилядолетия в различни страни на света. За какво ги нападат? За това, че евреите по все всевъзможни начини се опитват да спечелят колкото може повече пари. И у мнозина от тях това се получава.

Но каква връзка имат с това левитите? Какъв интерес или облага имат те, ако евреите в Англия, Испания или Русия прокарат политиката си и преведат в своите банки съществена част от държавните или частни средства? С други думи ако ги ограбят? Народът и управляващите в тези страни ще забележат тези неблагоприятни деяния, ще започнат да бият евреите, или просто да се отнасят зле с тях. Та нали така могат да стигнат и до левитите. Изобщо, може да ни се строи, че няма логика в действията на мъдрите левити. И няма защо да помагат с мъдрите си съвети на евреите и да изграждат за тях хитроумни комбинации. И да манипулират цели държави.

Оказва се, че има защо. Интересът е пряк, прост и конкретен Парите! Състоятелните евреи, в която и страна да се намират, са задължени да плащат една част от своите приходи на левитите. Доказателства? Моля! Съгласно Стария Завет, израилтяните са длъжни да дават една десета част от своя доход на левитите. Буквално това звучи така:

19. Всички възнасяни светини, които синовете Израилеви възнасят Господу, чрез вечно узаконение давам на тебе и на синовете ти и на дъщерите ти заедно с тебе; това е завет со'лен, вечен пред Господа, даден за тебе и за потомството ти заедно с тебе.

20. И рече Господ на Аарона: ти няма да имаш дял в земята им и част няма да имаш между тях; Аз съм твоя част и твой дял в ред

синовете Израилеви.

21. А на Левиевите синове ето, Аз дадох за дял десятъка от всичко, каквото има Израил, за службата им, която изпълняват в скинията на събранието.

22. А занаяпред Израилевите синове не бива да се доближават до скинията на събранието, за да се не огрешат и да не умрат.

23. Нека левитите извършват службата в скинията на събранието и да носят върху си техния грях. Това е вечно узаконение в поколенията ви; но между Израилевите синове те няма да получат дял;

24. понеже на левитите давам за дял десятъка на Израилевите синове, който те принасят за възношение Господу, затова им и рекох: между Израилевите синове те няма да получат дял.

25. И рече Господ на Моисея, думайки:

26. обади на левитите и им кажи: кога вземате от синовете Израилеви десятък, който ви дадох от тях за дял, то възнасяйте от него възношение Господу, от десятъка десятък, –

27. и това ваше възношение ще ви се зачете като жито от гумното и като вино от лина;

28. така и вие възнасяйте възношение Господу от всички ваши десятъци, които взимате от синовете Израилеви, и давайте от тях възношение Господне на свещеник Аарона;

29. от всичко, що ви се подарява, възнасяйте възношение Господу, от всичко най-добро, каквото се освещава.

30. И кажи им: кога принесете най-доброто от това, то ще се зачете на левитите като получаваното от гумно и получаваното от жлеб;

31. можете да ядете това на всяко място, вие и (синовете ви и) семействата ви, защото това ви е заплата за вашата работа в скинията на събранието;

32. и няма да се огрешите, кога принесете най-доброто от това; и няма да оскверните посвещаваното от синовете Израилеви, и няма да умрете. (Числа 18,19–32)

Някой ще си помисли, какво е отношението на Стария Завет отпреди две хиляди години към днешния ден? На това може да се отговори. Нима днес сред евреите няма вярващи, свещенослужители, равини? Разбира се, че има! И разбира се, че повечето евреи съблюдают религиозните канони. А щом е така, опитайте се да си представите какви колосални капитали, разпръснати по банките в различни страни притежават левитите. При това на тях не им е нужно задължително да се тревожат за опазването и увеличаването на своите капитали. Много банкери в

различни страни са евреи, и това е тяхна работа. В нужен момент левитите разбира се могат да подсказат, къде е по-добре да се вложат парите. Кои режими, групировки или опозиции на съществуващото правителство да се поддържат или, обратно – да се унищожат с помощта на финансови интриги.

В информацията на Анастасия, че само няколко жреци управляват цялото човешко съобщество на цялата земя, можеше да се усъмним. Но сега, когато се изгради цяла логическа верига, съмнения не може да има за хората още способни логически да мислят. Фанатиците тук не влизат в сметката.

А логиката се заключава в следното.

От Египет, ръководени от жреците излизат около милион евреи. Най-близките помощници на жреците са левитите, на които е възложена задачата да формират от евреите определен тип човешки индивид. За това е създадена определена идеологическа религия, която предписва серия от ритуали и своеобразен начин на живот.

Левитите успяват да осъществят поставената пред тях задача. Създадената преди няколко хилядолетия идеология владее евреите и днес. Те ги отличава от многото националности живеещи на земята.

Един от основните постулати на тази идеология е твърдението, че Бог, измежду другите народности, населяващи земята, е посочил само евреите в качеството им на избран народ.

И така, и днес идеологията съществува, евреите съществуват, конфликтите продължават, мнозина знаят за тях. Но къде са левитите? Много ли чуваме за тях? Почти не чуваме. И в това е хитростта им или мъдростта им, както искате го наречете, но те съществуват.

Сега си представете, че на земята съществува малобройно съобщество от хора, владеещи в по-голяма степен от всички останали хора езотеричните знания, придобили през хилядолетията все по-голям и по-голям опит на практическо въздействие върху масите.

Може ли с тях да се сравнява институт в някоя държава, занимаващ се с проблемите на развитието на страната, с формирането на идеология?

Това е невъзможно по редица причини. Основните от тях са следните.

Левитите са предавали езотеричните знания на своите потомци по наследство, предават ги и днес.

Съвременната наука отхвърля езотеричните знания. А следователно, не се занимава сериозно с тяхното изучаване.

Тази абсурдна ситуация не случва случайно. Защо абсурдна ли? Сами съдете.

От една страна, държавата признава официално някои религии, а нали това също е чиста езотерика. Държавата дори създава изгодни условия за материалната им издръжка. От друга страна държавата не създава условия на своята наука за изследване на езотричните направления. Следователно на територията на такава държава се легализирани структури, способни да влияят върху психиката на населението. Но светското правителство има доста смътна представа за това, как се изразява в живота това влияние. Тогава кой кого управлява?

И правителството и всички мислещи хора могат да се опитат да си извлекат поука от историята. Историята е много добра житейска школа. Но затова историята трябва да се познава. Тези, копито управляват света, прекрасно я познават. Но за повечето хора и правителствата в това число, историята на държавата в която те живеят не им е позната, и нещото повече, тя е изопачена. Това добре се вижда в примера с Русия.

* * *

До съвсем неотдавна в училищата, институтите, изкуството и особено в литературата, а и изобщо навсякъде се твърдеше, колко ужасен е бил животът на нашите баби и дядовци в царска Русия. Мнозинството свято вярваше в това. Мнозинството не само вярваше, но и се възхищаваше от онези, които са ни извадили от ужаса на царизма. Герои и кумири за мнозина станаха комисарите в кожени куртки. Символ на мракобесие бяха поповете.

И изведнъж, пред очите ни, забележете, не след две-три поколения или столетия, а направо пред очите ни историята се промени.

Оказа се, че комисарите в кожени куртки са били бандити, че над народа ни се е извършвал геноцид. И ние, след царизма, сме живели в най-ужасната, най-тоталитарната държава в света. И отново мнозинството повярва в това. И отново мнозинството се възхити от онези, които са ни избавили от гнета на тоталитарната държава.

Не смятам да правя оценки, кой от режимите е по-лош и кой е по-добър. Но ми се иска заедно всички да се замислим над феномена на промяната, полярната промяна на нашето съзнание за доста кратък период от време. Замисляли ли сте се защо така се променя? Сами по себе си ли се извършват промените или под нечие въздействие?

Не е трудно да се досетим: върху нашето съзнание отдавна и с лекота са въздействали, въздействат и сега. Ние сме като опитни зайчета в

нечии ръце.

Съревноват се помежду си само майсторите на въздействие. Те ни правят неспособни да възприемаме историческата действителност.

Но нека поне се опитаме да узнаем каква е тази действителност всъщност. Да опитаме да определим историческата действителност не по нечии думи, а чрез собствените си размишления.

Обърнете внимание, че може по цял да се предава по телевизията по няколко шоуа за това как изтънчено изневеряват мъжете на жените и обратно. Предлагат ни се за обсъждане маса несъществени проблеми, но не дай Боже да засегне някой от политиците, журналистите или писателите сериозна тема. Тя може да се мерне и веднага да се изгуби в кашата от сплетни, стрелящи сериали, психотропна реклама и клевети.

Необходим е сериозен анализ на преживяното, критичен анализ на днешното състояние на живота на хората на планетата и изработка на план за бъдещето. Необходима е нова идеология. Идеология, която не сблъсква челно цели народи, а ги обединява. Но ако хиляди пъти се каже, че тя е необходима, ако дори се извика хиляда пъти, тя няма да се появи. Ако се съберат заедно всички водещи учени на света и те седнат за да я изработят, тя пак няма да се получи. Ще има само безкраен спор.

Ако науката можеше да изработи такава идеология, то тя отдавна би я представила поне в рамките на една страна.

Анастасия. Сега вече не е важно коя е тя. Важно е друго.

На фона на вихрещата се вакханалия Анастасия подари на света идеята за родовите имена. Сега вече става ясно, че с прости думи тя изложи философия, нова идеология, която е била и си остава непоколебима в човешките сърца от времето на сътворението на света.

Император и просяк, християнин и юдей, мюсюлманин и шинтоист, руснак, китаец или американец – винаги са намирали най-голяма благодат и успокоение на душата в лоното на Божествената природа.

Философията на Анастасия, това е философия на обединението не на думи, а на дело в интерес на различните народи. Както показва животът тя се възприема от хора от различни националности, в това число и от евреите. Имам документални свидетелства за това.

И аз предлагам да се обсъдят нейните идеи, нейните философски стремления от еврейските аналитици, християните и идеолозите на патриотичните движения. От лидерите на малки и големи обединения. Самото обсъждане това вече е съзидателен процес, който може да доведе до единството на противоположностите. Който може да доведе до „съвместно творение и радост за всички от съзрцаването му“, както е искал

Бог.

СЧЕТЕТЕ ОТ КРЪСТА ИСУС ХРИСТОС

Веднага ще кажа, не трябва да се бърка учението на Исус Христос, подвижническата дейност на старците на руската църква с този окултен набор от ритуали, с който днес се сблъскваме. И най-прекрасното учение може да бъде неутрализирано с окултни методи.

Както сами разбирате Исус Христос няма никакво отношение към тях.

Не стига това, ами Той Самият и досега виси на кръста благодарение на усилията на окултистите и на нашето неразбиране.

Не случайно посветих няколко глави на силата на човешката мисъл, а помощта на която хората могат да сформират образи. Ако това е ясно, то кажете, кой е най-яркият образ за Исус Христос във вашите мисли, в мислите на повечето вярващи? Запитването показва че това образът на Исус Христос разпънат на кръста.

Изображения на разпятието ще видите във всеки православен и католически храм. Кой и с каква цел е измисли подобен окултен метод? Искал ли е самият Исус Христос, точно това негово изображение да бъде основно, надделяващо над всички останали? Разбира се, че не!

Но ние, именно ние, със силата на мислите си продължаваме да проектираме разпятието, забележете, не възкресението, а разпятието. И целуваме не възкресението, а разпятието. С това именно Го държим все на кръста.

Този най-прост окултен метод използва енергията на колективната човешка мисъл при формирането на образа.

И ще продължава да си виси на кръста Исус Христос дотогава, докато ние не разберем и не Го смъкнем с нашите мисли. Докато не престанем да се поддаваме на окултни уловки.

Още изначално при формирането на религиите жреците се стремили във всяка от тях да заложат свои окултни ритуали и доктрини.

Всяка религия, дори най-светлата, призоваваща към добро и благообразие, при внедряването на жреческите нюанси ставала за тях най-мощно оръжие – механизъм. С помощта на този механизъм те напълно подчинявали цели народи, насъсквали ги един срещу друг, до пълното им самоунищожение. Така е било, така е и днес. В много религии и днес присъстват окултни ритуали и доктрини, смисълът на които и степента им на влияние върху човечеството са известни само на жреците.

Проектирането на разпятието на Исус Христос от мислите на множество хора става благодарение на окултен ритуал.

Но и самите хора, осъществяващи тази проекция, а по-точно техни-те души, ще бъдат разпънати дотогава, докато те самите проектират разпятие.

Колективната мисъл за разпятието е толкова силна, че тя прониква дори в плътта на съвременните хора. Кървящите рани на Исус Христос периодично се появяват на телата на някои вярващи, наричат ги „тайната на стигмата“. Мнозина учени смятат, че стигмата – кървящите рани – са следствие на психично заболяване. Аз бих добавил към това, че това е заболяване не само на отделен човек, а на част от обществото също, и първопричина за него е внедреният от жреците окултен ритуал.

Обаче вместо да изяснят докрай това явление, предприемчиви хора изграждат своя бизнес върху него.

Например, в аржентинския град Сан-Николос, живее жена-стигматик Гледис Мота. А около дома ѝ се води търговия с всичко, което пряко или косвено е свързано с нея.

Сибирският старец каза:

– Убийството на хора от хора, и това, което вие наричате тероризъм, са следствие от жреческа доктрина, внедрена в множество големи и малки религиозни обединения.

Те са измислили доктрината за това, че истинския Божествен живот на човека, не е на земята, а някъде в друго измерение. Те са измислили образа на рая извън земята създадена от Бога. Благодарение на тази доктрина у множество религиозни фанатици възниква пренебрежение към земния живот, те са готови при съвсем незначително въздействие върху психиката им да убиват себе си и другите.

С много фрази и с различни думи, Анастасия се опитва да даде тази информация. Не всички ще разберат казаното от Анастасия. Не всички ще разберат и моите думи. Ти, Владимир и твоите читатели трябва внимателно да помислите над казаното, да намерите свои примери и доводи. Различните езици слети в едно ще могат да освободят хората.

Погледнете внимателно днешните войни и терористичните прояви и ясно ще видите влиянието на чудовищна доктрина.

* * *

Сибирският старец говори още известно време по тази тема. Той, както ми се стори, се вълнуваше малко, понякога спираше речта си, поглаждаше висящото на гърдите парченце кедър и пак се връщаше към

онова, което сами трябва да видим, да почувстваме проявлението на окултните ритуали и доктрини.

„Никакви духовни учители няма да могат да избавят от тях хората, ако те сами не започнат да се замислят и не се научат да ги различават“, – казваше дядото.

Мисля, че разбрах значението на неговите твърдения и реших да разгледам явлението тероризъм в нашия живот. В бъдеще ние трябва заедно да го изясним. Аз само ще започна.

ТЕРОРЪТ

И така, в последните години много страни бяха залети от вълна от терористични актове. От паметта на днес живеещите на земята хора не са заличени все още такива широко мащабни като този от 11 септември 2001 в Америка. Страшен терористичен акт беше извършен в нашата страна съвсем неотдавна. На 23–26 октомври 2002 повече от 800 човека, отишли да гледат мюзикъла „Норд-Ост“, бяха пленени от терористи в московския Театрален център на Дубровка.

Между тези два широкомащабни терористични актове станаха други по-малко „зрелищни“ в различни краища на земята, отнасяйки човешки животи.

Всеки път правителствата от различните страни гневно осъждат терористите. Специалните служби уверяват че е неизбежно наказанието на виновните и предприемат все по-завишени мерки за сигурност.

Вече е създадена международна коалиция за борба с тероризма. Обаче терорът не намалява и днес. Напротив, той става все по-изтънчен и мащабен. Създава се впечатление, че и правителствата и спец службите от много страни, през цялото време са насочвани от някого по лъжлива следа.

Истинския източник и главният организатор на много терористични актове, които се случват в света, беше бегло споменат в Русия съвсем неотдавна.

По време на вземането на заложниците на 23–26 октомври бяха показани много коментари и интервюта по водещите телевизионни канали.

Между другото се предоставяше информация и от името на извънредния щаб. Представяше я заместник-министъра на вътрешните работи на Русия. Сивокос, стегнат човек, той говореше отчетливо, почти по военному. В неговите речи липсваха думи-паразити, думи-звучи от типа на „а-а-а“ Фразите му се отличават с осмисленост и чувствителност, а това означаваше, че неговата мисъл работи достатъчно бързо и ясно. Именно той беше един от първите, който каза: „Имаме работа с религиозни фанатици“. Мнозина може и да не са обърнали внимание на тази фраза. За малцината разбиращи тя означава „гръм от ясно небе“. За пръв път, и то от устата на зам. Министъра на вътрешните работи беше назована със собственото ѝ име една от основите на тероризма. След

терористичния акт беше огласена още една мисъл: „Ислямски фундаментализъм“. Започнаха да се разнасят гласове за това, че ислямските фундаменталисти са обявили война на християните и юдеите, а по-конкретно на Израел, САЩ и Русия.

Възниква въпроса: как да се борим с религиозния фанатизъм? Аз предлагам да се успокоим и да разгледаме ситуацията по задълбочено. Преди всичко нека се разберем, само на исляма ли е присъщ фанатизма или го има и в другите религии? Разбира се, има го. Да си спомним историята. Да си спомним многобройните кръстоносни походи на християните. Да си спомним картината „Болярката Морозова“. Да си спомним многото мъченици готови заради някакви религиозни догми да жертват собствения си живот. След смъртта им те са издигани в ранг на светци.

Свършено очевиден става факта, че не сама по себе си като цяло, а конкретни догми, внедрени в различните религии, карат хората да пренебрегват собствения си живот. Религиозния фанатик самоубиец е сигурен в обратното, че не пренебрегва живота си, а преминава в истинския живот.

Как става това? Между вярващите, без значение мюсюлмани или християни, винаги може да се отдели една група най-силно привързани към всякакви догми. После с помощта на окултни ритуали да се засили още вярата им, да бъде доведена тя до фанатизъм. По такъв начин може да се получи биоробот, вярващ в това, което не може да види, и не е в състояние да разбере с логика.

По-нататък, онзи, който познава законите на психиката, прекрасно вижда какви копчета може да натисне и ги натиска. Не с пръст разбира се. Той просто назовава обекта, който трябва да се унищожи в името на светлия живот. Биороботите само започват да разработват операцията по унищожаването и я осъществяват. Собствения им земен живот за тях вече няма значение. Те са сигурни в собствения си преход към по-добрия, небесния.

И докато съществува доктрината за благото не на земята, а някъде другаде, никакви спец служби и армия няма да ликвидират терористите-смъртници.

Нека си представи следната ситуация. Спецслужбите на водещите държави са се обединили и със съвместни усилия са унищожили всички терористи до един. Е какво ще промени това? Ще се родят нови. Нали съществува доктрината, която ги произвежда.

Тогава къде е изходът? Разбира се, традиционните мерки за сигурност трябва да се спазват. Но наред с това е необходимо да се разбере

пагубността и да се ликвидира доктрината, пораждаща все нови терористи-самоубийци.

Да се разбере! Сега това е най-важното! Иначе борбата с тероризма ще се превърне в анекдотична ситуация.

Представете си такава ситуация. Религиозен фанатик, терорист-самоубиец, завладява самолет и го насочва към някакъв значим обект в населено място. С терориста се водят преговори, съобщава му се, че има готовност да се изпълнят неговите искания. Но преговарящите дори не си представят, че исканията на религиозния фанатик не са негова цел. Неговата цел е да загине и да се пренесе в неземния рай, който той си представя.

Догмата за рай извън земята влияе и върху невярващите хора. Тази догма се проектира от колективната мисъл на хората от различни вероизповедания. Тя оказва пагубно най-пагубно влияние върху цялото човешко съобщество вече не едно хилядолетие.

* * *

Това, което сега ще кажа, може да изглежда невъзможно, даже фантастично. Обаче единственото безкръвно решение на проблема може да бъде следното.

Патриарсите, мюфтиите, старейшините на религиозните направления, и на първо място християните, католиците и мюсюлманите трябва незабавно да се съберат на събор, внимателно да оценят създаденото се положение в света и да променят унищожавашите живота доктрини в своите религиозни учения. Необходимо е да се помогне на религиозните фанатици отново да придобият човешко светоусещане, необходимо е да се заяви: „Тук на земята, а не някъде, е нашият Отец.“

А ако духовните лидери не се съберат? А ако не направят подобно заявление?

Няма страшно.

То вече е направено!

Просто заявленията на лидерите на духовните обединения: „Нека да живеем дружно“ вече не трогват никого. Просто на заявленията, че ние нямаме отношение към терора, малцина вярват, необходима е покардинална крачка.

Казах, че подобен събор и неговите изявления могат да бъдат сметнати за нереални. Но нека помислим, защо едно толкова просто и реално действие може да изглежда нереално.

Защо ние не вярваме в това, че много духовни хора, с високи

санове, не биха могли да се договорят помежду си?

И ако те не могат да се разберат, какво може да се очаква тогава от обикновените вярващи?

Ако те не могат да се разберат сами, тогава трябва да им се помогне с помощта на здравомислещите хора и правителствата.

Трябва да се разберат!

Нека по-добре да говори човешкият разум. Разумът на Божиите деца.

* * *

На пръв поглед може да изглежда, че позитивните изменения в Русия, а и в други страни вследствие на идеите на Анастасия, могат да станат само след дълго време, че човешкото съзнание се променя постепенно. Обаче практиката показва, че у мнозина читатели то се променя мигновено.

Нека видим какво би се случило с Чечня, ако Правителството на Русия и Държавната Дума разгледат и приемат закон за отдаване по хектар земя на всяко желаещо семейство, за да се изгради свое имение. Такова каквото предложи Анастасия.

Та какво би се случило с Чечня? Ами ето какво.

Двадесет хиляди бежанци, които вече три години живеят със семействата си на палатки, биха получили свои имения.

За тези три години палатките, които сега се намират в мръсни палаткови градчета, днес биха се намирали в прекрасни градини. А някои биха успели и къща да си построят.

Кой пречи подобно нещо да се осъществи сега? Този, комуто е изгоден не мирът, а нещо друго. Този, който се опитва да не допусне позитивни промени в Русия.

Напразни се стараете, момчета! Едва ли някой от вас дори и смътно си представя, коя е Анастасия, и на какви сили тя се явява олицетворение.

Едно ще кажа: тя не просто ще сътвори това, което е замислила, тя вече сътвори замисленото. Сега се извършва материализацията и вашето противопоставяне е потвърждение за това. Боклук има на всеки строеж, но след това той задължително бива изчистен и се садят цветя.

ЕЗИЧНИЦИТЕ

Основното обвинение по адрес на Анастасия се гради върху това, че тя е езичница. Без всякакви доказателства или разглеждане на предложените от отшелницата от тайгата идеи. Макар че Анастасия ясно и отчетливо се нарече ведруса.

Е и какво като е езичница? Япония е сега е почти езическа страна. Руската империя в периода на своя разцвет също е била езическа. Нашите майки и бащи също са били езичници. При това не просто езичници. В периода на разцвет на Египетската държава и Римската империя, в Русия все още е била съхранена ведическата култура.

Значи, дали трябва да се гордеем със своята езическа история, със своят произход или да се срамуваме?

Внушават ни, че трябва да се срамуваме от своя произход.

Думите „езичество“ и „езичник“ се станали думи-символи. Символи на нещо лошо, ужасно. Думата „християнин“ също е станала дума-символ. Но тя символизира духовност, порядъчност, просветеност на ума, приближаване към Бог.

Днес ние можем да наблюдаваме типа човек – християнин. По плодовете от неговата дейност съдете за достойнствата му.

Можем по собствения му начин на живот да съдим... За нищо не можем да съдим ние! Ние просто не можем да го сравним с така обругавания начин на живот на нашите бащи и майки-езичници. Той е скрит от нас.

В резултат, с поднасяната ни история на нашата страна на нас са ни внушили следното.

Нашите предци са или някакви ужасни тъмни хора, но са дошли просветители, донесли са идеологията, разработена в Израел – християнството.

Руският княз Владимир взел че покръстил цяла Русия.

Неотдавна ние празнувахме хилядолетие от покръстването на Русия. Но какво са хиляда години? Миг на фона на милиардите години. Нека да е ден, а не миг. Много е важно да можем да свиваме времето. Сега ще видите какво се получава.

Вие се събуждате в едно прекрасно слънчево утро и виждате гости на прага на дома си. Гостите ви говорят, че вашите родители са лоши, ужасни, езичници, а трябва да бъдат християни, и не да общуват с

природата, а да изкупват греховете си, защото родителите ви са толкова грешни, че и върху вас се е прехвърлил греха.

И вие тукаткси се съгласявате с пришелците, тръгвате след тях в храма, целувате им ръка. Молите ги за благословия и се стараете дори да не мислите за своите родители. Изтривате ги от паметта си, като оставяте само понятието „ужасни езичници“.

Ето каква картина се получава при свиване на времето.

За миналите хиляда години нашето внимание се акцентира върху маса различни събития: разказва ни се кой с кого е воювал, какви прекрасни съоръжения са строени, кой за кого се е оженил от князете или царете, кой и как се е сдобил с власт. Но в сравнение с отношението към своите родители и тяхната култура, това не е от съществено значение. Всички останали събития, катаклизми и несгоди ще са само следствие на основното – предателството към своите родители.

„Но ние не сме предавали родителите си, – ще рече някой, – нали тези събития са станали преди повече от хиляда години, по онова време са живели съвсем други хора“.

Е какво пък, мога да перефразирам, да разширя времето. Но същността все едно няма да се промени ако се каже така.

Вашата далечна, много далечна прамайка е била езичница. Тя обичала и разбирала природата. Тя познавала Вселената и значението на изгряващото слънце. Тя е родила вас... Вас, далечния, далечния, родила ви е в прекрасна градина. И се е радвала красавицата-прамайка на вас, и вашият баща е бил щастлив от вашето появяване.

Те искали, вашите прародители, вие, така далечен от днешния, вие, да направите прекрасното пространство още по-прекрасно. Те са направили така, че това прекрасно пространство да дойде при вас сегашния, да дойде като се подобрява от поколение в поколение, и вие днешния, да можете да живеете на Земя, превърната в Божествена райска планета. Те са правили това именно за вас.

Те са били езичници, те можели са да разберат природата чрез мислите Бога. Вашите далечни, много далечни майка и татко са знаели как да направят щастлив и вас. Те са знаели защото са били езичници.

Баща ви е загинал в неравен бой с чуждоземни наемници, сражавайки се за вашето бъдеще.

Вашата майка са изгорили на клада затова, че не искала да замени вашето прекрасно бъдеще с днешния ден.

Но днешният ден е настанал...

И на езичниците потомците, целуват коленопреклонно ръцете на

потомците на онези, които изгаряли техните майки и са убили бащите им.

Целуват и съчиняват песни за непокорността на Русия. Пяят песни за руския дух, рабски пълзейки на колене вече второ хилядолетие.

Каква свобода? Събудете се, вие които сте под хилядолетен гнет, замаяни като от наркотик от чуждестранната идеология!

Събудете се, който все още може и помислете. Как можа да стане така, че след като сибирската отшелница Анастасия, рускинята, след като каза само няколко думи за руската история, веднага се натъкна на противодействие и не някъде другаде, а в самата Русия?!

Ако тази страна, както ние смятаме, не е завладяна от задморски идеолози, то тогава кой оказва съпротива? Излиза, че самите руснаци се съпротивляват дори на споменаването на своето минало, на своите родители. Излиза че те – руснаците – съвсем са си загубили ума.

Но не, не съвсем, и затова свидетелстват многобройните писма и стихове, милионните тиражи на книгите с изказванията на Анастасия.

Сърцата на руснаците започват да бият в унисон със сърцата на техните далечни и близки родители, мечтали за щастието на своите деца. Противодействието провокират наемници и техните сподвижници. Какви наемници? Какви сподвижници?

Нима сериозно мислите, че начина на живот на целия руски народ е променил със словото си някой си руски княз на име Владимир? Освен това не много здраво седящ в княжеското си кресло. Ей така, както си седял и изведнъж казал: „Аз, момчета, мисля, че всички трябва да забравите културата на своите прародители и да приемете християнството.“

И народът с въодушевление отговаря: „Да, разбира се, омръзна ни културата на нашите предци, хайде княже, покръсти ни.“

Абсурд? Разбира се, че е абсурд. В действителност княз Владимир първо се опитвал да засили властта си като промени религиозното мировъзрение на древните славяни, създавайки за тази цел цял пантеон от езически божества. Обаче езическите вярвания не могли да узаконят създаващите се социални отношения: да оправдаят имущественото и социално неравенство, експлоатацията на човек от човека, „дадената от бога“ княжеска власт. Това е накарало княз Владимир за удовлетворяване на своите политически амбиции да избере чужда религия за руския народ. А и не е тайна, че изборът е паднал върху византийският вариант на християнството, понеже той е предвиждал фактическо подчинение на духовенството пред княжеската власт, независимо от юридическата му подчиненост пред Константинополската патриаршия. А нас са ни

уверявали, че той е направил това за благо на просвещението и благоденствието на Русия.

Всички ние знаем, че промяната на идеологията се съпровожда със социални катаклизми и кръвопролития. Но тук се е извършила не само промяна на идеологията, променила се е рязко религията, културата и начина на живот, както и социалното устройство.

Ако се сравни случилото се в онези времена с революцията от 1917 г., то това е била „революция на квадрат“. Ако е имало след тази революция гражданска война, то тя е била „гражданска война на квадрат“.

Но в онези древни времена не е имало гражданска война. Не е имало просто защото в езическа Русия е имало само езичници. Говорят ни за противопоставяне и то въоръжено противопоставяне между езичници и християни в Русия. Но ако цяла Русия е била езическа, то откъде тогава са се взели християните в Русия? Те са дошли с наемниците отвън. Княз Владимир по това време далеч не е бил най-могъщият княз. Разбира се князът е имал при себе си дружина която е издържал. Но от историята ни е известно, че за някакви що годе сериозни военни действия тази дружина не е била достатъчна. Винаги е била нужна и поддръжката на народа. Народното опълчение в Древна Русия винаги е било основната военна сила.

Но за какво народно опълчение може да се говори, ако целият народ е бил против покръстването?

Наемници отвън? Разбира се! Но едва ли в княжеската хазна е имало толкова средства, за да се наеме цяла армия и да ѝ се плати за работата. Разбира се, че не е имало! Но той ги е получил. От кого?

От станалите по това време достатъчно богати патриарси на Рим и другите християнизирани страни.

По такъв начин, преди хиляда години, полуруският княз Владимир, в замяна на засилването на властта му, е разрешил в Русия да се води пропаганда, да се устройват интриги и провокации от чуждестранни емисари. А след това да се извърши и физическо насилие над руския народ.

Русия се оказала по устойчива, от Римската империя, и не се поддавала твърде на пропагандата. Тогава била укрепена с наемници княжеската дружина и с помощта на наемници била унищожена част от непокорното население.

Това е само версия, могат да кажат опонентите! Не, господа идеолози, това е историческа обективност. Тя може да бъде доказана и без наличието на феноменалните способности на Анастасия и нейното

познаване на историята. Сега това мога да ви го докажа и аз, обикновения човек, а значи и много други обикновени хора биха могли да разберат това.

Кажете господа привърженици на окултни идеологии, колко милиона руски бащи и майки сте изгорили живи на кладите? Назовете вашата цифра, макар и снижена. Или ще кажете, че това не го е имало, че не сте горили? Било е! За това се споменава и във вашите извори. Спомнете си.

На събор през XV в. заволжските старци (старообредци) поставили въпроса за отмяна на смъртното наказание на еретиците. Забележете, минали са вече петстотин години след покръстването, а руснаците все още са се съпротивлявали. Наказанието не било отменено а старците имали незавидна участ.

Но ако искате да гледате на казаното от мен само като на версия, моля.

Но нека тогава да гледаме и на вашите твърдения като на версия и да ги сравним.

При сравнението може веднага да се види, че вашата не се поддава на никаква логика: тя се основава само на твърденията, които вие искате да бъдат възприемани като истина. Освен това вие не можете да представите никакви документи потвърждаващи например човешките жертвоприношения правени от езичниците в Русия.

Покажете на народа археологически свидетелства, разкопайте жертвеници. Няма да се получи, защото не е било така.

Покажете книгите на езичниците, в които те са изложили своите възгледи за света. Нека хората сами сравнят културите на двете цивилизации.

Няма да покажете? Защо? Защото като се запознаят с текстовете хората ще видят цялата безсмисленост на днешния начин на живот.

И така, нямате доказателства за вашата утопична версия, затова искате от всички – вярвай и толкова. Вярвай ни, а ако не поискаш, че получиш етикета че си неверник и бездуховен човек.

Потвърждения за това, че Русия е била поробена с помощта на интриги и сили, съществуват. Няма да изброявам дългият им списък, за пример ще дам само едно нещо.

От това и до днешен ден Русия може да се счита за поробена. И днес в Русия преобладава чуждестранна идеология. И днес Русия плаща данък. Само формата на плащане е друга – прехвърляне на капитали, продажба на недрата, внасяне на чуждестранни и некачествени

продукти за хранене. И днес много внимателно се проследява идеологическата съставляваща. Дори само едно споменаване на културата на древна Русия задейства механизъм на противодействие. И не спират нападките срещу Анастасия.

Говорите за свобода на словото, а защо така се боите от нейните думи? Стремите се да измамите и да не дадете на народа да се запознае с културата на своята страна? Ето защо.

Културата на нашите предци е прекрасна, радостна и високо духовна!

* * *

В предишната ми книга, която се казва „Родова книга“ аз приведох разказа на Анастасия описващ обяда на венчаване на двама влюбени. Само допреди две хиляди години този обред все още е съществувал в Русия. След тази публикация последваха заключения на учени и изследователи. Вече казах: в последно време изказванията на Анастасия се изследват от учените в различни направления, те правят това открито и дори се стремят да публикуват работата си, други просто ги изпращат във фонда за информация. За да не ги подлагам на нападки, няма да назовавам тук фамилиите им, само ще приведа същността на изказванията им.

* * *

„Обредът на венчаване, битуващ в културата на древна Русия и представен от Анастасия, е уникален безценен документ, свидетелстващ за най-високото ниво на знания на древните руснаци. Обредът се основава не върху вяра в свръхестественото, а върху знанията за това, което днес ние наричаме свръхестествено.

Отделни елементи от този обред могат да се видят в различни националности и днес. Но в съвременна интерпретация тези елементи носят чисто ритуален, неосмислен и непълен характер, а следователно и не допринасят за скрепяването на съюза на двама влюбени в такава степен, в която те са били действени при тяхното осмислено прилагане.

В съвременен изпълнение някои от тях изглеждат безсмислени, основани на някакви суеверия, и в най-добрият случай минават към разделя на така наречените езотерични действия. Представеният от Анастасия обред довежда неосмислеността до осмислянето на една велика реалност и говори не само за знанията, но и за ненадминатото ниво на

духовността на предшествашите нашето славянски поколения.

* * *

При сравнителния анализ на днешните сватбени действия и обряда, представен от Анастасия, възниква усещане, че съвременните обреди са присъщи по-скоро на недоразвито първобитно общество, а древноруските – на най-висша във всички отношения цивилизация. Така например.

В редица народности, в това число и при руснаците, съществува ритуално действие – да се обсипва венчаната или регистрирана двойка със зърно. Една от майките на младоженците, или баба или роднина, разсипва зърно преди влизането на младите в къщи или хвърля зърно направо върху младите, предполагайки с даденото действие благосъстоянието на бъдещото семейство.

Тези съвременни действия могат да се отнесат към суеверията или езотериката. Те не се поддават на друго осмисляне. Как да се осмисли тяхната рационалност, щом падналите на пода, или на асфалта, или на пътеката пред къщи семена, тукаткси биват стъпкани?

В ритуала представен от Анастасия, също се използва зърно. Но то носи няколко ясно осмислени рационални цели. Всички дошли на бракосъчетанието на младите: роднини, познати и приятели, носят със себе си семена от най-добрите растения, и всеки със собствената си ръка посажда донесеното семе на указаното от младите място.

Ако говорим за материално благосъстояние, то не се предполага, а фактически се постига с това действие. За много кратко време, час или два, младоженците получават и бъдеща градина, от най-добрите плодни насаждения, и зеленчукова градина, и зелена ограда, обкръжаваща тяхното пространство.

* * *

Не по-малко важен е и вторият психологически аспект на даденото действие. Мнозина от нас могат да установят подобряване на психическото си състояние щом излязат сред природата. Приятните усещания се засилват при досега не с нечий градински насаждения, а именно с онези, които ти принадлежат. Каква би трябвало да е силата на духа, нивото на емоционалното състояние на човека, влизащ в градина, където всяко дръвче, храстче, тревичка са сътворени като дар непосредствено за теб от твоите родители, роднини и приятели, днес можем единствено да

предполагаме, защото едва ли някой от живеещите днес на земята хора може да има подобно пространство.

И очевидно, че не само материално благосъстояние, а именно вътрешните положителни емоции, които се явяват вследствие на това действие, са играли основаната роля.

* * *

В съвременната езотерична литература много се говори за енергията кундалини, за чакрите. Предоставената информация само фиксира вниманието ни върху възможността на съществуването на чакрите. В съществуването на енергията на любовта, енергията на половото влечение на мъжа към жената и обратното малцина се съмняват.

Повечето хора са изпитвали въздействието на тази енергия върху себе си. Обаче нито теоретичите, нито сегашната наука не сочат възможност човек да управлява тази енергия.

В обряда представен от Анастасия, за пръв път е показано, как човек може да управлява, да трансформира и да съхранява тази енергия.

* * *

Фактически младите влюбени материализират дошлата при тях или влязлата в тях енергия на любовта. С помощта на тази енергия те формират видимо и осезаемо пространство около себе си. Те оставят тази велика енергия редом със себе си за вечно.

Защо за тях това е било възможно, а в нашата действителност го няма? Нека сравним действията на две влюбени двойки от миналото и от днешното време.

Среднестатистическата съвременна влюбена двойка прекарва времето си като посещава увеселителни заведения, като се разхожда и в къщи, като често още преди встъпването в брак встъпва в полова връзка.

* * *

Основна цел на повечето влюбени се явява официалното регистриране на отношенията им в светско учреждение или в църква.

Както показват изследванията, достатъчно ясни и конкретни планове за по-нататъшния си живот влюбените не изграждат. Ако някой все пак се опитва да определи по-нататъшните съвместни действия след сключването на брака, то те имат доста абстрактен характер. Както отбелязват психолозите, всеки се надява, че след като се обвържат,

партньора или партньорката ще подобри живота им.

Всеки се надява, че възвишеното, запълващо живота им състояние на любов ще се запази и след брака. Но любовта си отива. Околното пространство става посредствено и не само че с нищо не напомня за състоянието на влюбеност, но и започва да дразни със своята посредственост и примитивност.

Възниква и раздразнение един към друг. Малцина подозират, че това раздразнение не е причинено от действията на влюбените след встъпването им в брак. Неудовлетвореността произтича вследствие на неумението да се използва състоянието на любов.

* * *

Както показва практиката, да съхрани любовта или дори уважителното отношение един към друг, не са в състояние никакви светски закони и никакви религиозни предупреждения.

Сега нека видим действията на двама влюбени от разказа на Анастасия и да се опитаме да им дадем логично, научно обяснение.

Преди всичко поразява самото обяснение в любов:

«С теб, богино прекрасна, могъл бих аз да сътворя за векове на Любовта пространство», – на избраницата си той казвал. И ако с любов откликвало моминското сърце, звучал и отговор: «Мой боже, да ти помагам съм готова за сътворението велико.»

Да го сравним с обяснението в любов, представено ни от известен поет и най-точно характеризиращо същността на съвременните отношения към енергията на любовта: «Аз ви обичам, какво ли бих могъл да кажа още...»

Както можем да видим, в първото обяснение веднага се предполага ясно обусловено велико действие – формирането на пространство на любов. Фактически, научната материализация на любовта.

Във второто обяснение се констатира факт «аз ви обичам», но не се предполагат действия. Той или тя просто не знаят как и за какво да използват енергията на любовта.

* * *

Влюбените от разказа на Анастасия, след като са получили съгласие един от друг пристъпват към формирането на пространството на любовта за себе си и за бъдещите свои поколения.

Те се усамотяват, могат дори да ношуват в колиба, построена на

избрания от тях участък, не започват полова връзка. Какво е това, ритуално въздържание?

* * *

В религиозните вярвания на много народи подобно въздържание се среща. Има го и в светската етика. Младите влюбени не бива да встъпват в полова връзка преди регистрацията на брака или венчавката. Обаче огромното мнозинство от влюбените пренебрегват религиозните предупреждения и общественото неодобрение, встъпвайки в полова връзка преди това. Защо? Най-вероятният отговор може да се крие в пълното отсъствие на логика в изискванията на обществото и религията. Липса на ясно обяснение, а още по-точно, на познания за същността на енергията на любовта.

Енергията на любовта активизира целият комплекс от чувства в човека, ускорява мисловните процеси. И тази енергия може да се сравни в най-високата точна на вдъхновението, което предполага по-нататъшни действия.

Влюбените в Древна Русия, благодарение на най-високата си култура на човешки взаимоотношения и познанията си, по естествен път са насочвали енергията на любовта и половото влечение към действие за сътворение на пространство за бъдещия си съвместен живот.“

* * *

„Да се надмине твореното от двама влюбени чрез научни изследвания едва ли е възможно. В потвърждение на това предположение е и следното твърдение на Анастасия: «Не ще да е по силите на учения свят дори нещо подобно на прекрасното имение да създаде още и заради това, че има закон във Вселената – дори само един Творец, вдъхновен от любов, е по-силен от всички науки, лишени от любов.»“

„С логика, рационализъм, висша духовност и култура са изпълнени всички действия на участниците в събитията, отразени в разказа на Анастасия за сватбения обред. И колко посредствена изглежда пред тях съвременната сватба, където основното нещо е гощавката с обилното поглъщане на храна и употреба на алкохол.“

„Представените от Анастасия притчи и обреди на древната езическа, или по израза на Анастасия – ведическа Русия, със своята емоционална, смислова и информационна наситеност превъзхождат всички известни ни отпреди сказания, характеризиращи историческото минало.

Пред тях бледнее дори така известното «Слово за Игоревия полк.»“

„Със своите повествования за ведическа Русия Анастасия фактически ни открива високо духовната култура на неизвестна нам от преди цивилизация. Променя се из корен битувашата в науката представа за историята не само на нашата страна, но и на цялото човечество.

Така неочаквания и фундаментален поврат и простотата с която беше направен обрък много светила на съвременната наука. И за да могат някак си да се задържат в рамките на постигнатото научно положение, мнозина се опитват да си дават вид, че нищо не се е случило, че не са запознати с тази информация.

Те приличат на щрауса, който крие главата си в пясъка. Информацията съществува, тя е наистина безценна и сензационна, тя все повече ще се търси от обществото.“

* * *

Аз ви цитирах, уважаеми читатели, изказванията на отделни учени-изследователи. Както виждате те потвърждават важната информационна значимост, съдържащата се в изказванията на Анастасия. Говорят също и за обръкването в научния свят.

Но обръкването е едно, а съвсем друго е противопоставянето, прилаганите усилия да не се допусне разпространението на тази информация, която хвърля светлина върху историята на нашата страна, на нашия народ.

Някой много се плаши от възможността да се докоснем до културата и знанията на нашите прародители. Кой? Под чие давление и по каква програма действат и днес онези, които наричат нашите прародители варварски езичници, които са превърнали великата дума „езичник“ в нещо, под което се подразбира „ужасно“ и изостанало?

И защо нашите историци са се съгласили с това определение? Ако са се съгласили, то тогава те не са наши историци.

А и въобще дали са историци? Ако и досега не могат да ни кажат нищо ясно за история с едва хилядолетна давност, но едновременно с това оскърбяват или се съгласяват с оскърбленията за тази давност, то това не са историци на Русия, а предатели или наемници, действащи някому в угода.

И ние не бива повече да се надяваме на тях. Необходимо е сами, със собствени усилия, по трошички, по аналогии, да възстановим собственото си минало и да реабилитираме своите прародители и себе си. И ако ние не направим това...

* * *

Мнозина от читателите на книгите от серията „Звънящите кедри на Русия“ вече са започнали да пишат за децата си своята родова книга. Някому ще се прииска да изкаже свое мнение за историята на Древна Русия. Да разкаже на децата си от кого сме произлезли. Но какво ще може да напише за своето минало? Нима ще пишем тези глупости, които са ни внушили?

Може ли да не пишем нищо за миналото, все едно, че не го е имало? Няма да стане. Тогава вместо нас, някой ще поднася на децата отново и отново това, което е изгоднo някому.

Някой ще си помисли: „Но как ние простите хора, не учени-историчи, ще можем да възстановим историята отпреди две-три хиляди години?“ Ще можем! Защото ще го правим не по поръчка, а по повеля на сърцето и ума. Аз се опитвам да започна, но нека всички заедно да съберем сказанията, фактите и аналогите, кой каквото може, и да започнем да сформираме историята на своя род.

Нека започнем заедно да мислим и разсъждаваме. И, повтарям, дори по аналогия може да се възстанови много. Ето как с прави това по аналогия. Вижте.

* * *

Преди повече от две хиляди години съществувала могъщата Римска империя. Съществувало римско право, сенат, императори. Градовете на империята били украсени с епохални здания, и в столицата имало водопровод. Имало библиотеки и се развивали изкуствата. Римската империя водила не малко войни.

На фона на развитите в предхристиянския период държави почти напълно липсва информация за Руската държава. За нейното държавно устройство, територия, култура.

Може би не е съществувала? Разбира се, че е съществувала, от историческите извори е известно, че в момента на покръстването в Русия е имало градове и княжества. И княз Владимир, по време на който е покръстена Русия, далеч не е бил първият княз. Същите извори говорят и за неговия баща княз Светослав.

Значи, Русия е съществувала по времето на Римската империя. Съществували са градовете ѝ и множество богати селища. Именно богати, защото градовете на Древна Русия се образували не само като столици на княжества, но и като занаятчийски и търговски центрове,

обслужващи много околни селища.

При бедни селища е невъзможно зараждането на град. Просто не би имало кой да финансира строителството му, а и после не би имало кой да употребява произведеното от града.

* * *

А сега нека се опитаме да определим: силна или слаба държава е била дохристиянска Русия? Нека предположим, че била много, много слаба. Освен това историците твърдят, че Русия е била разделена на дребни местни княжества, които постоянно враждували помежду си.

Но пак възниква въпрос – ако дохристиянска Русия е представлявала слаба, раздирана от междуособни конфликти държава, то защо не са се опитали да я завоюват могъщите държави?

Слабата в сравнение с другите, да не говорим за самата Римска империя, руска държава едва ли би изисквала големи усилия да бъде завоювана, да бъде превърната в колония и да се получава данък от нея. Но ето че оттук започват тайнствеността и загадките.

В историческите документи на Римската империя и други мощни държавни образувания от онова време не са фиксирани факти за нападение срещу Русия.

Както ни е известно, към момента на покръстването Русия е била самостоятелна, не завоювана от никого държава.

И защо ли никой не се е опитал да завоюва езическа Русия?

Може би тя е притежавала огромна, добре организирана и екипирана армия? Не, не е притежавала. Дори в периода на князете е имало само дружини, които по численост значително са отстъпвали на римските легиони.

Никога няма да узнаем каква е историческата истина, ако изначално вземем за основа лъжливи измислици за езически, а още повече за ведическа Русия.

И обратното, всичко си отива по местата, ако приемем и разберем точно противоположното.

Ведическа, докняжеска Русия е била високо духовна, високо организирана цивилизация. Именно онази „изгубена“ цивилизация на земята, за която впоследствие ще се разказват легенди.

Умишлено назовах Древна Русия не държава, а цивилизация защото, за еталони за държавност от онова време са смятани Египет и Рим, в които са управлявали върховни управници, жреци и забогателите за сметка на робите нотабили.

Общественият строй на Русия е бил по-съвършен и цивилизован от този в Египет и Рим.

* * *

В Русия по онова време изобщо не е имало робство. Не е имало и отделни враждуващи помежду си княжества. Русия се състояла от прекрасни родови имения. Решенията се взимали на „вече“ – народни събрания. Информацията се разнасяла от влѣхви.

Но погледнете как са подменени понятията, изопачен е смисълът на думата „цивилизация“. Египет, където жреците и фараоните управлявали целия народ, е наричан силна, високо развита и цивилизована държава, а Русия от онова време – изостанала, не цивилизована, слаба, без държавност. Ни повече ни по-малко! Значи ли щом не е имало робство и налудничави управници, че не е била държава и че е била нецивилизована?

И пак същия въпрос.

А защо тогава никой не е завоювал Рус?

Опити за се завладеят ведрусите, разбира се е имало. Но тези, които са извършили тези опити винаги се стараели да изтрият дори от собствената си памет резултата от тях. Ето какво разказа Анастасия за един от тези опити отпреди повече от две хиляди години.

СРАЖЕНИЕ

– В онези времена все още преобладавала културата на ведическия начин на живот в Русия. Още нямали ведруските градове. Но селища множество, богати с необикновена храна, радост и светли хора, живеещи в имения родоци, съставяли Русия. В същите онези времена имало други страни, които с градове се кичели, все повече и повече при тях преобладавала властта на парите над човешките стремежи. Имало армии големи и с тяхна помощ властителите се опитвали да подчинят на себе си света. Пред тъмната сила се преклонили много страни.

Срещу Русия бил изпратен подбран римски легион. Пет хиляди воини се приближили към границата на първото селище. И изградили близо до края му лагер страшен.

Военачалниците позовали при себе си старейшините. Без да изпитват страх пред силата голяма дошли старейшините. Военачалниците пояснили че идват от страна, от всички най-могъща и затова са длъжни всички селища да им плащат данък.

Старците от селището малко отговорили, със своята храна че не биха искали да хранят не добрите и с това грамадата от тъмни сили да подхранват.

Военачалникът най-главен на старшият от старците на селището казал:

– Знаех за варварството и бита ви необичаен. Вашият ум дори съотношението на нашите сили не може да прецени. В цивилизованата ни империя с такъв ум няма да бъдете никога свободни. Или роби ще бъдете или съвсем ще ви няма.

Старейшината на ведруското селище отговорил:

– Няма да го има онзи, който не е способен с Божествена храна да се нахрани. Виж.

И с тези думи старецът-ведрус прекрасни и еднакви и свежи ябълки от джоба си извадил. Военачалниците с блестящи доспехи огледал, но погледът си спрял на млад обикновен войник. Към него приближил, една от ябълките му протегнал и казал:

– Вземи, синко, нека този плод да се хареса на душата ти.

Взел римският воин редови плода и го захапал под погледите на редом стоящите. Блаженство осветило лика на младия воин за завист на останалите.

Старейшината с втора прекрасна ябълка в ръка, към военачалника пак се обърна, към него се приближил и произнесъл:

– Душата ми не се скъпи да поднесе прекрасен плод и на тебе. Какво това ще значи, опитай се сам да разбереш.

Положил старецът-ведрус втората ябълка в краката на военачалника.

– Как може старче, да си така дързък пред пълководеца заслужил в боевете? – възкликнал римски ординарец и бързо вдигнал ябълката и ахнал от удивление.

И всички с чинове отличени, и тяхната прислуга замрели докато гледали... Пред очите им в ръката на ординареца гниела прекрасната ябълка. Пред очите им, внезапно появили се мушици изяждали гниешият плод. И продължавал старецът ведрус:

– Със злато да купи и със сила да вземе плодовете на Божествената благодат, никой не може. Властител можеш да се наречеш, да си внушиш увереност, че страни покоряваш, но при това ще вкушваш гнилоч единствено.

* * *

– Това не е мистика, Владимир, разбери, отгледаните с любов плодове, могат да отдадат своята благодат само на онзи, който любов в тях е вселил, или на друг, комуто стопанинът им ги предава по своя воля. Така устроено е всичко във Вселената и като доказателство ти днешният ден внимателно погледни. Хората се хранят като обречени с отдавна не пресни плодове.

– Ами богатите? Онези, които управляват света?

– За тях храната е още по-голям проблем. Те се страхуват от отровни плодове или блюда изискани. И карат приближените си преди тях храната да опитват. Продуктите поставят под охрана и служби специално, но напразно... Много управници умирали са в мъки от храна негодна. Масло от кедър, което е най-целебно, обърни внимание, мнозина се опитват да изкарват. Но по целебност маслото им се различава, защото помислите на производителите са различни.

И старецът ведрус не бил мистик, той само казал, това което в Русия ведическа знаел всеки малчуган.

* * *

Но предизвикал гняв ведрусът и бил заловен. Затворен в клетка за

да гледа как горят градините и къщите на неговото селище и как в окови оковани пред него вървят мъже, жени и децата.

Говорел му военачалникът със злоба:

– Гледай старче. Съплеменниците ти роби са сега. Пред свитата си ти се пошегува с мене зле, плодът, който ми даде – развали за миг. Сега съплеменниците ти са роби, и ще отглеждат под страх от смърт негниещи плодове.

– Под страх от смърт може да се отгледа само смъртоносно, дори видът му да е благовиден. Ти си примитивен. Да покориш страната ми не можеш. Пуснах аз гълъб с вест за тебе. На всички влхвите ще разкажат щом гълъба видят...

Заповед дал римския военачалник. Към всички селища ведруски да го доставят се устремили вестоносци. Заповедта изисквала представителни хора от всяко селище да дойдат и да видят колко са силни и обучени за война и как са въоръжени войските му. И че са способни да изтрият от лицето на земята селищата непокорни, и в робство да отведат младите жени и децата. Да носят всички данък за воините страшни. И занаят пред есента да събират за държавата му данък и само да го донасят там.

В назначения в заповедта ден, от изгрев слънце деветдесет юноши ведруски застанали пред лагера огромен.

Отпред стоял известният ти Радомир. Облечен с риза с любов извезана от Любомила. И в светли ризи били зад него юношите също.

Главите русокоси шлемове железни не покривали. Ленти сплетени от треви обвивали главите им. Нямали щитове за да се пазят от смъртоносни удари. От пояса на всеки млад ведрус висели само по два меча. Мълчаливо те стояли, държали за юзда конете си и много от жребците не били оседлани.

Събрали се на съвет военачалниците на войската обучена и петхилядна, гледали юноши деветдесет. Старшият военачалник приближил към клетката, в която бил заключен ведрусът от изгореното селище, и запитал:

– Какво може да значат тези хлапетии? Аз заповядах на старейшините от всичките селища да се представят за да чуят законите на императора на моята страна.

Ведрусът от клетката му отговорил:

– Старейшините в селищата знаят за какво искаш да им говориш ти. Твоите речи са им неприятни. И са решили да не идват при неприятното. Пред лагера на твоите войски са само деветдесетте юноши от

съседното селище. Мечове имат на поясите си и е възможно да искат бой да приемат.

„О, безмозъчни варвари, – размислял главният началник, – да изпратя в бой с тях част от войниците и да ги изколя, разбира се няма да е много трудно. Но каква полза от мъртви тела? Дали не е по-добре да им обясня и да отведа за императора здрави роби?“

– Послушай старче, – обърнал се военачалникът към ведруса, – младите те почитат. Ти им обясни безсмислието на неравното сражение. Предложи им да се предадат. Ще ги оставя живи. Разбира се аз всички ще пленя, ще ги направя роби. Но ще живеят те не във варварска страна, и дрехи ще получат и храна, когато станат послушни роби. Ти старче им обясни безсмислието на сражението кръвопролитно и неравно.

Ведрусът отговорил:

– Сега ще се опитам. Ще им обясня. Сам виждам, че е заиграла кръвта на младите ведруси.

– Тогава, старче, говори.

Ведрусът заговорил от клетката високо, за да го чуят стоящите пред лагера млади ведруси:

– Виждам на поясите ви два меча, синове мои. И виждам редом с вас жребци разпалени. Вие ги държите на юзда, не ги изморявате, а пазите силите им за война. В боя да влезете сте решили, мъдър е предводителят ви Радомир. Отговорете ми.

Видели и военачалниците и войниците, как стъпил напред и ниско се поклонил Радомир на старейшината, който се намирал в клетката, и отговорил като потвърдил словата на ведруса.

– Така и мислех, – казал старецът ведрус и продължил:

– Ти Радомир си предводител, ти разбираш, вярвам, че силите пред теб на твоите не са равни.

И пак се поклонил Радомир пред словата на ведруса, като по този начин му отговорил утвърдително.

Доволни били военачалниците от диалога. Но следващото неизказано ги удивило. Старецът-ведрус продължил:

– Радомире, ти си млад, твоята мисъл се носи бързо, тогава запази ти пришелците живи. Не убивай всички. Накарай ги да си отидат, оръжие да сложат, и вече никога да не си играят с него.

Отначало сякаш онемели военачалниците от словата необикновени на ведруса. После раздразнено възкликнал главният:

– Ти си откачил! Загубил си ума си старче! Кой на кого тук може да запази живота – не разбираш. На смърт обрече ти твоите съплеменници.

Сега аз заповед ще дам...

– Ти закъсня, виж, беше замислен Радомир, но ето че се поклони пред моите думи, а значи ги разбра и ще ви остави живи.

В следващият миг видели военачалниците, как стоящите пред лагера юноши деветдесет скочили на конете и стремително препуснали към лагера. Военачалникът успял да заповяда на част от притичали воители да се приготвят да посрещат ведруските конници в град от стрели.

Но конниците, когато стигнали до разстояние, когато можела стрела да ги поразити, внезапно от конете скочили и побягнали редом с тях.

Плътно дошли до римската войска младите ведруси и образували овал, в средата на който се намирала половината от отряда и конете, втората половина се врязала в редовете на римляните и встъпила в бой.

Във всяка ръка воинът ведрус държал меч. Но не съсичали на място, а избивали оръжието от ръцете на противника, без да го раняват смъртоносно.

Ранените и обезоръжени римски легионери не давали възможност нови войници веднага да ги заменят.

Малък отряд ведруси стремително пробил си път към шатрата на главния военачалник.

С меч Радомир разсякъл ключалката на клетката, в която се намирал старецът-ведрус, и му се поклонил, после го подхванал и леко го метнал на коня си.

Двама млади воители от отряда на Радомир хванали главния военачалник, метнали го на друг кон и го отвели в средата на своя овал.

Бързо си пробивал път, но не в обратната посока с напред, отрядът отчаяно храбър, и скоро излезли от навалищата на римската войска, скочили на конете си, но само след минути езда се спрели до малък хълм, отново слезли, почти всички легнали в тревата, разперили ръце и замрели.

Плененият римски военачалник с удивление видял, че легналите на тревата ведруси здраво спяли. Благит усмивки осветявали лицата им, мирно пощипвали трева жребците застанали редом де всеки един от спящите. Само двама часовоит наблюдавали действията на римската войска.

Останали без пълководец римските военачалници известно време спорили, като се обвинявали един друг за случилото се, а после спорили кой да командва и как да се действа.

В края на краищата решили да преследват отряда ведруси с хиляда конници, почти цялата конница. Останалите да потеглят в посока на

преследваните в случай на непредвидени събития или попълване на отряда на ведрусите с нови сили. Макар че причината за това решение да бил само страхът.

Отрядът от хиляда добре екипирани конници се хвърлил в преследване. Щом редовете конни на римляните започнали да излизат от лагера, един от воините на Радомир, седящ на коня си, с рога си затръбил.

Лежащите на земята ведруси тутакси скочили, хванали за юздите своите жребци и с тях побягнали. Ведрусите, отдъхнали след боя, тичали много бързо, но конницата римска носеща се след тях макар и бавно, много бавно, но ги настигала.

Командирът на конницата в предчувствие, че ще успее да настигне бягащите зад заповед за ускорение на ездата и тръбач затръбил.

Пришпорените хиляди, и без това вече запенени коне, ускорили и без това бясната си езда, и съкращавали разстоянието до бягащите ведруси. Оставало съвсем малко...

Възбуденият комадир още веднъж поискал да се ускори ездата. И пак затръбил тръбач... Паднали няколко римски коня, преуморени от бесния галоп. Никой не им обърнал внимание, римските конници вече изваждали от ножниците мечовете, за да поразят бягащите, но изведнъж...

При звука на рога всички ведруси бягащи се метнали на своите коне и... Разстоянието между догонващите започнало да се увеличава.

Плененият римски военачалник разбрал: опазили ведрусите силите на своите коне и сега не можеш ги настигна. Те заменили и конете, които носели него и стареца-ведрус. И видял още римлянинът, че не седели, а ничком лежали на гърбовете на конете си ведрусите, вкопчени в гривите, те отново спели.

Помислил римлянинът: „Защо им е сега да си възстановяват силите?“ и едва по-късно той разбрал...

Римляните възбудени от преследването, яростно пришпорвали конете си, те падали под тях, но и най-издръжливите, носещи по време на ездата облечени с доспехи тежки конници, не могли да догонят конете на ведрусите не уморени от езда.

Началникът на конницата, щом осъзнал, че няма да догони отрядът на ведрусите, спрял и заповядал на всички на слязат на земята. Ни било късно, част от конете вече били преуморени и падали на колене.

„Всички да почиват.“ – команда дал началникът на конницата римска. Тогава видели, войниците, които слезли от уморените си коне, как право към тях като вихър отрядът на ведрусите се носел.

Държали готови младите конници по меч във всяка ръка. Препускали край спешените римляни и войниците ранявали избивайки оръжието от ръцете им.

И ужас обхванал целия римски легион. И всички те побягнали към помощта, която идвала към тях пешком. А ведруският отряд препускал на коне след бягащите, но неясно защо не си застигал. Ведрусите не се докосвали до падналите от умора римски воители.

Тълпата тежко ходещи, вече не тичащи, а олюляващи се от умора воители се спряла изведнъж, виждайки пред себе си Радомир с два меча и зад него конници, пълни със сили и спокойни.

Отпуснали се на земята римляните и които все още имали оръжие го сложили пред себе си. И обезсилени пред ведрусите зачакали разправа.

С другарите си Радомир вървял между римските войниците седящи на тревата. Лежали ведруските мечове в ножниците. Говорели с войниците и Радомир и неговите другари за живота. Снемали превръзките от главите си, изплетени от треви и давали ги на ранените войници, на раните си да наложат живителни треви.

Тревите спирали кръвта от раните течаша и болката отнемали. Главния военачалник върнали на римския легион.

* * *

Влизали в Рим колони стройни, завръщали се от похода във ведическа Рус.

Бил известен императорът за странностите, случили се с воините му подбрани от легионите на Рим. Когато сам видял войниците и командирите си, няколко седмици в смущение останал императорът.

После издал тайна заповед. Да се извадят от армията всичките отряди, войниците и командирите, които ходили на поход в Рус ведическа. И в разни краища на империята те да се разселят. И строго забранил дори сред кръг приятелски или пред близки родственици за този поход да не се говори.

Самият император повече никога в Русия не изпратил войски за война. И в книга тайна за приемниците си написал: „Ако империята да запазите държите, и не помисляйте с ведрусите да водите война.“

Не бил глупав императорът. Той разбрал, когато видял завърналите се от похода войници: войските му се върнали цели и невредими, но нямало плячка с тях, в лицата им нямало злоба, нямало в тях желание да служат. Ако оставел ги такива в армията имперска, кой знае, може би, с

подобно нежелание да влизат в бой, цялата армия те биха заразили.

* * *

Приемникът на императора все пак опитал пак да завладее ведрусите. За тактиката им научил много от тези, които с тях по-рано са се запознали. В поход към Рус, той десет хиляди воители изпратил.

И пак приближили до малкото селище ведруско, и изградили лагер, и бързо укрепление издигнали. Старейшините да извикат изпратили вестоносци.

А в уговорения час военачалниците видели, че откъм селището на ведрусите в лагера страшен идват само едно момиченце на десет и с нея малчуган към пет годишен. Пред тях отдръпнали се воините, и към центъра на лагера, спорейки помежду си децата вървели. Малкият, дърпайки сестра си за полата казал:

– Ако ти, Палашечка-сестрице, не ми дадеш да вода сам аз преговорите, за тебе нещо лошо ще помисля.

– Какво за мене лошо си измислил, немирнико?-попитала сестрата брат си.

– Ще си помисля аз за тебе Палашечка-сестрице, че си се родила една много вредна мома.

– Не е хубаво да мислиш така.

– Щом не е хубаво тогава нека аз да вода преговорите с врага.

– Ако се съглася какво за мен ще мислиш?

– Ще си помисля, че си от всички по-красива, по-умна и добра, моя Палашечка-сестрице.

– Ти преговорите започни, братче. Не ми се иска с празноглавци да общувам.

Пред военачалниците застанали децата смело, и малкият брат, без никак да се вълнува, казал:

– Моя бащица да съобща на всички ми заръча, че в нашето селище на капището днес има празник. Всяка година той се празнува там. И целия народ на капището весели се всяка година. Не му се иска, така каза моя бащица, не му се иска да се откъсва от празненството и да говори за дреболии с вас. Изпрати мен – а пък се залепи сестра ми...

Главният военачалник чак писнал от думите на дръзкото дете. Той побледнял, хванал си меч;

– Ти, отроче дръзко, как смееш да говориш тъй пред мене? Ще бъдеш до дълбока старост роб при конете ми... А пък сестра ти...

– Ех, чиченца, – намесила се в разговора и сестрата, – ах, чиченца,

по-бързичко хвърляйте вашите дрънкулки-мечове, щитове и копия, бягайте бързичко към къщи. Със всички сили бягайте. Там облаче се приближава, то с пришелците изобщо няма да говори. То и без разговори може в бой да встъпи.

Своето възелче момичето развило, взело от него щипка някакъв пращец, брат си посипала, после още малко взела и изсипала и върху себе си.

А облачето ниско над земята стремително летяло право към римляните, бучало и растяло по размери. Покрило стана. И скоро доспехите на римляните лежали на земята, и щитовете им и копията, и мечовете. Шатрите на военачалниците и войнишките палатки – празни. Стояли наскраб на римляните брата и сестрата, и брата говорел на по-голямата си сестра.

– И все пак ти не ми даде да поговоря с враговете, Палашечка-сестрице. Аз не им казах всичко, каквото исках.

– Затова пък започна ти. Не се сърди ако малко съм попречила на теб ведрусавоин, защитника на родната земя.

– Добре де. Все пак ще си мисля, че си имам не вредна, а красива и добра сестрица.

Пристъпвайки между захвърлени доспехи, към селището си вървяли сестра-красавица и брат.

Съвсем не изглеждало голямо облачето, което се отдалечавало. Не било голямо, но в него десет хиляди отбрани римски воители от Рим, към къщи в ужас бягали. И падали и ставали. И пак обхванати от ужас бягали.

Не мисли, че има тук мистика Владимир. Ведрусите просто взели решение. Във всяко имение, а в селището имало повече от двеста... всеки в своето имение отворил по десет пчелни кошера... Във всеки кошер имало по около петнадесет хиляди пчели. Сам пресметни колко пчели в облака имало. От множество пчелни ужилвания настъпва отначало силен сърбеж, а после болка. После възможно е и да заспи човек и този сън ще бъде смъртоносен.

* * *

Ето така и продължили щастливите ведруси да живеят, без да познаят войни и бедни. Векове наред за тях не били страшни никакви външни врагове. И все пак Рус е била покорена. Когато, поддала се на хитри уловки, в себе си сила срещу себе си, сама произвела.

* * *

Анастасия представи няколко притчи, разказвайки за живота на ведическа Русия. Възможно е и още някой да има информация за живота на хората от онова време във форма на древни сказания. Не можем да се надяваме на ръкописни извори, защото както знаем от историята, те старателно са се унищожавали. Те се изгаряли в Италия, Англия, Франция и особено ревниво в Русия.

Но на ония, които яростно унищожавали културата на нашите пра-родители не се удало да я изгорят от дълбините на сърцата и душите на хората.

Ние сме длъжни да знаем своята история. Да я знаем и уважаваме. Но ни е нужно и да разбираме: ведизмът и християнството – това са все етапи от нашата история. Нито един от тях ние не бива да пренебрегваме. Опълчвайки се срещу един от тях, ще се опълчим пак срещу самите себе си. И към християнството трябва да се отнасяме с разбиране и уважение. И към други вероизповедания също. Само тогава етапите на нашата история ще станат здрав фундамент на прекрасното бъдеще. Но това може да стане ако знаем и разбираме. Ако оценяваме етапите на нашата история, като уроци за построяване на бъдещето. Иначе ще живеем в свят на абсурда.

Правителствата и законодатели в различни страни се борят с тероризма. Издават закони, които забраняват разпалването на расова и религиозна вражда. И в същото време в същите държави са официално разрешени и се поддържат вероучения, в които уж в името на Бога се извършват мащабни терористични актове за постигането на политически цели.

ПРЕКРАСНИТЕ ПРАЗНИЦИ НА ВЕДРУСИЯ

В някаква степен можем да съдим за ведическата култура и по съхранените се до наши дни някои празници. Те и днес си остават най-любими и популярни сред народа, независимо от това, че в тях са останали само елементи от първоначалните действия. Кои са тези празници? Нова година, Масленица и Троица. Ще разгледам тук само най-известния пример. Най-големи изменения е претърпяло празнуването на Троица.

Този празник се провежда в началото на юни. Както знаете днес на Троица хората ходят на гробище, при гробовете на своите роднини.

Отивайки на гробището те оправят гробовете, поправят оградките. Мнозина носят алкохол, пийват край гроба, оставят по чашка и парче хляб и за починалия. Разговарят помежду си, спомняйки си живота на починалия. Мнозина смятат за нужно да поплачат над гробовете. Доказателство за това, че този чисто езически празник е претърпял сериозни изменения служи следното.

Във времената на ведизма, а впоследствие и в езичесвото не е имало скръбни и тъжни празници. Всеки ден е давал на хората заряд от положителна енергия, предавал на младежта знанията на предците.

И денят на паметта във ведическите времена значително се отличавал от днешния.

Не имало походи към гробища, и оплакване на гроба на починалите.

Във ведическите времена изобщо не е имало гробища. Починалите са погребвали в родовите имения, без да отбелязват гроба с надгробни плочи или гробници. Правел се малък хълм, който с течение на времето за изравнявал със земята.

Ведрусите смятали, че най-добрия спомен за човека трябва да бъде направеното през живота му.

Познаването на природата, и силата на човешката мисъл довели ведрусите до заключението, че ако всички родственици мислено моделират смърт, то мисълта им няма да даде на душата на починалия да добие нова плът.

В денят на паметта на предците в най-старото имение сутрин се сбирали всички членове на семейството. В тяхно присъствие най-старшият, обикновено това бил дядо или прадедо, отивал при младото поколение, при децата. Започвал да общува с тях примерно по такъв начин:

– Когато твоят баща беше голям почти колкото тебе днес, – говорел дядото на внука шестгодишен, – той посади ето тази млада фиданка. Мина време и от нея порасна ето тази голяма ябълка, раждаща плод, – дядото водел внука си към дървото, докосвал го, и внукът милвал ябълката.

После дядото се приближавал и към други насаждения и разказвал кой ги е посадил. Всички членове на семейството можели да помагат на дядото със свои спомени, разказвали и весели истории или говорели за изпитанията от тях усещания.

В края членовете на рода се приближавали към най-главното – родовото дърво – кедр или дъб.

– А ето това дърво, – продължавал своя разказ старейшината на рода, – е посадил пращадото на моя пращядо.

После започвало съвместно обсъждане: защо била избрана точно тази порода, а не друга. Защо далечният пращядо е посадил дървото именно на това място, а не по надясно или наляво. Едни задавали въпроси, други отговаряли. Понякога започвал спор. И често се случвало, в разгара на спора внезапно някое от децата, без само да забелязва, да изрича странна фраза: „Но как не разбирате, аз посадих това дърво именно тук, защото...“

Възрастните членове на семейството веднага разбирали, ч малчуганът съдържа в себе си и душата, и чувствата и знанията на далечния пращядо. И се гордеели с това, че не се лута душата му в просторите вселенски. Не се е разпаднала на дребни частици, а продължава да живее в съвършенство, вече живот.

Езичеството, а още повече ведизмът, е трудно да се нарече религия. По-правилно би било да се каже „култура на начина на живот“. Велика култура на една живяла на земята високо духовна цивилизация.

На тази цивилизация не й е било нужно да вярва в Бог.

Хората от тази цивилизация познавали Бога.

Хората от тази цивилизация общували с Бога, разбирали мислите на Създателя.

Хората от тази цивилизация знаели предназначението на всяка тревичка, мушица и планета.

Хората от тази цивилизация и днес спят в нашите души. Те със сигурност ще се събудят. Весели, жизнерадостни съзидатели на прекрасна планета, децата на Бога – ведрусите!

Това не са просто думи. Доказателства има колкото искате. Едно от тях е Япония.

Както е известно, в XVI век християните започнали доста усилено да проповядват своята религия в Япония. Обаче, след като наблюдавал резултатите от дейността на християнските мисионери, Тонугава Иеясу, японският управник по това време забранил християнството.

Япония и днес е страна, най-близка до езичеството, със своята национална религия „шинтоизъм“.

„Шинтоизъм“ в превод означава „път на боговете“. Целта на човека според шинтоизма е хармонично да съществува с природата.

И какво? Нима начинът на живот на японците е ужасен и нецивилизован? Нали така се тълкува живота на човека от езическия период. Лъжа. Всичко е точно обратното.

Мнозина японци пишат стихове, трепетно се отнасят към природата. Именно от японската икебана се възхищава целия свят. А увлечението към това изящно изкуство е присъщо не само на професионалните художници-флористи в Япония. Икебана може да се види едва ли не във всяко японско жилище. Особено отношение имат японците и към своите деца. Възрастните полагат максимални усилия да осигурят пълна свобода на детето.

Ще кажете, поети, художници... Но нивото и на японските технологии превъзхожда даже най-развитите страни. С тях е трудно да се конкурират и в областта на електрониката и в областта на автомобилостроенето. А като говорим за съвременна езическа страна ние говорим само за елементи на езичество. Какъв ли тип човек би могло да има при пълна езическа култура?

Ясно е само едно, по ниво на знания и духовност, той значително би превъзхождал съвременния тип човек. Но някому е много необходимо да ни обърква, като ни внушава точно обратното.

Япония не е изключение, и не е единствения пример. От дълбините на хилядолетията до нас са достигнали имената на такива гениални поети, мислители и учени, като Архимед, Сократ, Демокрит, Хераклит, Платон, Аристотел. Те са живели от двеста до шестстотин години преди Рождеството Христово. Къде са живели? В Гърция – също все още езическа страна в онези времена. Япония, Гърция, Рим, Египет и техните древни храмови постройки, антично изкуство, празници и традиции и днес свидетелстват за културното ниво на тези народи.

А какво могат да представят нашите истории за Русия от този период?

Нищо.

Как да се намерят зрими доказателства за това, че във ведическа

Русия са живели художници, хора-поети, славни воители, които никога и никого не са нападали, но прекрасно са владеели оръжието.

Казах на Анастасия:

– Ако не се намерят зрими доказателства за културата на ведическа Русия, то никой няма да повярва в нея. Твоите разказа за нея ще бъдат оценени като легенди. Красиви, разбира се, но все пак легенди. В трудовете на историците, както сам се убедих е безсмислено да се търси. Остава само ти. Ще можеш ли да покажеш зрими доказателства. Анастасия?

– Да, ще мога. Тъй като доказателствата са огромно множество.

Тогава кажи, на кое място трябва да се направят разкопки?

– Защо пък разкопки? Доказателство за културата на ведрусите са много човешки жилища.

– Какви жилища? Какво имаш предвид?

– Обърни внимание Владимир на днешните къщи, които хората строят и ги сравни с онези, в селото построени, където ти сега живееш. Почти всички стари къщи в това село са с резба украсени. Ти си виждал и по-стари къщи, когато беше в града-музей Суздал.

– Да, и те всички имат още по-хубава резба. А и не само къщите, но и вратите и портичките също са произведения на изкуството.

– Значи, колкото по-назад отиваш в миналото на народа на своята страна, толкова по-красиво оформено виждаш жилището на човека.

И в музеите можеш да видиш украсени с красива резба чекрък, чаша за пиене, а и други домашни предмети, които са били в бита преди триста и петстотин години. Както сам виждаш Владимир, с отдалечаването в дълбините на вековете изкуството на майсторите все нараства.

В нито една страна в света, в продължение на много векове не се наблюдава такова масово творчество в народа. Забележи, Владимир, не на отделни художници изпълняващи поръчките на богати велможи, а на абсолютно целия народ. Сам съди, ако виждаш в музея обикновена хурка, то виждаш предмет не на царя, царицата или някой велможа. Ти виждаш предмет, който се е намирал във всеки дом. С любов са украсявали с дантелена дърворезба и всички къщи, включително оградата, рисували са всички съдове в дома, бродирани са дрехите. И са го правили не специални майстори-художници, те би трябвало да бъдат немислимо количество. Това е прavelo всяко ведруско семейство само.

С творчество се занимавал целия народ. Това говори, че целия народ е живял в благоденствие. За да може да отделя много време за творчество, му е нужно време. Не е истина това, което казват вашите

историци, че в древността хората са се занимавали единствено с това, превили гръб да обработват своите земеделски участъци. Ако това беше истина нямаше да им остава време за творчество. А те са го имали. Що се отнася до владееето на оръжието, то пак сам помисли, ако те с една брадва са можели да правят такива красиви жилища, то тогава навярно са я владееели както художника четката.

Знаеш ли какво развлечение-съревнование са измисляли през Масленица? Забивали в земята две високи греди на разстояние три метра една от друга. Двама мъже отивали при гредите. Във всяка ръка държали по една брадва. Завързвали очите на мъжете. И те работели с двете ръце едновременно, съревноавали се, кой по-бързо ще отсеке гредата. Но това не е всичко, те трябвало така да я отсекаат, че тя да падне точно върху редом стоящата и да я повали.

ВАЖНИТЕ КНИГИ

Веднъж попитах дядото на Анастасия дали му се е случвало да чете някакви духовни или научни книги. Последва доста странен отговор:

– Само веднъж ми се е случвало да държа в ръка, да прелиствам и да чета записани в книга слова. Но всичко написано във важните книги ми е известно.

– Откъде? И какви са тези важни книги? Ако има важни, значи има и незначими.

– Има. А на теб защо ти е да си пълниш главата с всичко това?

– Как така защо? Културният, интелигентен човек трябва да е начетен. Когато се изказвам на читателските конференции се случва да ме питат дали съм чел тази или онази книга. А аз през живота си не съм чел много книги. Ето защо ми се иска да знам, кои книги първо трябва да прочета. За да прочета всичките един живот няма да стигне, дори ако от сутрин до вечер само с четене се занимавам. Затова трябва да знам за важните книги, за да не изглеждам съвсем профан.

– Знаеш ли Владимир, когато те питат на читателските конференции кои книги си прочел, ти отговори на хората, че познаваш всички книги.

– Не бива да отговарям така, ако не съм ги чел. Може да ме попитат какво е казал конкретния автор в някоя книга. Ако дори не съм държал в ръце книгата му, то нищо няма да мога да отговоря.

– Отговори просто: „Този автор нищо съществено не е казал.“ Нека този, който ти е обърнал внимание върху някоя книга да докаже обратното. Разбираш ли Владимир, само изглежда че книгите са много по количество. Всъщност важните дори и десет не достигат.

– А как да определя значимостта на книгата?

– С помощта на класификатор.

– А вие можете ли да ми дадете този класификатор? Поне временно.

– Разбира се, че мога да ти го дам, и на теб и на твоите читатели. Работата е там, че като класификатор за важността на книгите се явява начинът на живот на хората.

– Как така – начинът на живот? Той каква връзка има?

– В различни страни на света живеят хора. Човешките съобщества са обусловени от различията на страните. Културата на народите от

различните страни се различават една от друга. Различава се и начинът на живот и продължителността му. Културата на разните народности се формира под въздействието, между всичко друго, и на някоя значима книга. Обикновено, книга, която обуславя философията на народа, формираща типа религия, а следователно и начина на живот.

Например в Китай се смята за важно учението на Конфуций. Особена картина на света се е развивала в Китай от древни времена, накратко тя разглежда света като жива система.

Част от тази система са представите за „ин“ и „ян“. Ако те интересува начинът на живот на китайския народ, ако виждаш в него пример за цялото човечество, то прочети тогава книгата написана от Конфуций. Ако те интересува светоусещането на японците, житейските им постижения, то прочети тогава книга, разказваща за традиционната религия на тази страна – шинтоизма. В много отношения тя е сформирала начина на живот на японския народ.

Ако сметнеш, че най-щастливите хора живеят в християнския свят, тогава чети Библията. Важните книги са онези, които формират един или друг начин на живот на част от човешкото общество.

– Но в християнството има твърде много духовна литература освен самата Библия.

– Да, много е. Но ново в тях няма абсолютно нищо. Като правило, във всяка важна книга има една две основни мисли и философски изводи. Всички останали книги на тази тема просто повтарят тази мисъл и нищо ново няма да внесат в твоето светоусещане.

Ето например, една от основните мисли в Библията е тази, че на Бог трябва да покланяте или да изпълнявате неговите заповеди. По-късно се появяват множество книги, които разказват как по-добре трябва да се прави това. В едни се говори че трябва да се кръстите с два пръста, а в други – с три. Какви храмове, по-красиви на външен вид, да се вдигат. Цитират се стотици примери на поклонения, направени от различни хора, привърженици на поклонението. Съобщава се за войни и спорове около начините на поклонение.

Хората потъват в тези спорове и губят възможност да определят основната мисъл.

Хората престават да сравняват основната мисъл с други такива. Получава се, че четейки много книги все за едно и също, те не получават нова информация, а само затормозват аналитическите си възможности. И дори не се опитват да определят – наистина ли Бог иска от човека поклонение? Или може би Бог иска нещо съвсем друго?

Както виждаш, в продължение на две хиляди години стотици хиляди „духовни“ книги фактически говорят за едно и също.

Появата на нова обоснована мисъл за Взаимоотношенията между Бога и човека означава появата на нова значима книга за първи път от две хилядолетия. Когато тя се появи, предишната отиде в раздела исторически.

– Вие говорите за появата на нова важна книга? Как се нарича тя?

– „Сътворение“. В нея се съдържат нови мисли. И са обосновани. Главната мисъл в тази книга ясно и обосновано казва, какво Бог иска от човека, какво е на човека предназначението... Ти писа тази книга с думите на Анастасия и спомни си Владимир, какво Бог отговори на същностите вселенски: „Какво толкова пламенно желаеш“, – питали всички, – а той в отговор, уверен в своята мечта: „Съвместно творение и радост за всички от неговото съзercание.“

– Но къде са доказателствата, че тази фраза изразява желанията именно на Бога?

– Доказателствата са навсякъде. В самата тази фраза. В сърцето и душата човешка. В логиката на мислене. Сам прецени, ако се вземе за основа, че земята и човека са творения на Бога, то чувствата на Бога ще съответстват на чувствата на човека – родител на децата си. Всеки любящ родител би искал съвместно със своите деца да твори.

Втората част на фразата говори за това, какво творение точно Бог желае: „...и радост за всички от неговото съзercание.“ Кажете, какви творения биха могли да носят радост на абсолютно всички?

– На този въпрос е трудно да се отговори. Едни се радват на добра кола, други са равнодушни към машините. Едни обичат да ядат месо, други изобщо месо не вкусват. Дори битува поговорка сред народа: „Няма приятели по вкус и цвят.“ Едва ли би се намерил предмет, който да се харесва абсолютно на всички.

– И въпреки това е възможно. Например въздухът, водата, цветята...

– Но това е вече сътворено, а става дума за творение съвместно.

– Да, въздухът, водата и растителността са сътворени. Но са различни. Човекът може да направи така, че въздухът е изпълнен с прах и смъртоносни газове, и пак човекът може да изпълни с ефири въздуха, и с аромати, с цветен прашец. Различна бива и водата. Може например да се пие вода миришеща на хлор, а може да се пие и живителна вода. Насред растително многообразие хаос от боклук може да се създаде, но може също да сътворят живи картини с необикновена красота, радващи

очите и примамливи. В книгата „Сътворение“ има фраза за това.

– Ако книгата „Сътворение“, както вие казвате, е важна, то дали тя ще промени животът в обществото или някак ще му повлияе?

– Да, законът е такъв. Новата мисъл обезателно ще се въплъти в нов начин на живот на обществото.

– Но кога ще се стане? От издаването ѝ минаха вече две години.

– По-точно казано не „вече“, а само две. Но и за този относително кратък срок тя вече много неща сътвори, самият ти каза, че много хора вече се опитват нов начин на живот да изградят. Дори програми за държавното устройство вече се създават.

Да, казвах, тези проявления действително съществуват.

Виждаш ли? За осезаемо проявление на християнската идеология са били нужни триста години, а тук – само две. Мислите на Анастасия се материализират в реалния начин на живот на много народи, обединяват техните стремежи в един творчески порив на всеобщо сътворение.

Тя изля в пространството ново мислене, а това е събитие от вселенски мащаб. Следователно съответна оценка ще получи и книгата, в която тези мисли бяха огласени за пръв път.

– И значи аз ще бъда един от значимите писатели?

Ти няма да си един от... Ти ще си най-значимият Владимир. Внучката ми за любимия си не е замислила дори второстепенна роля.

– Не е съвсем така, в популярният вестник „Аргументи и факти“ публикуваха рейтинга на книгата, в него „Родова книга“ на второ място поставиха.

– Ще дойде време, когато мнозина от хората ще осъзнаят значимостта на книгите написани от теб. Тогава за тези книги първото място ще бъде малко. Само шест години са изминали, откакто първата си книжка ти написа, и не беше известен на никого, но днес ти си не просто известен. Чух, че са ти дали звание народен академик и са ти връчили диплом.

– Да, но това не е звание от традиционна академия, а на обществена.

– Именно на обществена. Цени това звание, то е по-висше от традиционното. Думата си е казал народът. Онези, които са осъзнали значимостта на казаното в твоите книги и са определили твоята значимост, те фактически са разбрали мислите на Анастасия, и са ги оценили. Това са могли да направят не прости хора, те ще успеят и да въплътят, да разберат и да материализират мислите. Така ще бъде. Само не се възгордявай, трябва без гордост срока си да издържиш.

– Ще се постарая. Още веднъж ще прочета от Анастасия казаното. Криминалета и всякаква белетристика, от само себе си е ясно, че няма да чета. В тях и в действителност няма кой знае какви мисли. Просто едно развлечение. Но един въпрос за мен неясен си остава. Да определиш дали една книга е значима първо трябва да я прочетеш. Но са написани книги в огромно количество, когато отидеш в библиотека, на лавиците й лежат десетки хиляди книги. На много от тях заглавията са претенциозни, чак до такива като „Разговори с Бога“, „Откриване на истината“, „Всички тайни на живота“. А всъщност четеш, четеш, а никаква нова мисъл в тях няма. Измежду десетки хиляди, може и да има една значима, но да се натъкнеш на нея, вероятността е едно към десет хиляди. Какво да правя?

– Нали това ти казвам: преди да прочетеш, ти виж живота на планетата и избери си място където ти харесва ситуацията на живота на народа и чети техните книги, размишлявай.

– Ами ако нищо не ми хареса? У всички народи са сходни бедите. Различия, разбира се, има, но като цяло... Екологията например, по цялата земя се влошава...

– Ами ако нищо не ти хареса, тогава помисли как да създаваш живот благообразен, и когато реши сам книга ще напишеш.

Сам? Без да чета нищо?

– Какво сам себе си объркваш Владимир? Нали сам казваш, че не можеш да откриеш достойни книги. Зад силните заглавия – единствено слова без смисъл, без нова мисъл. И в същото време се съмняваш и смяташ, че е невъзможно да бъдеш умен, без да четеш абра-кадабра. А между другото ще ти кажа, че от раждането си всеки човек се опитва главната книга да чете. Нейният език се отличава от буквите печатни, ти си спомни: „Този език има аромат и цвят...“

– Разбрах.

– Ами нея чети и размишлявай.

УПРАЖНЕНИЕ ЗА ТЕЛЕПОРТАЦИЯ

– Да, прав си Владимир, при днешното съзнание на повечето хора им изглежда невероятно сътвореното от Анастасия.

Но щом постигнат осъзнатост и състояние присъщо на хората от първоизточника, на тях самите ще им бъде смешно днешното удивление.

Сега ще ти разкажа само за едно упражнение, с помощта на което ще можеш с лекота да телепортираш своето второ „Аз“. Да пренесеш самия себе си в съседен град, или друга страна, или епоха. Така ще може всеки, ако не го мързи.

Веднъж ти видя, как изпълнявайки твоята молба, Анастасия своето тяло пренесе за миг само от единия бряг на езерото до другия. После обратно. И не скри как подобно нещо може да се постигне от човек. Нужно е мислено да си представиш всичките клетки на цялото тяло, и най-малките, които дори с микроскоп не се виждат, и да ги разтвориш в пространството със своята мисъл, и с волята на мисълта в едно да ги събереш, но на ново място. Ефектът от такова зрелище въображението поразява.

Подобно нещо да направи е способен онзи човек, чиято скорост на мислене позволява в един миг да си представи в детайли тялото си. Достатъчна е и микроскопична грешка и тогава, веднъж разпилян, можеш и да не се събереш отново.

Само три пъти съм го правил в живота си, и при това всеки път съм се подготвял не по малко от една година. Сега подобно нещо не съм способен да направя. Поостарял съм или ме е домързяло. Но даже внучката ми, която с лекота ти демонстрира придвижването, каза: „Да се прави това без най-остра необходимост не бива.“ И ти обясни защо.

Но неведнъж тя те пренася в епохи разни и градове. Ти видя картини и се усети като присъстващ в тези събития. Прав ли съм?

– Да, правилно. Описах как тя пренесе и мене и себе си на друга планета, без тяло. Телата ни останаха на Земята, мнозина не повярваха, че е възможно подобно действие.

– Ще повярват когато могат самите те да извършват подобно. Сега ще те науча. Само внимателно ме слушай и се опитай да осъзнаеш какво ти каквото ти казвам.

Човекът се състои от множество енергии съставлящи неговата

същност. Чувства, мисли, въображение – това също е човекът. Но тези енергии са невидими. Няма да говорим дали са материални тези части на тялото или не. В този случай не са така важни разбиранията за тяхната степен на материалност. Важно е друго – тях ги има и те това също си ти – човекът.

Материалното човешко тяло е една от многото съставки на човека. Човекът може да живее и без материално тяло, но тогава ще трябва да го наречем иначе. Материалното тяло дава видима възможност да се определи степента на хармоничност на баланса на всички други енергии.

Сега си представи, че ти или пък друг човек, с волята си вземе и отдели от тялото си всички свои енергии, целия комплекс, и ги премести в друго пространство.

– Нима всеки може това?

– Може. Частично това се случва с всеки по време на сън. Но ти не се отвличай, слушай по-нататък. Казах ти, че с волята си е способен да премества човекът целият комплекс от чувства.

Необходима му е само малко тренировка. Ето упражнението за тренировката.

За тренировката е нужно да се избере място, където никой няма да обезпокои. Това може да е обикновена стая и легло. В тази стая не бива да проникват звуци, които да те отвличат от заниманието. Ти лягаш на леглото, отпусках тялото си. Следи ръцете, краката и главата да лежат свободно и спокойно. После без да се движиш, само с воля опитай да насочиш повече кръв, отколкото в други части на тялото, към китката на едната си ръка. Няма веднага да се получи, повтаряй докато усетиш леко пробуждане по върховете на пръстите на онази ръка, към която си насочил повече кръв и енергии свои. Не повече от тридесет минути ежедневно е нужно да правиш такива опити, но да ги правиш до тогава докато успееш свободно да насочваш по свое желание поток енергия и кръв в едната, после втората китка на ръката, към стъпалата на краката. Когато постигнеш желания резултат, ще можеш да насочваш енергия към мозъка си.

Този, който притежава подобно умение, ще има не малка полза за своето здраве. Например ще може, пришка или язвичка да махне от ръката или крака, или от друга част на тялото, и да подхрани падащите си коси. Но главното е че ще може да дава допълнителна енергия на своя мозък. Трябва да се каже и това, че за да постигне нещо подобно, няколко дни преди да започнеш да правиш това упражнение, не трябва да ядеш месо. Храната трябва да е разнообразна, лесно смилаема и прясна,

с ефири. В условията, в които ти живееш да се сдобиеш с такава храна е сложно. Но много от недостигащото могат да ти дадат такива продукти например: сутрин изпивай десет грама кедрово масло, после двадесет грама мед и пет грама цветен прашец. Същото трябва да повториш три часа преди сън.

Когато усвоиш първата част от упражнението, можеш да преминеш към втората. За тази цел кажи, какви действия извършва най-често човек ежедневно в къщи?

– Сигурно, най-често в къщи човек си приготвя храна. Разбира се, всеки ден повечето готвят. Картофи чистят например.

– Значи и ти избери някое действие, което най-често се повтаря. Не е важно какво, важното е да ти е най-познато, друг ще си избере друго.

Вземи си часовник и щом пристъпиш към действие засечи времето. При извършването на действието се старай да не мислиш за нищо друго, запомняй детайлите и своите усещания. Например ако чистиш картофи, запомни как си държал ножа, къде са падали обелките, как си ги мил, и усещането за водата запомни. Запомни как си слагал картофите в съда за варене и си го сложил на огъня, запомни как след извършеното си събирал боклука.

Когато решиш, че си приключил с действието, времето погледни или запиши, колко минути са ти били необходими за твоите действия. Например са минали двадесет минути. Вземи будилник, навий го да звъни точно след двадесет минути. Иди в другата стая, където лежейки в леглото си усвоил първата част от упражнението. Легни, отпусни се, затвори очи и си представяй, че си в стаята, където си чистил картофи.

В най-дребни детайли трябва да си представиш всичко. Ако правилно, последователно и в подробности всичко си представиш будилникът ще позвъни, когато свършат твоите представи.

Ако те домързи и много от детайлите пропуснеш, то в мислите си ще приключиш с действието, но будилникът няма да звъне.

Или ако си вял и бавен в мислите си и представите, будилникът ще позвъни по-рано.

Така на някои ще е нужно да се тренират година, други дори две, а някой може и за месец да се научи. Този който така да прави се научи, и чието време в представите му съвпада с реалното, почти се е приближил до телепортацията. Той може да пристъпи към третата част на упражнението.

В третата част на упражнението е необходимо мислено да се прехвърлиш в друга стая на дома си и да извършиш действие, което вършиш

много рядко. Сега засичаш времето на своите действия в представата ти. Например влизаш в стаята, наливаш в някакъв съд вода и поливаш цветята. Когато мислено полееш цветята и станеш погледни циферблата на часовника и запомни или запиши, колко минути за представата ти са били нужни.

Иди в стаята, в която си бил и повтори поливането на цветята. Времето трябва да съвпадне до минута. Несъвпадението пак говори, че са ти нужни тренировки. Когато времето съвпадне ще можеш много да направиш с твоето второ „аз“, да ходиш не само в стая в твой дом, но и в съседната къща или страна. Ще са ти нужни само достоверни детайли. Щом ги подложиш на анализ, ще можеш цялата обстановка да създаваш с подробности и да отиваш там.

Не всекиму ще бъде дадено това, но с точност мога да ти кажа, че ако си бил веднъж в някой град в страна задморска, можеш да бъдеш и втори и трети път, премествайки своето второ „аз“.

Който го постигне трябва да запомни една опасност – не бива да отдалечава своето второ „аз“ от тялото си твърде дълго...

Тук ще направя отклонение и ще разкажа за опасността по-подробно.

От любопитство направих тези упражнения и като постигнах резултатите, за които говореше дядото на Анастасия, аз опитах да се преместя, или да телепортирам второто си „аз“ в Кипър, в градчето Пафос, където бях ходил.

Легнах на дивана в моя кабинет, отпуснах се, представих си как се приготвям, после отивам на летището, сядам в самолета, кацам на летището „Ларнака“, настанявам се в стаята на познатия хотел. После вземам душ, отивам да се разходя край морето.

Вечерно кафене, местната музика, сутринта плаж, къпане в морето...

Върнах се или се събудих, не знам как по-точно да го кажа... след три дни. И едва можах да се вдигна от постелята, тялото ми, меко казано, отдавна имаше нужда да отиде в тоалетната, но никой не го беше завел там. Освен това то е искало да яде, но никой не го беше нахранил. Станах с усилие, погледнах се в огледалото. Отражението в огледалото не ми хареса. На лицето ми беше израснала тридневна четина, и изражението на лицето ми беше обидено и нерадостно. И много ми дожаля за моето тяло, което се оказа захвърлено за три дни. От всичко случило се аз си направих извод, че тялото на човека е абсолютно безпомощна плът без енергията на второто или може би първото човешко „аз“. Но макар и

безпомощно, все пак е родно и не бива да се оставя дори заради пътешествие в чуждестранен курорт. Освен това, когато пътешестваш без тяло, усещането уж е пълно, и морската вода чувствах, и топлината на слънчевите лъчи, а тялото не почерня.

Отначало ми беше жал за загубеното в тренировки време. А после успях да използвам с полза за делото възможността да виждам с помощта на второто си „аз“ някои все още не случили се събития. Написах по такъв начин няколко сюжета, които ще ви представя тук.

ДАЙТЕ НА ДЕЦАТА РОДИНА

В Украйна има град Харков. В този град има детски дом. Хубав детски дом: уютни помещения, красив аквариум, голям басейн. Местните власти са се постарали, помогнали и предприемачите. Завеждащият на градския отдел за народно образование показваше помещенията и разказваше, че децата от този детски дом ходят в обикновено училище. Аз гледах през прозореца. Децата се връщаха на групички от училище. Само едно малко момиченце вървеше встрани от другите.

– Това е Соня. Тя е в първи клас, – разказваше ми директорът. Тя винаги върви сама. Смята, че скоро ще я осинови еврейско семейство.

– Защо еврейско, тя не прилича на еврейско дете, косите ѝ са руси, по скоро е украинка.

– Някой в училище ѝ казал, че Соня е еврейско име, значи и тя е еврейка. Соня се съгласила с тази националност и веднага решила, че ще я осинови непременно еврейско семейство. А ходи през цялото време сама, защото смята, че ако върви с групата, то бъдещите ѝ родители може да не я забележат.

Хубав е детският дом в Харков. И в други градове в Украйна има детски домове. И в тях живеят деца. И независимо от това, колко са уютни помещенията в тези домове, децата мечтаят да имат родители, семейства.

И вървеше с делова походка по асфалтирания двор, със сиви пантофки и отделно от групата връстници, мъничката, слабичка първокласничка Соня. И мечтаеше Соня от детския дом...

Минавал ден, втори, после и месеци... Соня още не знаела, че детски приюти съществуват отдавна и в различни страни, и че не всички деца ги осиновяват. Че повечето то тях са обречени да живеят без родители. Не осиновили и Соня.

Все пак животът ѝ се развил нестандартно. По това време група жители от Храков решили недалече от града да построят селище. Успели да получат сто и петдесет хектара земя, и 120 семейства, всяко взело по хектар, решили да започнат да изграждат свои родови имения.

Един парцел накрая оставал безстопанствен и решили да го дадат на някого от детски дом. Така се случило, че изборът паднал върху малката Соня. Закарали момичето с кола заедно с възпитателката на неговия участък. Възпитателката започнала да обяснявана детето:

– Виждаш ли Соня, забити са колчета и е прокарана връвчица между тях. Зад тази връвчица се намира твоята земя, цял хектар. Подариха ти я хората, които тук редом също са взели за себе си по хектар земя и ще засаждат градини и къщи ще строят. Ти, когато пораснеш, също може да си построиш къща и да засееш градина. Земята ти ще те чака.

Момичето се приближило до връвчицата, докоснало я и попитало възпитателката:

– Значи, зад тази връвчица земята е моя и мога да правя всичко, което сама реша?

– Да, Сонечка, това е твоя земя, и само ти можеш да се разпореждаш с всичко, което порасне на нея.

– А какво ще порасне?

– Ами засега, както виждаш, различни тревички растат. Но на съседните участъци, виж, хората вече са посадили ябълки, круши и много други плодни дървета, скоро и градините им ще зацъфтят. И ти когато пораснеш ще решиш къде и какво да посадиш на своята земя, за да бъде красиво както при другите.

Соня се навела и се минала под връвчицата на своя хектар земя, направила няколко крачки покрай връвчицата, внимателно разглеждайки тревата, и всичко, което сновяло в нея и свирукало. Тя стигнала до растящата на нейния участък малка брезичка, докоснала още тъничкия й ствол. Обърнала се към възпитателка и малко развълнувано попитала:

– А дръвчето? Брезичката? И тя ли е само моя?

– Да, Сонечка, и брезичката сега е само твоя, щом расте на твоята земя. Когато пораснеш, ще можеш и друго дървета тук да посадиш, а сега ни е време да тръгваме, скоро е обед и трябва да бъда в групата.

Момичето се обърнало с лице към своя участък и започнала мълчаливо да го гледа.

* * *

Онези, които имат деца знаят, че когато играят децата често си строят от разни вещи импровизирани стаи или на село си строят колибки и играят в тях. Не знам защо всяко дете има потребност да се ограда от големия свят в свой мъничък, да сътвори свое пространство. В децата от домовете пространството е общо, това пространство дори да е добре благоустроено, им действа угнетяващо.

И Соня, както и другите деца от домовете не е имала никога свое, дори мъничко кътче.

И ето я, стои зад връвчицата, където всичко е само нейно. И

тревата, и живите шурчета в тревата, и малката брезичка. Слабичкото момиченце се обърнало към възпитателката. То заговорило. В гласа му се слели интонации на молба и решителност:

– Моля ви, много-много, моля ви, разрешете ми да остана. Вие заминавайте, аз ще си дойда сама.

– Как ще се прибереш от тридесет километра?

– Ще си дойда, – твърдо отговорила Соня, – Ще вървя и ще си дойда. Може и с автобус да пътувам. Моля ви разрешете ми да постоя на земята си сама.

Шофьорът на „Жигули“-то, вече собственик на съседния до Соня участък земя, чул разговора и предложил:

– Нека момичето остане тук до вечерта. Аз ще ви откарам, а вечерта ще доведе и нея.

Помислила възпитателката и се съгласила. Не могла да не се съгласи, защото видяла лицето на стоящото зад връвчицата момиче, което чакало нейното решение:

– Добре Соня, остани тук до вечерта, обеди ще ти изпратя по шофьора.

– Защо да ѝ изпращате. Ние със съседката ще споделим обяда си, – сериозно казал шофьорът на „Жигули“-то, произнасяйки думата „съседка“ с уважение.

– Чувал ли Клава, – викнал той на жена си, която се занимавала с обеди на верандата на строящата се къща, – готви обед за четирима, днес съседката ще бъде с нас.

– Добре, – отговорила жената, – за всички ще има. И добавила: – Ти Соня ме викни ако нещо ти трябва.

– Благодаря, – отговорила съвършено щастливата Соня.

Когато колата заминала, Соня тръгнала покрай опънатата между колчетата връвчица. Вървяла бавно, понякога се спирала, присядала в тревата, нещо докосвала с ръчички, пак вървяла. Така обиколила по периметъра целия си участък земя.

После застанала в средата на хектара и огледала всички страни. И внезапно разперила ръчички, се затичала, подскачайки и въртейки се.

След обеди Клава, като видяла колко е уморено момичето от тичането из участъка си, ѝ предложила да поспи на походното легло. Но изморената Соня отговорила:

– Ако е възможно, дайте ми да си постеля някаква стара дреха. Аз ще поспя на моята земя, до брезичката.

Николай поставил сгъваемото легло с матрака и одеялото до

брезичката на участъка на Соня. Момичето легнало и тутакси заспало здрав сън. Това бил първият ѝ сън на своята родова земя.

В детския дом възникнал, както отначало на всички се сторил, неразрешим проблем. Соня всеки ден молела възпитателите да ѝ разрешат да отиде на своя хектар земя. Обясненията, че тя е малка, за да пътува сама с автобус, а да я карат възпитателите не могат, тъй като не могат да оставят другите деца, не помагали.

Соня започнала да говори с директора на детския дом. Тя обяснявала на директора, че тя обезателно трябва да ходи при своята земя. Обезателно защото на другите участъци хората вече садят дървета, и скоро при тях и градини ще зацъфтят. А нейната земя като изоставена. На нея няма да цъфне нищо.

В края на краищата директорът на детския дом намерил приемливо решение и казал:

– Сега, Соня, е невъзможно да те караме на твоя участък, тъй като освен всичко друго имаш още половин месец да се учиш. След половин месец започва ваканцията, аз ще говоря със съседите на твоя участък и ако те се съгласят да те наглеждат, то по време на ваканцията ще те изпратим за известно време там. За седмица, а може и повече. Впрочем, този половин месец би могла да прекараш с полза за твоята земя. Ето вземи две брошурки, почети. В едната се говори как да се правят лехи, а в другата какви лекарствени растения има. Ако се държиш добре, ще ти подготвя за ваканцията и различни семена.

Соня се държала добре. Старателно си подготвяла уроците, а през абсолютно цялото си свободно време четяла двете подарени от директора брошури. Когато лягала да спи мечтаела, представяла си, как на участъка ѝ ще цъфтят различни красиви растения. Нощната леличка веднъж забелязала, когато другите деца спели, как Соня рисувала на лунната светлина, проникваща през прозореца, дървета и цветя.

Съседите се съгласили да наглеждат момичето и когато започнала лятната ваканция, самият директор помогнал да натоварят в багажника на „Жигули“-то суха храна за две седмици, лопатка, гребло, пакет със семена...

Николай не искал да взема сухата храна от детския дом, но директорът му казал, че Соня е момиче независимо, никога няма да поиска да бъде в тежест някому и е по-добре, ако тя си има и свои продукти.

Освен това ѝ дали и нов спален чувал. Независимо, че семейството на съседа Николай приготвило за момичето от дома малка стаичка на вече построенния първи етаж на своята къща, както и постеля.

Когато Соня се качвала в колата, излезли да я изпратят не само сътрудниците на детския дом, които били този ден на работа, но и много хора, специално дошли да погледат сияещото от щастие лице на момичето.

Първите три нощи Соня спала с отделената ѝ стая в съседската къща, а по цял ден прекарвала на своя роден хектар земя.

На третият ден Николай имал рожден ден, и му дошли много гости. Една млада двойка дошла със своя палатка. На следващия ден гостите се разотиили, но палатката останала.

– За тебе е подарък, – казали младите на Николай.

И Соня помолила Николай да спи в палатката. Николай разрешил:

– Разбира се, спи, щом така искаш. Да не би в стаята да ти е задушно?

– В стаята е хубаво, – отговорило момичето, – но всички хора спят на своята земя, а моята през нощта остава самотна. На много участъци светят огънчета, а на моят е тъмно.

– Искаш да преместя палатката на твоя участък ли?

– Много искам чичо Николай, да бъде до брезичката. Ако имате време и не ви затруднява...

Всички следващи нощи Соня спала в палатката, поставена до брезичката на нейния хектар.

Събуждайки се рано сутрин, тя веднага отивала при ведрото с водата, стоящо до палатката, загребвала с чашка вода, напълвала си устата и пускала тъничка струйка вода в поставената си шепичка за да се измие.

После вземала албума, в който с нейната ръка били направени рисунки на планировката на участъка и ги разглеждала. С после отивала да прави цветни и зеленчукови лехи.

Макар че малката сапърска лопатка, подарена от директора на дома да била остра, Соня не успявала да я забие в земята докрай, можела само до половината. Но въпреки това лехите ѝ се получавали.

Съседът Николай предложил да изкопае местата, които тя му каже върху своя хектар с мотокултиватор, но Соня категорично отказала. Изобщо тя се отнасяла ревностно към всяко една намеса на територията на нейния хектар. Хората чувствали това и се стараели без знанието на момичето да не престъпват границата, определена от колчетата и опънатата между тях връвчица. Дори съседът Николай, след събуждане сутрин, отивал само до връвчицата за да повика Соня на закуска.

Някакъв необясним стремеж на малкото момиче към самостоятелност или страха да не бъде някому в тежест, не ѝ позволявали да иска от

никого нищо и дори когато някой от жителите на селището се опитвал да ѝ предложи дреха, бонбони или някакъв инвентар тя благодарила вежливо, но категорично отказвала да взема.

За двете седмици престой на своята земя Соня изкопала и засадила три зеленчукови лехи и направила по средата голяма цветна леха.

Сутринта на последния ден от двуседмичното пребиваване на Соня върху нейната земя, Николай както обикновено отишъл до границата с нейния участък, за да я повика за закуска.

Момичето стояло до цветната си леха, на която още нищо не било поникнало, гледала и без да се обръща, отговорила на Николай:

– Чичо Николай, не ме викай днес да ям, днес не ми се иска.

Николай разказал, че почувствал в гласа на момичето измъченост и едва сдържани ридания. Той не започнал да изяснява какво се е случило. Върнал се у дома и започнал да наблюдава Соня с бинокъл.

Момичето вървяло из участъка, докосвало с ръка растенията, нещо поправяло по лехите. После се доближило до своята брезичка, прегърнала я с ръчички, а раменцата ѝ потрепервали.

Към обед за Соня дошъл старият автобус на дома. Шофьорът спрял до входа към вилата на Николай и свирнал. Николай разказвал:

– Когато погледнах с бинокъла как си събира скромните вещи, лопатката и греблото, и омърлушено тръгна към нас, когато видях през бинокъла лицето ѝ не издържах и грабнах мобилния телефон. Добре, че веднага успях да се свържа с директора на детския дом. Казах му, че ще подпиша всякакви документи, ще поема отговорност за детето, ще взема отпуск, ще бъда непрекъснато на участъка, само и само момичето да може да е на своя хектар до края на ваканцията.

Директорът започнал да обяснява, че всички деца от дома трябва да заминат на лечение и почивка на летен морски лагер. Че отдавна са търсели такава възможност и ето че най-после отиват, благодарение на спонсори. Аз нещо му казах по мъжки, но той не се обиди, отговори ми също рязко. И веднага добави: „Дайте телефона на шофьора, а утре аз самият ще дойда.“

Аз хукнах, дадох телефона на шофьора и му казвам:

– Хайде, приятелю, заминавай си бързичко.

Шофьорът си замина. А приближилата се Соня пита:

– Чичо Коля, за мен ли идва нашия автобус? Но защо си замина?

Аз не знам защо много се бях развълнувал от преговорите с директора, запалих цигара и ѝ казвам:

– Ами, как ще е за тебе. Идва си просто така, да попита дали не са

ти нужни продукти или нещо друго, а пък аз му казах, че ще се оправим.

Тя внимателно ме погледна, сякаш беше разбрала нещо, и тихо ми каза:

– Благодаря ти, чичо Коля, – и отначало тръгна, а после бързо се затича към своята земя.

Директорът на детския дом пристигна сутринта, но аз вече го чаках. Само че той не при мен, а направо към палатката се насочи. Не успях да му кажа, да не влиза без покана през връвчицата. Но той, юнакът, сам се досети, и още веднъж браво, че явно за да не травмира детето, веднага каза, щом момичето излезе да го посрещне.

– Добър ден Соня, аз наминах да те попитам само, ние заминаваме на море, а ти какво, тук ли ще останеш или ще дойдеш с нас на морето?

– Тук, – не каза, а извика Соня.

– Така си и мислех, – отговори директорът, – затова ти и донесох суха храна...

– Не е нужно да се безпокоите, и да си губите времето. На мен нищо не ми трябва.

– Не ти трябва ли? И аз какво да правя според теб? Държавата отпуска пари за всеки възпитаник. А ти тук сама ще се възпитаваш, сама ще се храниш. Как да се отчитам аз в такава ситуация за държавните пари? Не, бъди добра, приеми ги. Хайде Алексеич, разтоварвай. Разреши ни да влезем Соня. Може би ще ни покажеш стопанството си?

Соня известно време гледала мълчаливо директора, осмисляйки цялото положение. После видяла как шофьорът на микробуса разтоварва някакви тежки чанти, и окончателно разбирайки, че остава на своята земя до края на ваканцията, радостно възкликнала:

– Ох, и аз съм една... Влезте, ето я вратичката, тук няма връвчица. Заповядайте на гости, Ще ви покажа стопанството си. И вие чичо Коля влезте.

Тя ни поведе към своята палатка и веднага ни предложи да пийнем вода от ведрото до палатката:

– Ето ви вода, вземам я от извора, вкусна е, по-добра отколкото от крана. Пийнете си, моля ви.

– Няма да откажа, – отговорил директорът, и като гребнал с канчето, с удоволствие отпил, – хубава е.

И аз отпих, и шофьора, и ние похвалихме водата на Соня за нейното голямо удоволствие. Навярно за пръв път в живота си Соня имаше нещо свое. Дори и да беше само вода, но своя и това свое тя можеше за пръв път да го даде на възрастните. Соня започваше да чувства своята

съпричастност към света. После час и половина ние слушахме увлечени разказ на Соня какво вече е посадила и какво смята да посади. И показваше рисунки на бъдещото си родово имение. Само къщичка нямаше в нейните планове-рисунки.

– Време ни е да тръгваме, – каза директорът на Соня, – ти сама си разопаковай нещата. Докарах ти и фенер с акумулатор. Той може да осветява и надалече, а ако се превключи на лампата с дневна светлина може и да се чете. И сега ще имаш какво да четеш. Донесъл съм ти и списания по дизайн на участъка, и книги за отглеждането на всичко, и по народна медицина.

– Ох, как забравих пак, – плесна в ръце Соня. – Аз ей сега.

Тя надигна платнището на палатката и ние видяхме китки от различни билки, висящи на опъната в палатката връвчица. Тя свали няколко китки и ги подаде на директора:

– Това е чистотел (сем. макови). Това е билка. Това е за Катя от нашата група, тя трябва да си го вари и да пие. Тя често боледува. Прочетох го в брошурата, която ми дадохте... Изсуших малко.

– Благодаря.

Изобщо добър човек е този директор и обича децата. После аз разговарях с него, той ме разпитва за поведението на Соня, посъветва ме за разни неща.

А Соня така и проживя цялото лято в палатката на хектара своя земя. Разцъфна в центъра с прекрасни цветя нейната цветна градинка. Покникнаха в зеленчуковите лехи лук, репички и други неща.

През вечерите, когато дните станах по къси, често можеше да се види как блещука в палатката под брезата светлината на фенера. Всяка вечер Соня четеше книжки по народна медицина и все рисуваше в своя албум бъдещето на земята си.

Когато в края на лятото дойде да я вземе старичкия автобус на детския дом, аз помагах на Соня да натовари своите припаси. А имаше какво да се товари. Само билките, които беше изсушила бяха повече от двеста букета. Чувал картофи, три тикви... изобщо напълнихме автобуса. Попитах Соня:

– Е как ще бъде следващата година? Да ти запазя ли палатката?

– Обезателно ще дойда през следващата ваканция. Още от първия ден ще дойда на моята земя. Вие сте добър съсед чичо Коля. Благодаря ви за доброто съседство!

И ми подаде ръка като възрастна, и тази ръка беше укрепнала. А и самата Соня за това лято не само почерня, но и укрепна, стана по-

уверена в себе си.

Тя дойде на следващата година с фиданки на плодни дръвчета, с някакъв разсад и веднага се залови за работа.

Хората от нашето селище на събрание решиха да построят на Соня малка къщичка.

А Зина, жената на предприемача, който беше построил най-голямата вила, настояваше да не е малка.

– Срамно е да се гледат хората в очите. Всички в селището строят къщи като дворци, а единственото дете живее в палатка. Гости идват и си мислят за нас кой знае какво.

Тъй като познавах нрава на момичето и болезненото ѝ отношение към всякакъв вид подаяния, преговорите по повод строителството бяха поверени на мен.

Отидох при нея и ѝ казвам: Соня хората в селището решиха на събрание да ти построят малка къщичка, ти само мястото покажи, където да я разположим.

А тя някак подозрително ме пита:

– Чичо Коля, а колко ще струва тази малка къщичка?

Без да подозирам нищо, аз ѝ отговорих:

– Двеста хиляди, по две хиляди от всяко семейство.

– По две хиляди? Ами че това са много пари. Значи хората ще купят по-малко неща за своите деца. За мен ще се охарчат. Чичо Коля, много ви моля: кажете на хората, че засега не ми е нужна къщичка. Аз и мястото ѝ още не съм измислила. Моля ви чичо Коля, обяснете моля ви на хората...

Тя се вълнуваше и аз разбрах защо. Получавайки своя хектар Соня за пръв път в живота си се беше почувствала независима. Той ѝ замени родителите, той се нуждаеше от нея, и тя от него. С някакво вътрешно чувство момичето усещаше или си представяше, че нейната земя не иска някой чужд да се докосва до нея.

И не дай Боже, някой дори мълчаливо да упрекнеше Соня за нещо, след построяването на къщичката. Собствената ѝ независимост беше поскъпа за нея от собствената къща.

Започнах да убеждавам другите да не се правят насила никакви подаръци на момичето. А скоро се случи нещо неочаквано. Тичат от езерото покрай Сониния участък дечурлига, а пред всички на бърз велосипед – синът на предприемача Едик. Той през цялото време се присмиваше на Соня, наричаше я дребосък, макар да беше само с една година по-голям от нея.

– Ей, дребосък, – вика Едик на Соня, – все с ландшафтен дизайн се занимаваш, не ти ли омръзна? Ела по-добре с нас да гледаме едно зрелище.

– Какво зрелище? – пита Соня.

– Татко ми сега ще подпали строителната битовка. Гледай. У нас и пожарна кола вече пристигна за всеки случай.

– Защо ще я гори?

– Защото разваля изгледа.

– Но след като тя изгори, на земята дълго няма нищо да расте.

– Защо да не расте?

– Защото всички полезни червейчета и всички буболечки ще изгорят. Аз бях запалила огън до палатката и гледай – на това място сега нищо не порасна.

– Я, какви си наблюдателна, дребосъче. Ами тогава спаси нашите червейчета. Вземи стария фургон, а то баща ми не знае къде да го дене.

– Как да го взема, той е тежък?

– Как? С кран разбира се. Вдругиден ще пристигне един кран. Вятрен двигател ще поставя. Изобщо, вземай го иначе след малко ще има грандиозен огън.

– Добре Едик, съгласна съм да взема вашия фургон.

– Да вървим тогава.

Възрастни съседни много дечурлига се бяха събрали до вилата на родителите на Едик. Пожарната беше в готовност. И тогава Едик се приближи до баща си, който отиваше към строителната битовка с бидон бензин, и му каза за неудоволствие на дечурлигата и за радостно изумление на възрастните:

– Тате, не бива да изгаряш фургона.

– Какво значи не бива? Защо?

– Защото го подарих.

– На кого?

– На дребосъка.

– Какъв дребосък?

– Ами на Соня от крайния участък.

– И какво? Тя съгласи ли се? Съгласи се да го приеме от теб?

– Тате, ако не ми вярваш, питай нея самата.

Едик хвана стоящата наред тълпата дечурлига Соня за ръката и я заведе при баща си.

– Кажи му, че си съгласна да вземеш тази барака. Кажи.

– Съгласна съм, – тихо отговори Соня.

Ох, как не можеше предприемачът да скрие напираша гордост от сина си. Ама че работа, от никого нищо не взема и само от неговия Едик се реши да приеме подарък своенравната Соня.

Когато дечурлигата се разотидоха, предприемача извика цялата бригада, работеща по довършването на вилата му и каза на бригадира:

– И така мъже. Вземете всички материали, работете денонощия, ще платя двойно, но след два дни в тази фургон трябва да има европейски апартамент. Отвън нека си остане такъв олющен. Но вътре...

След два дни на Сониния участък редом с брезичката, на мястото където стоеше нейната палатка, беше поставен на тухлена основа олющения строителен фургон-съблекалня. Олющен, но подготвен от строителите за боядисване, а финландската боя и четките се намираха вътре.

После Соня сама го боядиса – своя първи дом на родната ѝ земя. Този дом на следващата година се превърна в приказна къщичка. Увит в бръшлян и дива лоза и обкръжен от цветни градинки.

* * *

Минали десет години. Соня завършила училище и вече от година живеела в своето имение. В селището потънало в зеленина и цъфтящи градини, се издигали вили. Но най-хубавата, най-красивата била на Соня. Когато връстниците ѝ напускали детския дом отправяйки се към неизвестността и опитвайки се да постъпят в кое да е училище само да има общежитие; да намерят някаква работа, която да им даде препитание – Соня вече била състоятелен човек.

Жителите от селището предавали излишъка си от плодове и зеленчуци. Отгледаното в именията се изкупувало на доста висока цена. Изнасяло се в страните от Евросъюза, в специални магазини, продаващи екологично чиста продукция. Предавала отгледаното в нейното имение и Соня. Макар че по-голямата част от продукцията ѝ изкупували направо при нея, идващи от града хора, дочули за необикновеното момиче и неговото чудесно имение.

Освен това Соня събирала лековити треви и помагала на много хора да се избавят от болести.

Веднъж, на гости при родителите с, които сега живеели постоянно в имението, дошъл Едик. Той вече от три години учел в престижен американски университет. Предстояла му сложна медицинска операция. Може би от чуждестранната вода и храна получил увреждане на черния дроб и бъбреците. Преди операцията Едик решил да погостува на родителите си за седмица. Зинаида, майката на Едик, му предложила:

– Сине, нека отидем при нашата местна лечителка. Може да помогне.

– Какво говориш мамо, в кой век живеем? Там, на Запад медицината отдавна е на най-високо ниво. Нещо ще изрежат, ще подменят. Не се притеснявай. Няма да ходя при разни баби знахарки. Това е отминал век.

– Ами аз не ти предлагам да ходим при баби. Нека отиде, при онова момиче, помниш ли го, от детския дом, което в края на нашето селище, за учудване на всички съвсем сама се справи с подарения ѝ хектар земя?

– А, онова дребосъче ли? Спомням си я малко.

– Сега тя не е дребосък, сине, а много уважаван човек. За това, което с ръцете си отглежда, търговците са готови двойна цена да плащат. А за билките, които събира идват и от далечни места. Макар че никаква реклама не прави.

– Че откъде такива знания у дребосъка?

– Ами че тя от първо клас още всяко лято прекарваше на своя участък, а всяка зима ежедневно четяла всякакви книжки по градинарство и народна медицина. Детският ум е остър, всичко добре възприема. Разбира се от книгите тя е почерпила много. Само че, както хората казват, много неща е разбрала сама. Казват още, че растенията я разбират. Тя разговаря с тях.

– Ама че дребосък! И колко пари взема за лечението?

– Понякога взема, но и безплатно лекува. Предишната есен я бях срещнала край езерото. А тя ме погледна в очите и каза: „Лельо Зина, бялото в очите ви не е наред, вземете тази билка, направете си отвара и пийте, ще ви мине.“ И ми мина. А наистина имах проблеми защото черния дроб ме болеше. Сега не ме боли. Да отидем, сине, да отидем, може и на твоя черен дроб да помогне.

– Но при мен, мамо, не е само черния дроб. Вече ми е поставена диагноза – бъбрека ми ще махат. И никакви отвари не могат да помогнат. Впрочем нека отидем, интересно ми е да видя имението на дребосъка. Казват, че приличало на рай.

* * *

– Да! Чудесно се наредила, – без да съдържа възхищението си, казал Едик, когато с майка си приближили имението на Соня. Докато хората в селището са влагали всичките си сили в строителството на вили и огради, тя наистина е създавала рай. Гледай мамо, каква ограда от зеленина е отгледала!

– Да видиш градината й само, тогава как ще се възхитиш. Само че малцина допуска тя в своята градина, – отбелязала Зинаида.

Открехнала портичката и извикала силно:

– Соня, ако си в къщи, излез. Соня в къщи ли си?

Врата на къщата – бившата строителна барака – се разтворила, и на стълбите излязла девойка. С плавен жест прехвърлила зад рамо тежката си руса плитка. Видяла Зинаида съпроводена от сина си и бузите й пламнали. Тя закопчала горното копче на блузата, опъната по гъвкавата гръд, и с мека, лека и в същото време грациозна походка слязла по стълбите младата красавица и се насочила по пътеката към портата, където стояли Зинаида и Едик.

– Здравейте лельо Зина. Добре дошъл и на вас Едуард. Ако желаете влезте в моята къща и градина.

– С удоволствие ще влезем, благодаря за поканата, – отговорила Зинаида.

А Едик не казал нищо, дори не поздравил.

– Знаеш ли Соня, – продължавала да говори Зинаида по пътя към градината, – моят син има проблем, операция му предстои. Макар че ще го оперират в Америка, все пак не ми е спокойно някак, нали съм майка.

Соня се спряла, обърнала се и попитала Едик:

– Какво ви боли Едуард?

– Сърцето, – сподавено отвърнал Едик.

– Как така сърцето? – възкликнала Зинаида. – Нали казваше черния дроб, бъбреците. Лъгал си ме значи, да ме успокоиш?

– Не съм те лъгал. Но сега сърцето ми, мамо бие, пипни как силно бие, – и като взел ръката на майка си, я притиснал към гърдите си, – чуваш ли, сега ще се изтръгне и ще се пръсне, ако ти не убедиш тази красавица-девица да се ожени веднага за мен.

– Ама че шегаджия, – засмяла се Зинаида. – майка си едва до смърт не изплаши.

– А аз не се шегувам, мамо – сериозно отговорил Едик.

– Е, щом не се шегуваш, – весело продължила Зинаида, – тогава знай, че при Соня вече половината селище е изпращало сватове за своите синове. Но без резултат: не иска тя да се омъжва. Попитай я защо не иска, не карай майка си.

Едик се доближил до Соня и тихо я попитал:

– Соня, защо не сте се омъжили за никого?

– Защото, – отговорила Соня, – защото чаках теб Едик.

– Ама че шегаджии, да не би на майката да се присмивате?

– Благослови ни мамо незабавно, аз не се шегувам, – твърдо казал Едик о хванал Соня за ръката.

– И аз не се шегувам лельо Зина, – сериозно казала Соня.

– Не се шегувате... Значи и ти Соня... Не се шегуваш?... Щом не се шегуваш, защо лельо ми викаш, а не мамо?

– Добре. Ще ви наричам мамо, – с треперещ глас отговорила Соня и пристъпвайки към Зинаида спряла нерешително.

Не било по силите на Зинаида да осъзнае какво се е случило – разиграват ли я, шегуват ли се? Тя сериозно местила поглед по лицето на Соня и сина си и пак... В един момент тя разбрала сериозността на намеренията на младите и разбирайки това, се хвърлила към Соня и заплакала:

– Соня, Сонечка, дъще, разбрах, вие сериозно.

Потрепвали и раменете на Соня, притиснала се към Зинаида и тя повтаряла:

– Да, мамо, сериозно е. Да, много е сериозно.

После младите, хванати за ръце, бавно и без да забелязват никого наоколо, тръгнали по улицата на селището към имението на семейството на Едик. А отпред вървяла Зинаида. Смеела се и плачела едновременно и непрестанно говорела, притичвайки към всеки срещнат

– Ние отидохме... А те: раз – и се влюбиха един в друг... А аз: раз – и ги благослових... Първо мислех, че се шегуват. А те: раз – и се влюбиха. А аз им казвам... А те на мене – сватбата мамо е днес. Добри хора, как може така? Трябва да се подготвим, трябва официално. Така не е възможно.

Когато приблизително същия кратък разказ чул от нея мъжът й, който излязъл да ги посрещне, предприемачът, бащата на Едик, той погледнал младите и казал:

– Зина, както винаги много говориш. Какво значи това, че е невъзможно днес да се направи сватбата? Ти само ги погледни тези младите. Не днес трябва да направим сватбата, а веднага, сега.

Едик се приближил до баща си и го прегърнал:

– Благодаря ти татко.

– За какво... Благодаря. Какво ме прегръщаш. Трябва да викаме горчиво!

– Горчиво! Горчиво! – завикали събралите се наоколо хора.

Едик и Соня, пред очите на жителите на селището за пръв път се целунали. На сватбата се събрали всички, които били в този момент в селището. Импровизираната трапеза на открито също всички заедно

подреждали. Не „бучала“ както често се случва на руските запои, а пее-ла сватбата до дълбока нощ.

Независимо от настояването на родителите, младоженците се заселили не във вилата, подобна на дворец, а в малката къщичка на Соня.

– Разбери, татко, – казвал Едик, – построили сме дворец с различни пристройки на половината хектар. А нямаме такава красота като в имението на Соня и такъв въздух. Половината трябва да се събори.

Предприемачът след това пил цяла седмица. Но за учудване на всички започнал да събаря пристройките. Мърморел си:

– Настроили сме тука глупости, внуците ми няма да поискат да живеят в такива катакомби.

Щастлив бил животът на Соня и Едик...

Стоп! Тук започнах вече да говоря за бъдещето. А то задължително ще е прекрасно. А в настоящето? В настоящето в град Харков има един добър детски дом. Има и момиче Соня в него. Соня вече се учи в трети клас, но няма свой хектар земя, както нямат и Таня, Серьожа, Катя... и стотици хиляди други деца от домовете за сираци. Украинската Рада дори не е поставила въпроса в дневния си ред: дали да дават за пожизнено ползване на жителите на страната си, включително и на децата – сираци, по хектар земя за устройване на родово имение върху него. И Белоруската Дума не го е поставила, И Руската... Ще им простят ли децата?... Ще могат ли сами да си простят днешните депутати?

ЗОНАТА НА БЪДЕЩЕТО

Николай Иванович, началник на изправителната колония със специален режим, казано на обикновен език – затвор, вече пета вечер не напускаше кабинета си навреме. Когато завършваше работния ден, той изключваше телефона и ходеше из кабинета назад-напред потънал в размисъл. Понякога сядаше на бюрото си, вземаше в ръце зелената папка и за кой ли път препрочиташе съдържанието ѝ.

От името на група осъдени граждани, затворници от двадесет и шеста килия, излежаваният наказание по член 93/1 от Наказателния кодекс на Руската федерация, се обръщаше към него с немислимо на пръв поглед предложение.

Осъденият с фамилия Ходаков предлагаше да се вземат за колонията сто хектара изоставена или неизползваема орна земя. Тази земя, да бъде оградена с бодлива тел, да се поставят наблюдателни кули по ъглиците, или най-общо, да се направи всичко предвидено за предотвратяване на бягство. На тези сто оградени хектара да работят, занимавайки се със селско стопанство деветдесет затворници. Заявленията на желаещите се намираха в същата папка.

Тези затворници със своите заявления се задължаваха да хранят цялата колония със зеленчуци, като предават за нуждите на колонията половината на отгледаната от тях реколта. Втората половина те молеха да се предава на семействата им. До тук нямаше нищо невъзможно. В различни колонии затворниците работят в производство. В едно те майсторят нещо не много сложно в дървообработващи работилници, в други са организирани шивашки производства и затворниците шият прости неща – грейки и гашета и получават за труда си малка заплата. Заплащането е малко и затова, че трудът им е ниско ефективен.

Тук в папката лежеше предложение: затворниците искаха да се заемат със селско стопанство. Е какво пък, това е възможно. Отплащане с половината реколта е възможно, няма да се налага да се продава, да се реализира продукцията, а после с месеци да се чака превеждане на пари. Но другото...

Затворникът Ходаков от името на другите затворници молеше, стоте хектара да се разделят на участъци по един хектар и всеки хектар да се зачисли на конкретен затворник.

По нататък се предлагаше да се даде възможност на всеки

затворник да построи на отделения му участък единична килия.

По-нататък молеха, след изтичането на присъдата, този който иска да остане на своя участък, да получи такава възможност. Не да се взема, а да се купува от него излишъка от реколтата и да се даде възможност да излежалия присъдата си да разшири килията си.

Зелената папка с това предложение или молба беше предадена на Николай Иванович още преди половин година. Освен деветдесетте заявления и текста на предложението в папката лежеше план на бъдещите участъци, красиво направен с цветни моливи. На рисунките бяха изобразени и стражевите кули, и бодливата тел, и контролно-пропускателния пункт.

След първото прочитане Николай Иванович сложи папката в долното чекмедже на бюрото, от време на време в мислите се връщаше към съдържанието ѝ, но не даваше отговор на затворниците.

Но сега имаше обстоятелство, която караше началника на колонията ежедневно вече пет последователни вечери, интензивно да размишлява върху предложението на затворниците.

Обстоятелството беше следното. От управлението пристигна заповед от следващата година да се пристъпи към разширяване на колонията, да се построят допълнителни килии и да има готовност до края на следващата година да се приемат още сто и петдесет осъдени граждани. Заедно със заповедта пристигна и проект за пристройките към съществуващите здания, съобщаваше се и срока на финансиране. Предлагаше за строителството да се използва труда на затворниците.

Николай Иванович разсъждаваше така: „Финансирането както винаги ще се бави, евтините материали са проблем. Разчетите се правят върху едни цени на материалите, а като се пристъпи към строителство – те вече са други. Трудът на затворниците е слабо производителен. Заповедта е видимо неизпълнима. Но няма как и да не се изпълни. До края на службата ми остават пет години. Стигнах до звание полковник. Двадесет години съм началник на колония и нито едно наказание досега. И ето ти на сега заповед.“

Но не тези обстоятелства бяха главните в разсъжденията на полковника. Зелената папка! Затворникът Ходаков в записката си твърдеше, че при издържането на затворниците по неговия проект ще се изпълни главната задача на подобните заведения – превъзпитаването на престъпниците.

Това, че в съвременните изправителни учреждения престъпниците не се превъзпитават, а по-скоро обратното – стават по-опитни, беше

добре известно на Николай Иванович. Иначе нямаше да получават присъди за втори или трети път. Именно това обстоятелство силно гнетеше Николай Иванович, който беше отдал на службата си много сили и време.

Животът си минава, службата свършва, а какво е направил? Излиза, че е отглеждал престъпници.

Зелената папка! Ама че болест. Поне да се беше убедил твърдо, че в нея е изложено неприемливо предложение, но не, нещо вътре в него не му даваше да го отхвърли. Но и да го приеме не му беше по силите. Необикновено предложение, нестандартно.

Сутринта на другия ден, полковникът първо заповяда да доведат при него затворникът от двадесет и шеста килия Ходаков:

– Можете да седнете, гражданино Ходаков, – посочил Николай Иванович стол на влезлия затворник съпроводен от конвой.

Прегледах съдържанието на вашата папчица. Имам към вас конкретен въпрос.

– Слушам ви, гражданино началник, – бързо изговорил затворникът ставайки от стола.

– Седни! – изкомандвал конвойът.

– Седи, какво скачаш като на съд, – спокойно произнесъл началникът на колонията и продължил обръщайки се към конвой:

– Ти засега почакай навън.

– Значи вие, Ходаков Сергей Юриевич, внасяте такова странно предложение?

– То само на пръв поглед изглежда странно. Всъщност предложението е доста рационално.

– тогава кажете си направо, каква хитрост сте замислили? Условия за масово бягство, ли искате да създадете? Между вашите деветдесет заявления сроковете на излежаване на всеки са между пет и девет години. Значи, свободата искате да приближите?

– Дори и да има хитрост в това предложение, тя не е свързана с бягство, гражданино началник, – затворникът отново станал и за развълнувал, – не сте ме разбрали добре...

– Седни си спокойно. И хайде без „гражданино началник“. Казвам се Николай Иванович. Тебе те познавам от делото – Сергей Юриевич. Психолог си бил. Дисертация си защитил, после си почнал бизнес. Присъда си получил за злоупотреба в особено големи размери. Така ли е ?

– Получих присъда... Николай Иванович, в началото на перестройката беше така... Още не си успял да свикнеш с един закон, а вече друг

излиза...

– Добре, добре, не за това е приказката сега. Поясни ми замисля си за тази селскостопанска зона зад бодлива тел, или как да я нарека по друг начин?

– Ще се опитам да обясня, Николай Иванович. Само че ще ми е трудно да го направя поради едно обстоятелство.

– Какво?

Разбирате ли, ние четохме една книжка, „Анастасия“ се казва. После и друга книжка, продължение. В книгите се говори за предназначението на човека. За това, че ако всеки живеещ на земята човек вземе по хектар земя и сътвори на него райски кът, то цялата земя ще се превърне в рай. Просто и убедително всичко е казано в книгата.

– Не може и да бъде по-просто. Ако всеки вземе и сътвори, то разбира се, че цялата земя ще се превърне... Само, че вие какво отношение имате?

– Нали казвам: убедително е всичко в книжките. Някой ако ги е прочел набързо, може и да не е разбрал всичко. Но ние имаме време: ние четохме, обсъждахме и разбрахме.

– Е и какво?

– Много хора след прочитането на тези книги ще поискат да вземат земя и да създадат на своята родова земя райски оазис. Те са на свобода, за тях това е достъпно. Ето затова ние решихме; макар и зад бодлива тел, но също да вземе по хектар земя, да работим на него, да го благоустроим... Като наказание – половината, а може и по-голямата част от продукцията да даваме за нуждите на колонията или обществото. Но имаме молба да не се отнема участъка след като се излежат сроковете на присъдите, на онези, които биха искали да останат там.

– И как ще бъде, все така зад бодливата тел, под дулата на охраната, така ли ще доживеете живота си?

– Когато всички излежат присъдите си можете да снемете загражденията от бодлива тел и заедно с вишките да ги пренесете на друго място. На ново място, нови затворници измежду желаещите да изградят свое имение, може да заселите. А ние ще си останем в нашите.

– Аха. А после и на другите като им свършат присъдите, телта с вишките пак на ново място, а те ще си останат в свободните имения. Така ли е?

– Да, така.

– Фантасмагория някаква. Аз ли, началникът на колонията, ще създавам за затворниците райски оазиси? Вярвате ли че това може да

стане?

– Абсолютно съм убеден в успеха. Като психолог съм убеден. И със сърцето си го чувствам. Сам преценете Николай Иванович. Ще излежи своите девет години човека, ще излезе на свобода. Приятели няма. Приятелите му са в килии. На семейството си не е нужен. На обществото – също. Кой ще вземе на добра работа бивш затворник? С безработни и без това е пълно, че и с различни професии, на опашка стоят по борсите, а имат и прилични биографии... Никаква работа не е предвидена в обществото за бившия затворник. Пътят е един: да се захване със старото. И се захващат, и пак при вас попадат.

– Да, познавам тази ситуация... какво ми говориш за очевидни неща. Кажете като психолог: защото затворниците, които са прочели тези книжки изведнъж са се променили и са решили да се заемат със земя, пък дори и зад бодлива тел да е?

– Така се открива пред всеки перспектива за вечност. Изглежда че се смята, че макар и килия, но човекът живее. Всъщност него го няма. Той е умрял. Защото пред него няма житейска перспектива.

– Каква е тази перспектива за вечността?

– Нали ви казвам, трудно ми е наведнъж всичко да разкажа, това, което в книжките...

– Добре де, ще ги прочета тези книжки, ще си изясня какво ви е тласнало към такава лирика. После ще поговорим. Конвой, отведи го.

Затворникът Ходаков станал, сложил ръце зад гърба си и попитал:

– Ще ми разрешите ли да ви задам още един въпрос?

– Говори, – съгласил се полковникът.

– Когато разработвахме проекта за тази зона, отчетохме всички инструкции за затворниците. Никакви нарушения на инструкциите в проекта няма.

– Хайде бе, отчели сте... Инструкции... Няма нарушения... Ще проверя.

Отведете го, – заповядал Николай Иванович.

После извикал юриста, предал му папката с думите:

– Вземи. Запознай се и кажи, къде има нарушение на инструкциите в съдържанието, ще ми доложиш след два дни.

След два дни юристът седял в кабинета на началника на колонията. Започнал доклада си с необичайни за юрист уклончиви формулировки:

– Работата е там, Николай Иванович, че от гледна точка на закона и инструкциите регламентиращи издръжката на гражданите в така наречените места за лишаване от свобода, дадения проект не бива да се

тълкува еднозначно.

– Ти какво го извърташ пред мен, Василий, като адвокат пред съда? Ние се познаваме от петнадесет години, – Николай Иванович станал от бюрото си. Вълнувал се неясно защо. Разходил се из кабинета, пак седнал:

– Конкретно ми говори, с какво се нарушава закона и инструкцията.

– Конкретно... Ами ако искаш конкретно, трябва да говоря подред.

– Карай по ред.

– Ние строим зоната. В проекта се предвижда изолиране на територията от външния свят. Два реда бодлива тел отгражда стотте хектара земя на зоната. Също, в проекта се предвиждат стражеви кули. Изобщо, охраната на територията съответства напълно на инструкциите. По нататък в проекта се предлага зоната да се разбие на отделни участъци с размер по един хектар и да се прикрепят към всеки участък по един затворник. Какво може да се каже за това? Съгласно инструкциите, ние сме длъжни да учим несъзнателните граждани на труд, да създаваме цехове за прости производства, а също и да изграждаме помощни стопанства и частично да преминаваме към самофинансиране. По закон се разрешава да се създават учреждения, подобни на нашето, със специални условия на стопанска дейност и многоцелево използване на горския фонд. В нашия случай проектът предвижда помощно стопанство, което ще осигурява на нашите подопечни зеленчуци, а е възможно да остане и за продажба. Дотук сме в рамките на закона.

– Не протакай, давай по-нататък. Къде излизаме извън рамките?

– По-нататък се предвиждана всеки участък да се построи отделна килия, в която да живее затворникът, за когото е прикрепено неговото работно място – хектара земя.

– Ето това е, всеки да има отделна килия на своя хектар. Средствата не стигат за нормални легла. А те отделни килии със всички удобства и мебелировка искат. Утопия.

– Може би не си се запознал внимателно с проекта, Николай.

– Какво значи „невнимателно“? Че аз наизуст го помня.

– Не знам, не знам... Тук е приложен чертеж и описание на, така да се каже, вътрешния интериор на тази отделна килия. Всичко е строго по инструкцията. Легло, клозет, стол, маса, лавица за книги, възглавница. Метална врата с „шпионка“ и външна брава, решетки на прозореца. Що се отнася до финансирането, тук ясно е казано: всеки затворник сам финансира строежа на своята единична килия.

– Нямахте такова нещо в проекта, когато го разглеждах.

– Не знам... не знам... Виж, има го. И рисунка, и работни чертежи за строителите, и описание.

– Какво значи „има“? Когато ти давах папката да се запознаеш в нея нямаше такова нещо. Ясно си спомням, че нямаше. Тази папка поне десет пъти от корица до корица съм я гледал. А ти... за два дни...

– Аз, Коля. Аз. Само че не за два дни. Те ми дадоха същата папка още преди три месеца. Скоро нанесох някои поправки допълнения и те се съгласиха с тях.

– Защо нищо не ми казал за това?

Но ти само преди два дни ме помоли да си кажа мнението.

– Добре, говори, какво мислиш за цялата тази работа?

– Ами ето това мисля, Николай. Ако този проект бъде осъществен, затворите и лагерите в страната ще намалееят, а престъпността ще спадне. И ти, Николай Иванович, ще влезеш в световната история как най-гениалния реформатор.

– Зарежи историята. Карай по същество. За законността. – Николай Иванович отново станал и закрачил из кабинета.

Юристът се обърнал към замислено крачещия началник на колонията и казал:

– А ти от какво толкова се вълнуваш, Николай?

– Аз ли се вълнувам? Че от какво да се вълнувам? Впрочем... Прав си, Василий. Вълнувам се. Вълнувам се затова, че не знам, как в един кратък рапорт до генерала да доложя за този проект.

– Ето какво било. Значи все пак си решил да го придвижиш? Щом се стягаш за генерала.

– Стягам се. Мислех, че ти ще разкритикуваш проекта и ще ме убедиш да не ходя при генерала. И от плещите ми камък ще падне. А ти, изглежда го поддържаш?

– Поддържам го.

– Значи, се налага да ходя, – някак радостно заключил Николай Иванович, сякаш се страхувал да не би приятелят му да разкритикува съдържанието на зелената папка. Отишъл началникът на колонията до шкафа, извадил бутилка коняк, лимон, две чашки:

– Да пийнем, Василий, за успеха. А ти кога усети съпричастие към тази зелена папка?

– Не веднага.

– И аз не веднага.

– Дъщеря ми учи в юридическия факултет в института. Сега пише

дипломна работа. Темата на дипломата ѝ е: „Влияние на престоя на гражданите в местата за лишаване от свобода за изкореняването на престъпните деяния“. Даде ми да я прочета. Прочетох, а там написано: „Деветдесет процента от гражданите излежали присъдите си в местата за лишаване от свобода, извършват престъпни деяния повторно. Основните причини за тази обезсърчаваща статистика са следните:

– възпитанието на човека, довело го извършване на правонарушението;

– трудността за адаптиране в обществото след пребиваване на човек в място за лишаване от свобода;

– формиране на престъпен мироглед по време на пребиваването на човека в престъпна среда!“

Представяш ли какво е написала тя, Николай? Излиза, че ние с теб, честно служейки, формираме престъпен мироглед?

– Ние нищо не формираме. Ние действаме по устава, по закона и по инструкциите. Макар че знаеш ли, в мен има някакво неудовлетворение. Все го гонех от себе си. Мислех, че не е за моя ум. А когато се появи тази папка... Половин година мислих. Сега реших – ще отида при генерала. Само дето няколко пъти вече сядам да напиша по-смислен рапорт и все не се получава.

– Нека опитаме заедно. Аз мисля, че главното е да не уплашим началството с оригиналността и необичайността на проекта. Някак по-просто трябва да е.

– Съгласен съм, трябва да е по-просто. А как? След като те искат да бъде оставена за пожизнено ползване земята на всеки един затворник, който е отработил присъдения му срок на поверения му хектар земя.

– Да. Тази точка засега е неизпълнима. Нямаме засега в държавата закон за отдаване на земя за пожизнено ползване. Мислих за този пункт. Трябва честно да им се каже. След излежаването на присъдата ще бъде разгледан въпроса за отдаването на участъка на освободения в рамките на съществуващото към момента на освобождаването земеделско законодателство. Мисля, че те ще разберат. На всички е ясно: не можеш да прескочиш закона. Не ние съчиняваме законите. Но за тенденциите също трябва да им кажем. Всичко показва че ще има закон позволяващ да имат земя.

– Дай Боже, – Николай Иванович отново напълнил чашките с коняк. – Хайде по още едно малко за успеха.

Чукнали се, и внезапно Николай Иванович оставил своята чашка на масата и пак закрачил из кабинета.

– Какво пак се завълнува? – попитал го юристът.

– Разбираш ли, Василий, – тревожно и без да спира говорел Николай Иванович, – ние с тебе тук се размечтахме, като хлапета за високи материи... Размечтахме, а забравихме, че имаме работа с престъпници. Има разбира се, сред тях и такива, които просто са сбъркали. Те може и да поискат да уредят живота си в рамките на закона. Но основния контингент са отпадъци. Те за други неща си мислят, дали няма тук някаква хитрост?

– И аз си мислих за това Николай. Нека ги проверим първо, а после ти ще решиш, да ходиш или не при генерала с рапорт.

– Как ще ги проверим?

– Ето как. Кога ти дадох на теб тази папка?

– Преди около половин година.

– Значи те преди повече от половин година са обсъждали този проект, рисували са, правили са чертежи. После са оформили всичко красиво в папка и са приложили деветдесет заявления. Я дай да ги съберем ние тези, които са написали заявленията в актовата зала. Ще поканим специалисти, агрономи, зеленчукопроизводители, и нека те да ги поизпитат. Въпроси как, какво и кога трябва да се сади да им зададат, а ние ще наблюдаваме колцина от тях ще пожелаят да отговорят. Разбираш ли ако това за тях е сериозно, не е клопка, а имат такава мечта, то те няма да са седели просто да чакат половин година отговор на предложението си. Задължително трябва да са изучавали агротехнология.

– Добре го даваш, Василий. Отпадъците половин година да са учили как цветенца и краставички се садят... Не ми се вярва. Може, някой от селата и да отговори. Но тези...

– Нали това ти казвам, нека ги проверим, преди да решиш да ходиш при генерала или не.

В актовата зала седяха не деветдесет затворници, а двеста. Докато началникът на колонията покани специалисти от областта на агротехнологиите – двама преподаватели от селскостопанския институт и един от техникума, – количеството на желаещите да се заселят в новата зона нараснало на двеста човека.

Затворниците седяли в залата, без да предполагат, че сега ще им бъде устроен изпит. Те виждали, че зад стоящата на сцената маса седят трима човека, но не знаели кои са те. Началникът излязъл на сцената и съобщил:

– Във връзка с това, че имаме намерение да организираме помощно стопанство, бяха ни необходими хора, които да познават селското

стопанство. Представям ви преподаватели от профилни учебни заведения, те ще ви зададат въпроси, след което ще решим, на кого да поверим участък земя...

Николай Иванович по ред представил преподавателите им предложил да поставят въпроси на събралите се. Първи задал своя въпрос седящия отдясно възрастен преподавател от техникума по селско стопанство:

– Кой от вас уважаеми, може да каже следното: Кога трябва да се саят семената на домати за отглеждане на разсад? Кога трябва да се разсаждат в пръстта? И ако ви е известен изразът пикиране, то кажете моля, какви признаци говорят, че това е необходимо?

„Здраво ги подхвана, – помислил си Николай Иванович, – в един въпрос няколко наведнъж, и то такива, на които и моята жена, която е заклет градинарка, по памет няма да може да отговори. Тя все поглежда в някакви книжки, преди да посади нещо. Ето че и залата мълчи, не помръдва.“

Мълчанието в залата разстроило Николай Иванович. Тайничко му се искало да бъде осъществен проектът, представен от затворниците в зелената папка. Той се отнасял така придирчиво към него не защото го отхвърлял, а защото му се искало предварително да отстрани всички пропуски и недостатъци. Мълчанието в залата говорело за несериозното отношение към проекта от самите главни участници, а това означавало невъзможност за осъществяване на изложеното в зелената папка.

„Как може да мълчат, няма ли поне един селски мужик? Макар че на село не мъжете, а жените главно се занимават с лехите.“

За да прекъсне дълго продължилата пауза, Николай Иванович станал и строго казал:

– Вие какво, не разбрахте ли въпроса?

– Разбрахме го, – отговорил му седящият на първия ред млад затворник,

– Е щом сте разбрали тогава отговорете.

Кой да отговори? Вие не сте извикали никого пред дъската.

– Как „кой“? Каква „дъска“? Който знае как да отговори нека вдигне ръка.

За миг високо се вдигнали ръцете на всичките двеста затворника, седящи в залата.

Замрели говорещите помежду си преподаватели-изпитващи. Смесени чувства нахлули в Николай Иванович. Гордост за своите подопечни, и възвръната надежда за осъществяването на проекта и тревога, дали ще

може някой от вдигналите ръка достатъчно правилно да отговори на въпроса.

– Хайде ти отговаряй, – показал той с ръка приказливия млад затворник от първия ред.

Младият човек станал. Прокарал избодената си с татуировки ръка по плешивата си глава и започнал да говори бързо без да се запъва:

– Времето за посадване на семената на домати за отглеждане на разсад не може да бъде ежегодно едно и също. То зависи от това кога ще настъпи устойчиво време, без застудяване. А то, времето, всяка година се различава.

Като се отчита необходимостта, разсада да се посади в почвата преди цъфтежа на растението и познавайки вегетативния му период, ние можем да изчислим времето на посадване на семенцето в оранжерийни условия или на перваза на прозореца.

– Достатъчно млади човече, – прекъснал изказването на затворника преподавателят от техникума. – Вдигнете ръка, кой може да продължи?

Отново двеста ръце вдигнали седящите в залата. Преподавателят посочил възрастен затворник с вид на закоравял престъпник със златна коронка в устата. Възрастният затворник бързо станал и с достойнство заговорил:

– Почвата трябва да е нормална, а не някаква глина. Трябва да се вземе хумус, преработен от червеите, или торфена смес. Но в торфена смес не бива да се сядат семената. Те ще свикнат бързо с торфа, а после като се посадят в градината ще се объркат, чужда ще е там земята. Затова е нужно торфа да се смеси с малко пясък и не по-малко от половината да бъде градинска пръст. И трябва да се затопли земното им гнезденце до около двадесетина градуса преди да се сложи семенцето в почвата...

– Достатъчно, – прекъснал преподавателят изказващият се, – по принцип всичко което казахте е вярно. А сега нека продължи друг, – и посочил интелигентен на вид затворник с очила на третия ред. – И така, предишния ви колега се спаря на това, че преди да се посеят семената на домата с подготвената за него почва е нужно... Какво трябва да се направи?

Затворникът станал от мястото си, пооправил очилата си и продължил:

– Преди да се посеят семената в подготвената за тях почва, трябва да се сложат в устата и да се държат в слюнката под езика не по-малко от девет минути.

Изпитващите и началникът на колонията замрели от учудване, и се втренчили в очилатия затворник. Преподавателят от института след кратка пауза попитал отново:

– Искахте да кажете, че преди засаждането в почвата семената трябва да се накиснат във вода?

– В никакъв случай не във вода, особено в хлорирана или вряща, която ще убие всички живи бактерии. Трябва да се намокри със собствена слюнка, за да се изпълни с информация за себе си. В устата на човека, в неговата слюнка при тридесет и шест градуса, които са нормални за човешкото тяло, семето ще се събуди след девет минути от съня си и веднага ще разбере какво трябва да прави. За кого да отглежда плода си. Ако човекът има никакви болести и отклонения, семенцето ще се постарае да отгледа плод, който да отстрани отклоненията от нормата.

Седящите зад масата преподаватели оживено се разговорили, после всичките трима се обърнали към Николай Иванович, и преподавателят от техникума попитал:

– Кой е водил занятия с вашите подопечни, от кое учреждение сте канили специалисти?

Началникът на колонията и след дни не можал да разбере защо изпляскал това в отговор на въпроса:

– Не помня откъде, не съм се занимавал аз с това, но знам, че беше от столицата. Именит професор идва.

Седящите в залата затворници веднага оценили лъжата на началника на колонията. Те разбрали, че той ги защитава. Не разрешава да се присмиват над изказващите се и с мълчалива благодарност го поддържали. А младият затворник от първия ред, който пръв отговаря; на въпросите, добавил:

– А ние си мислихме, че не е професор, а академик. Той и за сибирската тайга знае много и за живота.

– Да, – добавил съседа на затворника, – такъв един умен мъж, много учен.

От различни краища на залата се чули одобрителни възгласи по адрес на столичния професор, на когото и очите не бяха виждали.

Преподавателят от института, който седял зад масата на сцената и мълчал през цялото това време, изведнъж заговорил с умен вид:

– Да, колеги, аз съм се запознавал бегло с тази теория, наистина не помня къде. Науката сега работи в тази посока. Аз мисля, че в това има нещо интересно: тридесет и шест градуса... живата човешка слюнка, наситена с разнообразни живи бактерии... има нещо в това...

– Да, да. Спомням си, – замислено и също с умен вид произнесъл преподавателят от техникума, като си давал вид, че също е чувал нещо, – това е едно от новите направления в зеленчукопроизводството. Разбира се науката го обосновава теоретично, но на практика ще трябва да се види...

Седящите в залата затворници отговорили без да се запънат на много въпроси по агротехника. Не винаги били стандартни техните отговори. Но поканените изпитващи вече не бързали да ги отхвърлят, а напротив, слушали ги с интерес.

Когато заместник началника на колонията тръгнал да изпрати преподавателите Николай Иванович останал сам да зад масата пред притихналата зала. Той прелиствал съдържанието на зелената папка, а в залата царяла гробна тишина. После началникът на колонията вдигнал глава, огледал залата и заговорил:

– Ето какво ще ви кажа мъже. Не мие ясен докрай вашият замисъл... Да. Не съвсем... И затова реших... Не знам какво ще се получи. Но ще се опитам да го придвижа пред началството.

Притихналата зала като по команда станала изведнъж и избухнали аплодисменти. Не очаквал такава реакция Николай Иванович също станал. Смутил се неясно защо, но му било приятно и радостно на душата. Но, като се стараел да не излиза от образа на строгия и даже суров началник, той произнесъл:

– Какъв е този шум? Сядайте на местата си, – но сам почувствал че излишната строгост е неуместна и добавил: – а професора от столицата все пак ще трябва да поканите.

Началникът на Управлението на изправителни учреждения генерал Посошков приел Николай Иванович и веднага заговорил по работа:

– Не само на тебе, но и на другите ще им се наложи да разширят своите заведения; някои с пет-десет, други с по сто и петдесет единици. И след година се гответе за приемането на нов контингент. Всички казват, че това е трудно и нереално, затворите вече са препълнени. А аз какво да правя според теб? Имам заповед от министъра: да осигуря приема на шест хиляди затворници допълнително. Но ти ме зарадва Николай Иванович. Значи смяташ че ще си готов в срок за това.

– Да, готов съм. Само че проектът трябва да се промени, аз съм доложил в рапорта си.

Четох, четох. Само че не всичко ми е ясно в твоя рапорт. Искаш да се заемеш със селско стопанство. Похвално. Към всеки затворник да

прикрепиш по един участък земя: че какво ти пречи, за какво ти е моето разрешение? Но това, че искаш на всеки участък да строиш отделни килии, изглежда някак странно, нерационално. Построй обща барака, или две. Сутрин под конвой – на работа. И разходите ще са по-малко. Няма да имаш допълнително финансиране за отделни килии.

– Но аз и не искам допълнително финансиране.

– А какво искаш?

– Да се утвърди проекта за единичните килии, общата планировка също.

– А откъде ще вземеш парите за строителство на тези килии?

– Спонсори ще помогнат.

– Странни спонсори имаш. Добре де, нямам време да задълбавам.

На проекта ти пиша „Да се доизясни и доработи“... но самият аз ще им се обадя да им кажа да изяснят всичко както трябва и да доработят... без протакане. Това ли е всичко?

– Още един проблем има.

– Какъв?

– Нямам земя, на която да се занимаваме с помощното стопанство.

– Върви при губернатора и искай.

– Ходих при заместника. Разглеждат, но засега само толкова.

Добре, ще помогна. Ще се обадя... Това ли е?

– Тъй вярно.

– Ами действай. Бъди здрав.

* * *

Учреждението на Николай Иванович получило земя, двеста хектара, през есента. На отдалечения от населените места парцел, още преди да се разкалят пътищата, успели да положат бодливата тел и петметровите стълбове за оградата. Николай Иванович разбирал, че ако това не се направи през есента, няма да могат да започнат пролетните работи на участъците. А как да се направи това щом два километра преди отделения участък завършва дори междуселския черен път. Не може нито техника за издълбаване на ями за стълбовете да се закара, нито да се закара работна сила до участъка.

Затворниците узнали за проблема. И се обърнали към началника на колонията с предложение: Да копаят на ръка ямите за стълбовете, а двата километра без път да минават пеша в колона под конвой.

Дори под студения есенен дъжд, наметнати със самоделни дъждобрани слепени от найлон, всеки ден се устремявали в колона петдесет

затворници към участъка земя. Желаящите били повече, но заради недостига на охрана на работа изкарвали само по петдесет човека. Работели бъдещите стопани на участъците с пълно самоотдаване. До настъпването на студовете били поставени всички стълбове и построени стражевите кули, била опъната и бодливата тел. Бил изграден и КПП пункт към зоната.

През есента била дадена поръчка за изработване на къщичките – единични килии, в които да живеят затворниците. Стойността на всяка една била 30 хиляди. Нямаło повече пари за тях. И затворниците сами, кой както можел, издирвали средства за тяхното построяване. Някои разбира се имали спестявания, на други родните им помогнали, но имало и такива, които нямаło откъде да вземат такава сума. Те се обърнали към началника на колонията със заявление, че са готови на живеят в палатки. Но това противоречало на инструкцията и им било отказано.

Сто и осемдесет къщички били докарани на новата земя през зимните пътища и били поставени на подготвени през есента стълбове. Сто и осемдесет затворници още през ранната пролет се заселили в тези примитивни къщички с решетки на прозорците.

В един слънчев пролетен ден началникът на колонията наблюдавал необичайна картина от стражевата кула. На опасаната с бодлива тел територия от двеста хектара били обозначени сто и осемдесет участъка. Те били отделени един от друг с колчета, клончета, а някъде границата на участъка очертавала опъната връвчица.

– Тези на заможните, – решил началникът на колонията, – на тях родните не само пари за килията са дали, но и за ограда.

Между участъците имало проходи-улички, а в центъра на зоната – обща площадка за събирания. Тук там по ниските части снегът по земята още стоял. Но на височинките вече зеленеели първите тревички. Почти на всеки участък се чернеели самотни човешки фигури.

В топлите затворнически ватенки, платнени шапки-ушанки и груби ботуши те изглеждали еднакви и безлични.

Какво могат да направят тези фигурки на пустата земя? Защо не им се седи в килиите? Началникът на колонията вдигнал бинокъла пред очите си и заразглеждал една от тези безлични фигури. Затворникът Ходаков забивал лопатата в още неизсъхналата земя, копаел дупка. Николай Иванович през бинокъла преброил деветнадесет дупки по периметъра на участъка, вече изкопани в измръзналата земя.

На другите участъци фигурките с тъмни ватенки правели същото – копаели ями по периметъра на своите участъци.

– За какво копаят толкова дупки? – на глас попитал Николай Иванович.

– Ами за фиданки и храсти, – обяснил часовоят.

– Ясно. Но можеха и да почакаат една две седмици, земята щеше да попие съвсем и да е по-лесно да се копае.

– И аз им казах същото, но те не искат да чакат. Страхуват се, че няма да успеят. Четиристотин метра жива ограда да посади всеки не е шега работа. А когато земята се размрази съвсем, тогава пък с лехите ще трябва да се занимават.

Началникът на колонията още дълго наблюдавал с какво желание и дори страст работят неговите подопечни и размишлявал:

„Явно съществува някаква космическа връзка между душата на човека и душата на земята. Ако има такава връзка – човек е в хармония с планетата. Ако я няма – няма и хармония. Започват извращения, расте престъпността.

Тази книжка «Анастасия» трябва да е необикновена. Прочели я затворниците и нещо необяснимо е пламнало в душите им. Ами и сам също: прочетох я и започнах да виждам живота по новому. Разбира се, книжката си изигра ролята, сега я четат във всички зони. Но силата се състои именно в това, че посочва връзката на човека със земята. Значи главното е в тази връзка, тя не бива да се разкъсва. И всички тези разговори за висок морал и духовност са само празни приказки без тази тайнствена, още не съвсем позната връзка!“

* * *

През есента всички участъци в новата зона, както я нарекли самите затворници, били заобиколени от все още мънички фиданки ябълки, круши, калина, брезички и всевъзможни други насаждения, които създавали приятна за очите картина със своите разнообразни есенни цветове. По около 1500 2000 квадратни метра били засадени с горски дървета. Още към първата есен впечатлението при наблюдение от стражевата кула върху двестата хектара рязко се отличавало, и то към по-добро, в сравнение с пролетната картина на пустата черна земя. Виждало се ясно, че зад редовете бодлива тел възниква необикновен зелен оазис.

А през цялото лято от зоната били доставяни за затворническия стол свежа зеленина, а после и краставици, домати, цвекло.

През есента всеки затворник предал по пет чувала с картофи, по няколко десетки буркана солени краставици и домати. За цялата зима бил подсигурен хранителния блок на затвора с цвекло, моркови, ряпа...

Необичайна картина можело да се види край КПП на новата зона. За разлика от всички затворнически учреждения в света, където на контролните пунктове се осъществявало приемането и предаването на затворените граждани, в новата зона се извършвало предаването на произведеното.

Воинците предавали да роднините на затворниците бурканите с консервирани зеленчуци. Мнозина идвали с коли и си отивали с богат урожай.

Онези затворници, които нямали роднини наблизо, давали своята част от урожая на прекупвачи чрез воинците, и получавали не лош доход.

А при затворника Ходаков не ходел никой, той нямал роднини. Той бил от дом за сираци и своята част от урожая помолил да бъде дадена на най-близкия детски дом.

Николай Иванович получил благодарност от управлението за успешно изпълнение на заповедта. Той бил единственият който успял да осъществи допълнителен прием на сто и осемдесет затворници без да влошава условията на пребиваване на останалите.

Изминалата година била за Николай Иванович най-запълнена с грижи в сравнение с всичките му двадесет години служба. Покрай обичайните грижи, му се налагало да „изкръква“ ту плодни фиданки за новата зона, ту семена. Всеки път той се радвал, когато идвал старият затворнически ЗИЛ натоварен догоре с малки фиданки.

* * *

Минали още пет години. През един слънчев юлски ден във въздуха над новата зона се появил и закръжил вертолет Николай Иванович стоял край КПП-то и гледал как въртолета кръжи над зоната. Той знаел, че на борда му се намира генерал Посошков и членовете на комисия от Министерството на правосъдието. Или някой беше написал жалба срещу началника на колонията, или просто са плъзнали слухове за необичайното положение на престъпниците.

Комисията от високопоставени чиновници излязла от вертолета, приземен на площадката до КПП-то. И Николай Иванович стоял и мислел само за загражденията на зоната:

„Ще ми припишат явно нарушение. Защо ли разреших да се посадят като ограда тези виещи многогодишни цветя? На три метра височина са обвили цялата бодлива тел, зелена ограда образуваха и то така, че зад различните цветя дори не се вижда бодливата тел.

Телта им била създавала неестетичен изглед, представете си. И стражевите кули увиха с цветята си. До самата будка на часовая на се вият цветя. Не прилича на зона, а на някакъв райски оазис сред полята обрасли с бурени.“

– Веднага се вижда първото нарушение, – казал генерала от Министерството. – Що за ограда на зона е това? Че такава ограда, увита с лиани, всеки, който поиска може да я прескочи, – казал генерала на началника на Управлението Посошков, – всеки един войник ще ви го каже. Прав ли съм? – обърнал се представителят на Министерството към стоящия до КПП-то дежурен лейтенант.

– Разрешете да отговоря, другарю генерал. – застанал в стойка „мирно“ дежурният лейтенант.

– Отговаряйте като ви питат. Има ли тук нарушение на инструкцията?

– Не, другарю генерал. В дадения случай вие наблюдавате тактически усъвършенствано ограждение на зона, с която се пазят престъпници.

– Какво-какво? – учудил се члена на комисията на министерството, – какво е това тактическо усъвършенстване? Какви ги дрънкате?

Всички членове на комисията се спрели до лейтенанта все още стоящ в стойка „мирно“.

„Ама че шегаджия, – ядосан помислил Николай Иванович, – вечно този лейтенант Прохоров със своите шегички. Поне пред комисията да не беше се майтапил. Сега вече със сигурност няма да ми простят издевателството. А той си стои «мирно» и дори не се изчервява от собствената си наглост.“

Лейтенантът заговорил отсичайки думите:

– Разрешете да отговоря на въпроса за усъвършенстването.

– Отговорете ако можете, – заповядал генералът от Министерството. – Тактическо усъвършенстване са значи вашите цветенца?

– Тъй вярно другарю генерал. Престъпникът, който реши да избяга и да прескочи това заграждение от бодлива тел увита с цветя, може и да успее да прескочи, но няма да стигне далече.

– Как така, защо? – учудил се генералът.

– Докато преодолява заграждението увито с ухаещи цветя, той целият така ще се пропие от този мирис, че дори необучено куче с лекота ще намери следата и ще го доведе обратно.

– Ще се пропие значи... – размаял се генералът, с него и всички членове на комисията, – а кучето значи, по цветния аромат... Е bravo

лейтенанте, находчив сте. И колко бегълци са върнали по такъв начин вашите кучета? – през смях запитал генералът.

– Нито един, – отговорил лейтенантът и много сериозно продължил: – Престъпниците разбират цялата безперспективност на преодоляването на оградата и за пет години не са направили нито един опит за бягство.

Още повече се развеселили членовете на комисията от сериозния вид и заявление на лейтенанта.

– Значи от тази зона за пет години не е имало нито един опит за бягство? – председателят на комисията попитал началника на управлението.

– Да, нито един, – отговорил Посошков

Членовете на комисията явно харесали остроумните отговори на лейтенанта и му задали следният въпрос:

– Кажете лейтенант, ако престъпниците дори не се опитват да бягат от тази зона, то тогава за какво са тези стражеви кули с въоръжени войници?

– За охрана на зоната от външния свят, – отговорил лейтенантът.

– Какво значи за охрана от външния свят? Да не би някой да се опитва да проникне в зоната?

– Тъй вярно, – съобщил лейтенантът. Жените на много от затворниците проявяват желание да живеят с мъжете си в килиите. Някои молят да прекарат в килията лятото заедно с децата си. Но строгото съблюдаване на инструкциите по охраната на затворниците от нашия строг началник на колонията, не допуска подобно безобразие. Тогава отделни несъзнателни жени се опитват с децата си да се промъкнат през зелената ограда или да направят тунел. Но доблестната охрана на зоната не допуска подобни дръзки опити.

Тъй като не разбирал дали сериозно или на шега говори лейтенанта за опитите за проникване в зоната от жени и деца на затворници, председателят на комисията запитал Николай Иванович:

– Наистина ли има такива случаи?

– Да, – отговорил Николай Иванович, – бяха осуетени два опита. При мен постъпиха деветдесет и шест заявления от жени на затворници с молба да прекарат лятото заедно с децата на територията на участъците на техните мъже. Но освен разрешените от инструкцията свиждания не можем да разрешим нищо друго.

– Че какво толкова ги тегли към зоната, че и с децата заедно? – попитал председателят на комисията и добавил: – Впрочем, нека господа

се поразходим из територията и да погледаме.

– Отворете вратите, – изкомандвал Николай Иванович лейтенанта.

Дървените врати, украсени с резба били бързо отворени и членовете на комисията влезли в територията на зоната и само след няколко крачки, внезапно без да се наговарят спрели.

От прозореца на вертолета зоната приличала на красив зелен оазис. Но тук имало не само красиви пътечки от окосена трева, и не само зелените и разноцветни живи огради поразили членовете на комисията. Нежен аромат на летни цветя и растения обгърнал със своята благодат хората, свикнали на мириса на своите кабинети и столичните улици. Тишината се нарушавала само от птичи песни и жуженето на насекоми. Тези звуци не дразнели, а носели наслада за слуха на хората.

– Трябва да влезем в територията на участъка, – неясно защо тихо, сякаш се боля да не обезпокои някого произнесъл началникът на комисията.

Високопоставените чиновници вървели по пътечката към първата къщичка – килия. Малката дървена къщичка се намирала в метална решетка. Но това се забелязвало само от съвсем близо. Отдалече тя приличала на малък зелен хълм. Увита в разни растения и обкръжена от цветни лехи, тя хармонично се вписвала в околното пространство.

До входа на къщичката, с гръб към приближаващите се стоял човек с бяла фланелка. Затворникът смазвал металната ключалка и енергично я щракал назад-напред. Ключалката подавала трудно, и увлечен от работата човекът не веднага забелязал идващите хора.

– Здравей Харламич, – викнал му Николай Иванович, – гости посещай, представи се.

Човекът бързо се обърнал и като видял приближилите малко се объркал, но бързо събрал мислите си и се представил:

– Затворник Харламич, осъден по член 120 от Наказателния кодекс на Руската Федерация на дванадесет години, шест години излежал присъда в килия. В новата зона съм от пет години.

– И какво правехте сега с вратата? – попитал го председателят на комисията.

– Смазвах външната ключалка гражданино началник. Съвсем се е затегнала, скапан метал взеха да произвеждат, бързо ръждява.

Председателят на комисията се доближил до вратата към килията, притворил я и се опитал да дръпне ключалката. Но не успял от първи опит. Тогава се обърнал и многозначително поглеждайки началника на управлението генерал Посошков, произнесъл:

– Значи вие твърдите, че всички инструкции за затворниците се спазват? Значи, всички след работа ги заключват в килиите?

Началникът на управлението мълчал. На всички било ясно че металната ключалка е ръждясала и се затваряла трудно защото просто отдавна не била използвана.

Затворникът Харламич разбрал че е подвел началството. И в главата му се понесли мисли:

„Трябваше отдавна да я оправя тази проклета ключалка. Как да им обясня на тези хора, че тя изобщо не е нужна? Никой дори не помисля да напуска зоната, да си остави участъка. Защо да го правя? Къде да отида? Тук му е на Харламич родното място, тук му е Родината. Тук всяка сутрин го посрещат птичи гласове и клоните на посадените от него дървета му махат приветствено всяка сутрин. И козичка завъди – Никита, и десетина кокошки-носачки, и два кошера. И другите си имат нещо свое, малко по-различно но свое, родно стопанство, територия. И ето че подведох началника с тази проклета ключалка.“

Притеснил се Харламич не на шега и заговорил бързо и развълнувано:

– Пропаднах с тази ключалка, гражданино началник. Няма прошка за мене, ако тя донесе беди на моите другари. Само разберете, нека кажа една последна дума. Ето... ще кажа. Целият ми живот се промени... Дори не се промени ами започна едва тук отново. Тук ми е свободата. А там, зад вратите – неволята, там е същински ад. Там на кулите стоят войници, те са за нас като ангели. Молим се ангелите да не пускат тук никакви гадости да проникват...

– Прекъсващият се от вълнение глас на затворника Харламич и смисълът на казаното особено въздействали върху стоящите пред него хора. Жената, депутатата от Държавната Дума, влизаща в състава на държавната комисия, изведнъж също, леко развълнувано изстреляла:

– Ама какво сте се хванали за тази нещастна ключалка. Не виждате ли че дъжд е валил нощес? Намокрила се е.

Председателят на държавната комисия погледнал металната ключалка, после жената и се разсмял:

– Намокрила се е? Как се не сетих по-рано? Дъжд е повалил, тя се е намокрила и е ръждясала... А на кулите значи, ангели стоят? – попитал затворникът Харламов председателят на комисията.

– Ангели, – отговорил Харламич.

– Кога изтича присъдата ви?

– След единадесет месеца и седем дни.

– Как смятате да живеете по-нататък?
– Написах заявление за ми удължат присъдата...
– Какво? Как да я удължат? Защо?
– Защото няма свобода там, няма ред в онази свобода. Няма свобода без земя.

– А кой ви пречи като излезете на свобода да си вземете земя и да създадете такова стопанство, само че на свобода? Да създадете семейство?

– Ех гражданино началник, точно това не мога и аз да разбера? Кой ни пречи на нас в Русия да се даде на всеки руснак по хектар земя? Не мога да разбера изобщо. На руснаците ли принадлежи руската земя или не?

– Сега според закона, приет от Държавната Дума, всеки човек може да купи земя, – съобщила жената-депутат.

– А ако нямам толкова пари, че да купя един хектар земя, значи няма да имам и Родина? Така ли се получава – няма и няма да има? А ако Русия е моята Родина, то от кого трябва да си купувам? Излиза така, че сякаш някой е завладял цялата ми Родина, цялата до последния хектар и сега иска откуп от всеки руснак. Бандитски работи се получават някакви. Не е нито законно, нито разбираемо. Ето вие гражданино началник, – обърнал се Харламич към председателя на комисията, – сте генерал, както виждам по лампазите. Тогава освободете нашата Родина от онзи, който я е завладял и иска откуп за нея. Или и вие ще плащате откуп за своето късче Родина?

– Прекрати разговора затворник Халамич, – намесил се Николай Иванович.

Той видял как почервенял белега на бузата на действащия в миналото боен генерал, как се свили юмруците му. Пристъпил генерала към затворника, стояли и се гледали в очите един друг. Гледат се и мълчат. После тихо казал генералът:

– Покажи ми стопанството си русино, – и добавил съвсем тихо, сякаш на себе си; – своето късче Родина зад бодливата тел.

Харламич показвал на членовете на комисията младата градина със завързали плодове по клонките, почерпил ги с малини и касис. Лехи с домати имало, повече от двеста квадрата били засети с краставици. Езерцето изкопано с лопата им показал. До езерцето – акуратно подредени бъчвички.

– А това е главното ноу-хау на Харламич – обяснил на членовете на комисията Николай Иванович, показвайки бъчвичките. – Стои и

петдесет литрови бъчви с краставици всяка година осолява. Превъзходна саламура с получава при него, ненадмината. И оригинално запазване измисли. Бъчонката пълни с краставици и саламура, запушва я и я слага в езерцето, под водата. Така се съхраняват до пролетта. Като дойдат закупчици от московски ресторанти, Харламич разбива леда и носи бъчонката до КПП-то, продаваме ги по петстотин рубли на бъчонка. Двеста и петдесет се полагат на Харламич, а останалото е за нуждите на затвора.

– И какъв е доходът ви от всяко стопанство? – попитал един от членовете на комисията.

– Средно около сто хиляди на година, – отговорил Николай Иванович, – но половината, както е по договор, е за работещите на участъците.

– Сто хиляди? – учудил се членът на комисията. – Вие имате всичко сто и осемдесет хектара, значи от тях ежегодно получавате чист доход от деветдесет милиона?

– Да, получаваме.

– Значи излиза, че и затворниците получават по петдесет хиляди на година?

– Да, така излиза.

– У нас в страната има повече от милион граждани, които се намират в местата за лишаване от свобода. Да можеше всички да минат на такова заплащане. И страната щеше да има такъв доход, а и престъпниците, съдейки по всичко, значително биха намалели.

– Да минат... всички? – намесил с в разговора и друг член на комисията, – друг е въпросът. Да не се ликвидира зоната. За какво ни изпратиха тук? Да изясним. Получават с ненормално положение – затворниците живеят в по-добри условия от свободните хора. А тези затворници, какво и да говорим, са престъпници. Какво ще правите Николай Иванович когато дойде срока за освобождаване на тези хора?

Началникът на колонията без да се замисли отговорил:

– Ако имах власт щях да оставя на всеки то тях стопанството му след освобождаването. Бих махнал телта и бих я пренесъл на ново място, бих започнал да изграждам нова зона.

В доклада си до Министерството членовете на комисията съобщили, че не са констатирани никакви нарушения на инструкциите по отношение на затворниците.

– А какво ще кажете за съобщенията, че затворниците живеят в по-добри условия от много свободни граждани? – попитал министърът.

– Трябва да се подобрява живота на свободните граждани, – отбелязал председателят на комисията, – на хората трябва да се даде земя. Не на думи, а на дело.

– Е, това не е в нашите компетенции, – махнал с ръка министъра, – карайте по същество.

– А по същество ето какво: необходимо е да се внедри този опит във всички поверени ни учреждения – твърдо заявил председателят на комисията.

– И аз съм съгласна с това, – подкрепила председателя жената-депутат от Държавната Дума и добавила: – освен това аз твърдо съм решила да внеса в Държавната Дума за разглеждане законопроект за отдаване на всяко желаещо руско семейство хектар земя за пожизнено ползване и за изграждане върху него на родово имение.

* * *

Думата приела закона. В единен порив милиони руски семейства започнали да засаждат градини и горички върху своята родова земя. И разцъфтяла Русия...

В кой град се е случило това? Какво? Не се е случило още? Защо? Кой пречи? Кой не дава на Русия да разцъфне?

„ЗАКОН ЗА ДЕПУТАТИТЕ“, „ИЗБРАНИ ОТ НАРОДА“

Аз разбирах: дядото на Анастасия владее не само невиджани психоаналитични способности, но и конкретна информация за социалното устройство на различни държави. Но доколко конкретно би могъл да познава държавните институции? Нали живее в тайгата; там няма радио, телевизия, телефон. Откъде тогава може да постъпва информация, да речем за органите на властта в нашата държава? От никъде.

Следователно той не владее конкретна информация. И все пак го попитах:

– Знаете ли, че в нашата държава, в Русия, съществува такъв орган – Държавна Дума?

– Знам, – прозвуча в отговор.

– А кой работи в нея, също ли знаете?

– Да.

– За всеки един депутат знаете?

– За всеки един.

– И какви закони се издават също ли ви известно?

– Не само какви издават, но и какви ще издадат – предварително е известно. Е какво пак се чудиш Владимир? Това е най-простичка задача за жрец, тя дори не е интересна.

– Ами учудвам се защото не мие ясно по какъв начин може да знаете за всеки депутат, и за това какви закони ще се издадат от Държавната Дума в близко време? Това е някаква непостижима мистика.

– Никаква мистика няма тук, и задачката си е най-примитивна.

– А можете ли да обясните това явление? Ами, тази информираност.

– Мога, разбира се, всичко е пределно просто тук. Виж сега.

Още преди пет хиляди години фараоните са имали Съвет. В Римската империя – Сенат. Болярска дума – при царете. Ама кое още да кажа? Названията са различни, а същността е винаги една. Не от названието зависи закона, а от това на какви въздействия ще бъде подложен депутатът. В какви битови условия е затворен и на каква перспектива е обречен. И всичките условия за тях са програмирани отдавна. Значейки тази програма е просто да знаеш и всичко занаяпред: и какво и как те ще са способни да решат.

– Каква връзка имат тук закона и депутатския бит? Как може да бъде свързан бита с най-глобалната програма? Освен това, какво можете да знаете самият вие за бита на съвременния депутат?

– Ами много е просто. Разбира се, че няма да говоря за това как спи, какво яде и как се облича един, друг или трети депутат. Това не ми е нужно, а и не ми е интересно. Но за значимото ще кажа.

Стават депутати хора, както преди, така сигурен съм и сега, преодолявайки интриги много. Това едно. Когато се стремят към власт, в зависимост попадат мнозина от онези, които имат материална власт. Но и след много изпитания те си остават като в менгеме. Значимата информация за тях опитва се да пресече програмата и това ѝ се удава.

Какво получава депутатът? Мисля, сигурен съм, че както и преди, така и днес, той получава отделен кабинет, и ново жилище, сега навярно и кола. Освен това помощници – двама, трима, а някои и повече.

– Да, така е приблизително. И какво, това съответства ли на програмата, разработена преди хилядолетия?

– Разбира се, че съответства. Но почакай, нека продължа. Провери дали няма да сбъркам за съвременното. Ето по-нататък, мисля, че всеки ден както мнозина други хора работят, трябва да работи и депутата. Да ходи на заседание в залата, закони да издава.

– Да, така е.

– И има всеки един определен мандат – четири години или пет...

– Сега са четири.

– Нека са четири. Когато мине срока, той пак на избори ще трябва да се яви. Но и преди този срок, всеки един си мисли за него.

– Да, мисли.

– Чакай, чакай, ти откъде го знаеш? Нали се чудеше, когато ти казах, че знам какви закони ще издават. А ето че и сам твърдиш, че знаеш за това, че мислят депутатите за своето бъдеще. Ясновидец ли си станал? Или мастит предсказател?

– Никой не съм станал аз. Това и за глупака е ясно. Ако приближават избори, всеки който иска да бъде преизбран, ще мисли за тях и ще извършва съответните действия.

– Ти само не бързай. Забележи, че каза: „Ще мисли за преизбиране“.

– Да, казах.

– Но нали депутатът трябва да мисли за новите закони.

– Е да, едновременно и за законите мисли.

– Кога? В кой период от деня? Изобщо повярвай ми, за мислене

програмата време не оставя. Народът не един век вече избира депутати и после чака мъдри закони от тях. Но не разбира народът, че програмата, замислена по-рано, не им разрешава да мислят.

Сам поразмисли върху това някой път.

* * *

Впоследствие не веднъж съм размишлявал върху тази ситуация. И наистина, общоприетите закони за избирането и задълженията на депутатите започнаха да ми се струват пълна абракадабра.

Нека се опитаме да анализираме установената практика. Относително умен човек. Дори малко по-умен от другите, е решил да стане депутат в Думата. Да участва в издаването на мъдри, помагащи да се изгради добър живот, закони.

Докато той преминава мелницата на изборната кампания, кой в по-голяма степен, кой в по-малка, попада в зависимост от капитала. Това изобщо не означава, че на всеки кандидат някой от богатите в света оказва финансова подкрепа срещу бъдещи услуги. Достатъчно е да види какви лостове могат да бъдат задействани с помощта на парите. Това ни го показват и ни разказват за така наречените мръсни техники в пресата и по телевизията. Но ние гледаме на ситуацията като странични наблюдатели. Човекът участващ в кампанията не е страничен наблюдател. Той изпитва върху себе си атаките на черния PR(public relation). Ако някой него е изпитвал, то напълно естествено е да предположи какво оръжие може да бъде използвано срещу него с помощта на парите. И напълно естествено ще има защитна реакция – нужно е каквото и да става той да си осигури гърба. А гърбът – това е едрия капитал. Значи, нужно е да се прикрепи към някой финансов бряг. Или както е прието днес да се казва – към олигарсите.

Или попада под зависимост от някаква партия. Няма значение коя, важно е, че после трябва да отработи тази зависимост.

А какво става с мъдрите закони? Ами нищо. За създаването им просто не са създадени съответните условия.

Разбира се депутатите имат редица привилегии. Дори депутатски имунитет пред правоохранителните органи. Но въпросът си остава. Ако се сложат на едното блюдо на везните депутатските привилегии, а на другото – нервите, свързано с тяхната работа, интригите, интензивността на работа, то не е сигурно кое ще надделее.

Има още едно парадоксално обстоятелство. В историята на човечеството не се знае за нито една човешка особа, за нито един

супермъдрец, способен ежечасно, ден след ден да взема само мъдри решения. Дори най-изтъкнатите управници и пълководци, както се знае, са правели грешки.

Разпределението на работата на депутатите е направено така, че те трябва ежедневно да заседават. Забележете, ежедневно, по няколко часа на ден. На всяко заседание да приемат по няколко законопроекта, освен това от различни сфери на обществения живот.

Нито теоретично и като историята показва, нито практически не е възможно да се приемат мъдри закони при такова разпределение на работата. Невъзможно поради недостига на време за размишления. Още повече, че такова разпределение на работното време на законодателите има в повечето страни на различните континенти на земята. Кой го наложил? Той някак сам се е наложил, ще помислят някои. Не е някак си, и не сам. Твърде обмислен и целенасочен е. И освен това дори бегло не се обсъжда.

Може да си говорим колкото искаме за неговата пагубност. Може да се докаже и научно тази пагубност, с помощта на психоаналитици. Това разбира се е важно, но не е главното. Главното е да се разбере – каква е алтернативата. Но в качеството на алтернатива нищо не ми идва на ум. А и на кого ще му хрумне, щом като закон се е утвърдила тази практика почти във всички страни.

Но щом дядото на Анастасия пръв заговори по този въпрос, щом е запознат с работата на подобните на съвременното законотворческо събрание в продължение на хилядолетия, възможно е тогава той да може да предложи алтернатива. И аз го попитах:

– А вие можете ли да предложите свой вариант на избори и организация на работата на законодателите?

В отговор чух следното.

– За самите избори е безсмислено да се говори, докато не се променят условията за работа и бита на депутатите.

– А какво по ваше мнение трябва да са техните условия за работа и бит?

– Преди всичко депутатите трябва поне частично да бъдат изведени от изкуственото информационно поле. Да им се осигури хранене, способно да поддържа пълноценната работа на мозъка. Да се създаде образ, ползващ се с уважение в обществото, способен да води след себе си всеки депутат.

– Какво означава да се създаде образ?

– Съдейки по това, какво говориш ти за депутатите и тяхната

външна атрибутика говорят за това, че в народа битува отрицателен образ на чиновника изобщо и на депутата в частност.

– Да, най-общо казано, в народа битува отрицателен образ.

– Това е много лошо. Хората изграждат отрицателни мисли-форми по отношение на депутатите и следователно те фактически си създават като отрицателни. А образът – това е най-силната, концентрирана енергия на мислите на много хора.

– А защо хората трябва да мислят за тях положително, ако животът не се подобрява?

– Виждаш ли, получава се порочен кръг. Всеки път избирате сякаш най-добрите от хората, но щом веднъж бъдат избрани, веднага ги причислявате към лошите.

– Но как конкретно да се излезе от този порочен кръг?

– По-добър начин от този, който предложи Анастасия не имало през последните пет хиляди години и не се предвижда в обозримото бъдеще.

– Какво имате предвид?

– Земята.

– Но тя казваше че трябва да се даде не по-малко от един хектар на всяко желаещо семейство. Да се дава за пожизнено ползване за изграждане на родово имение. А за депутатите нищо не е говорила.

– Да, така е. На всяко желаещо семейство. Но няма депутатите нямат семейства?

– Имат

– Тогава може би да се започне с тях?

– Народът ще каже, че съвсем нагли са станали, че все не им стигат облагите.

– Трябва да се обясни на народа, за кого се прави това. Нужно е да се обясни на народа, в какъв случай могат да се появяват законите, които той очаква.

– А как да им се дава земята, на общо основание или с изгода?

– И на общи и не съвсем. Всеки депутат трябва да получи не по-малко от сто и петдесет хектара земя, върху които трябва да основе селище от нов тип. Основано на принципите, за които говори Анастасия. От тези сто и петдесет хектара пожизнената собственост на депутата може да е само един хектар ако семейството му е малко и увеличаване не се предвижда. Ако депутатът има деца, и тези деца също искат да имат собствени имения, то трябва да им се отдели по един хектар и на тях. По такъв начин депутатът може да получи един, три или пет

хектара в зависимост от големината на семейството си.

– А къде остават останалите хектари? Вие говорихте за сто и петдесет.

– Тридесет процента от останалите той може да използва за раздаване на онези, които той поиска. Върху останалите трябва да се заселят хора от различни обществени слоеве – военни, учени, художници, предприемачи. Обезателно, във всяко селище един два хектара трябва да се предоставят на деца от домове за сираци или на бежанци. Но в едно и също селище не бива да се предоставя земя на двама депутати.

– И какво? Ако все депутат си има собствено имение законите веднага ще се подобрят ли?

– Разбира се, че ще се подобрят. В страната ще се появят най-мъдрите закони в света.

– Благодарение на какво?

– Сега депутатите прекарват много време в кабинетите си и по заседания, откъснати от народа. Сега те не получават благодарности за добрите закони или порицание на лошите. Сега, следвайки естественото си желание те се стремят да осигурят материалното благополучие на своите семейства. Когато приключат депутатските им пълномощия, те могат да сменят местожителството си. Да отидат в друг град или дори друга страна, където никой няма да укорява или преследва в случай на нарушение на някакви общоприети норми. Смяната на местожителството или страната няма да повлияе върху благосъстоянието им. Когато имат пари те навсякъде могат да имат покрив, продукти, дрехи. Но за пари не е възможно да се сдобият с родово имение, с Родина. Сега понятието Родина е изопачено. Родина се нарича територия фиксирана от граници определени от някого. А нали Родината започва винаги от родовата земя и се разширява с равните на теб по дух хора. Тези, които започнат да изграждат свои имения ще получат Родина и вечност. Загубата на Родовото имение – това е загуба на Родината и вечността. Това е най-голямата трагедия за едно семейство. Не законите и моралът ще пазят депутатите от неверни решения, а тяхното родово имение. И за хората, които имат Родина парите няма да са от първостепенно значение. Само в родовото имение човек може да получи необходимия хранителен комплекс, в това число и за работата на мозъка си. А това е много важно за хората, на които им предстои да мислят много. Заседания на Държавната Дума трябва да се провеждат най-много три дни в седмицата. През останалото време те трябва да прекарват в родовите си имения. Там да размишляват. Там ще протича основния процес по създаването на законите.

Жените на депутатите не бива да работят нещо, което не е свързано с дейността на съпруга-депутат. Родовото имение ще опази депутата поне временно от въздействието на изкуствения информационен свят – от изкуствената информация. Ще помогне на мисловния процес. В умовете на великите философи великите мисли са се раждали в условия на уединение, а не в момент на публични изяви.

– А ако част не депутатите не пожелае да вземе земя и да си изгражда родово имение на нея?

– Ето че стигнахме и до избирането на народните представители. Ако някой от депутатите не пожелае да създаде родово имение, народът не бива да го избира са следващ мандат. Такъв, макар и да има гражданството в страната, в която се кандидатира, всъщност той е за нея чужденец. Тази Родина не му е нужна. И колкото и хубави неща да се говорят за него, на дело той нищо добро няма да донесе на народа си със своята дейност.

– Но като знаят, че избирателите ще предпочетат кандидатите, които имат родови именения, някои депутати могат да вземат земя да си построят къщи-палати, тенис-кортове и тухлени огради, вместо да саят гора и жива ограда, както казваше Анастасия. Тогава какво?

– Тогава те ще разкрият същността си. Хората и в този случай могат да направят правилен избор. Знаеш ли защо в Русия се е наложило бащиното име? Още от по-рано, когато се представял човек казал: Иван от имението на Никита и назовавал името на баща си или дядо си – основател на родовото имение. Значи, че имението е било прославлено с нещо. Назовавайки го, човекът най-пълно представял себе си, своя характер, способностите си. Онзи, който не можел с гордост да назове имението си се смятал за безроден.

Колкото повече говореше дядото на Анастасия за родовите именения, толкова по-силно в моето съзнание се обрисуваше картината на бъдещето на страната. Само си представете! Представете си! Триста и шестдесет депутати от Държавната Дума вземат по сто и петдесет хектара земя и организират триста и шестдесет прекрасни селища от нов тип. Всеки от тях не на думи, а на дело показва на какво е способен.

И ще се появяват в Русия първите триста и шестдесет оазиса, в които руснаците ще заживеят в човешки условия. После тези депутати ще издават закони. И естествено няма да мине нито един закон вредящ на екологията. Те ще напишат закони действително гарантиращи на всеки гражданин правото да получи своето малко късче Родина. Те ще стоят на стража пред това право, защото и те ще си имат своя Родина.

КЪМ ЧИТАТЕЛИТЕ НА СЕРИЯТА КНИГИ „ЗВЪНЯЩИТЕ КЕДРИ НА РУСИЯ“

Мои уважаеми читатели!

Много ви благодаря за разбирането и моралната подкрепа. Благодаря на всички онези, които открито изразяват своето отношение в съобщенията по интернет и в публикациите в алманаха и се опитват да организират обсъждането на идеите изложени в книгите от серията „Звънящите кедри на Русия“ в печата.

Благодаря ви руски учени. И на първо място на Борис Минин, който излезе открито на сцената в ДК „Подмосковие“ и даде достойна оценка на идеите на Анастасия.

Специална благодарност на прекрасния актьор, заслужилият артист на Русия Александър Михайлов, който взе участие в конференцията.

Благодаря на Виктор Медиков, доктор на икономическите науки, написал и издал вече не една работа по изследването на идеите, отразени в книгите.

Благодаря на Анатолий Ерьоменко, действителен член на Академията на педагогическите науки за прекрасните стихове.

НА БОЖЕСТВОТО

Въпреки годините и леността и здравето
Пред тебе аз падам на колене
За туй че на живота тържеството
В тебе видях. Ти си Божество.
Само за миг ти развея химерите
Коиито се носеха в „тъмната“ полусфера
Помогна да забравя моята печал
И начерта скрижалите на бъдещето.

В теб аз видях Човека
От края може би на другия век
Когато моите внучета между богини
Ще станат твои възплъщения

Само в душата си аз тихо протестирам
Против словата ти: „Аз съществувам!“

Не е грях нали, за твоето явление
Пред всички да мисля и да говоря.

Затова от сърце аз лъча си
Изпращам на тебе, мечтата ми жива
А в отговор – на сън или наяве
В тайгата аз ще видя твоята сянка

НА СТАРЦИТЕ НА РУСИЯ

Умудрѐнные старцы России,
Разве нечего сирым сказать?...
Ведь глаза, что прекраснее сини,
Не устанут над миром сиять.

Не устанут волной человечесьей
Неразумное племя будить,
Если вымолвить будет ей нечем,
Будет кедр на кусочки делить.

И, как манну небесную, тайно,
Будет в вечность идущим давать,
Чтобы этой неведомой манной
Нас в грядущее всех зазывать.
Чтобы мы разогнули колени,
Чтобы спины расправили враз,
Чтобы мы от волнений и лени
Отрешились не завтра – сейчас.

И услышали б голос столетний,
Что над нами, срываясь, шептал:
„Вы – природы единые дети,
Смерть и тризна для вас не финал.

Не финал и домов разрушенье,
Не тупик и болотная грязь,
Всем, кто примет живое Ученье,
Будет в помощь с природою связь.

Будут силы волною небесной –
И земных, и небесных Богов –

Нам рукою даны нетелесной,
Чтоб проснулась у сердца любовь.

Чтобы мы, как единые братья,
Струны душ натянули на лук,
Раскрывая любому объятья,
Свой послали светящийся луч.

И тогда над землёю весенней
Вспыхнут вишенки белых сады,
И для новых людских поколений
Не останется больше беды“ ...

Умудрённые старцы России,
Торопитесь хоть слово сказать,
Пусть веселье живой Настасии
Будет синью небесной сиять.

Благодаря на Виктор Павлович Гаркавец – началник на управление-то за просвета на град Харьков, на педагозите работещи в администрацията на тракторния завод в този украински град, където беше организирана прекрасна среща с читателите.

Благодаря на всички организатори на читателски конференции в други градове.

Благодаря на руските емигранти в Германия и Канада.

Благодаря на бардовете, написали вече повече от петстотин песни, и на художниците които изпращат своите картини. Те вече са поместени в сайта www.Anastasiya.ru, а най-хубавите ще бъдат публикувани в алманаха „Звънящите кедри на Русия“. Една от техните работи е на корицата на тази книга.

Благодаря на десетките хиляди хора, изразили своето отношение към моите книги в искрени и вдъхновени писма.

Благодаря ви за откритата поддръжка, без нея би ми било много трудно да пиша!

Но искам да споделя с вас, особено с онези публични хора, които тепърва смятат да изразят подкрепата си за идеите на Анастасия, следните съображения.

Трябва да знаете че има и противодействие на тези идеи. То е планирано и организирано. Не е съвсем ясно още кой конкретно и с помощта на какви лостове се занимава с разпространението на лъжливи

слухове.

Трябва да знаете това, за да прецените за себе си дали си струва открито да поддържате идеите изложени в книгите.

По себе си знам колко са неприятни клеветите и провокациите, но ми е много по-трудно когато те са насочени към вас – моите читатели. Още повече когато те са конкретни и масирани както например срещу децата и педагозите от училището на академик Щетинин

Не бих искал и други да се подлагат на такива нападки.

Аз съм не просто убеден, но сега знам с абсолютна точност: силата на идеите изложени от Анастасия е такава, че е невъзможно те да бъдат опорочени. Може разбира се временно да се забави тяхната материализация, но въпреки това те ще се възраждат в хората с нова и нова сила.

Според мен днес е най-важно и необходимо следното:

Първо: организиране на школи, курсове и семинари по места. Необходимо е да се адаптират общите проекти за родови имения и селища към конкретната местност.

Трябва да се изучават лечебните свойства на билките и растенията, които растат във вашата местност. Нужни са знания за това, какви точно плодове и зеленчуци могат да растат в естествените условия на вашия климат.

Необходимо е да се подготвят конкретизирани до най-малките подробности работни проекти за собствените родови имения и селища.

Второ: Необходимо е да включат в работата по създаването на програми за развитието на руската държава на учени, които разбират същността на това, което става. Това трябва да бъде всеобхватна програма, в която чрез идеята за изграждането на родови имения могат да бъдат решени проблемите на децата – сираци, бежанците, малоимотните семейства, в която чрез благополучното съществуване на всяко семейство ще бъде създадено благополучието на държавата като цяло.

Мечтата трябва да се конкретизира в детайли, тогава тя обезателно ще се изпълти.

Нека всеки човек направи всичко, което може в тази насока, изхождайки от своите способности.

Трябва да се родят десетки, стотици проекти за родови имения и селища. Проекти за икономическото, екологическото и духовно развитие на отделни региони и на цялата държава.

Знаете ли, когато за пръв път видях Анастасия, тя стоеше на брега на сибирската река Об. Беше облечена с дълга овехтяла пола и ватенка, забрадена беше с кърпа и обута с гумени галоши на бос крак. Тиха и

самотна изглеждаше тогава отшелницата от тайгата.

А сега имам усещането, че сякаш нашата Русия стоеше там в дълбоката тайга в гумени галоши на бос крак. Нашата мечта за бъдещето самотно стоеше на пустия бряг на сибирската тайга. Но сега тя е в нас!

И обезателно ще настъпи времето, когато облечена в прекрасна бална рокля, свободна и открита ще тръгне нашата мечта из цяла Русия, и не само в Русия.

Най-голямата енергия е в тази мечта – ЕНЕРГИЯТА НА ЖИВОТА!

Следва продължение...

КРАЙ

© Владимир Мегре

Владимир Мегре
Энергия жизни

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1674>]